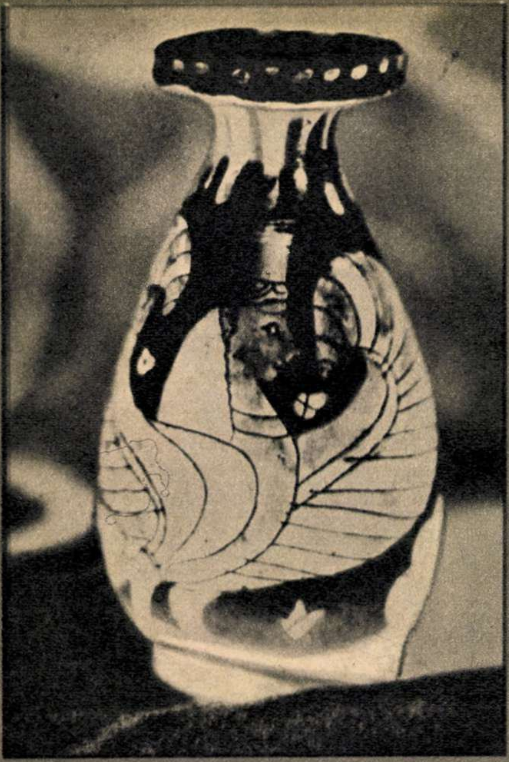

AMFORA SABINĂ

SERIAL DE AVENTURĂ ȘI DETECTIVISM

de POP SIMION

23. O seară okey

Spectacolul-enigmă «Histria în flăcări» sau «Fantomele la ora adevărului» (cum l-au numit cele două balerine și scatii) e fixat să aibă loc la orele douăzeci și un minut în potcoava-amfiteatru din «zona sacră», în plin aer liber, loc cu verdeață și coloane frînte, pompeice, pe o scenă naturală cu dale mari de piatră poroasă croită în șase fețe, cu vedere bună spre lacul Sinoe, sub proiectoarele de improvizație ale fotografului ambulant Dimos-Grecul, cu concursul maestrului Dio Mio, care se va întrece pe sine (prin numere de scamatorie, hipnoză, iluzionism — întreaga gamă a talentelor lui), la care se adaugă recitalurile personale ale artiștilor-juniori Mircea zis Omul-de-Fier (într-o demonstrație de haltere și ruperea lanțului), Nițeluș-Purceluș, poreclit Gură-Dulce (care se va produce cu arta oratoriei, ținînd o cuvîntare), apoi apariția colegelor-balerine Amazoana-neagră și Nitache-Nitouche care vor prezenta selecțiuni din duetul «Pinguuin mambo» plus finalul din «Răpirea sabinelor», în sfîrșit, să nu uităm contribuția violonistică a lui Adrian, supranumit Vioara de Platină, care va cînta într-o manieră forte-vibrato cîteva «fugi» pe dublă coardă din sonatina pentru vioară fără orchestră «Histria-Dallas», o compoziție personală despre estul sălbatic și... uf!, destul cu fraza asta care îți ia respirația! Să trecem la fapte.

Faptele sînt cu cîntec, pentru că de la proiectatul spectacol (trebuie spus adevărul) fiecare așteaptă altceva. Pentru flușturaticul Dio Mio acesta nu poate fi altceva decît joc și exhibiție. Scatiii și balerinele văd în spectacol un nimerit prilej de afirmare artistică, vor să se producă în spiritul și litera profesiunilor pentru care se pregătesc cu sîrg și neistovită ambiție. Cu totul altfel apare spectacolul în ochii marelui Leon Gaspar, care speră într-un fel de EVRICA! (exclamație-simbol cu care se vestesc marile descoperiri, cuvînt provenind din grecește cu înțelesul de: «ascultați, oameni buni, am găsit adevărul; sînt în posesia lui!»). Marele detectiv speră sincer ca seara asta de cîntec, joc și petrecere, seara asta de rîs și descrețirea frunților, să fie — la urma urmelor — cea mai serioasă dintre serile petrecute la Histria, seara-cheie (ca să folosim un limbaj tehnic), seara-mască (dacă ne gîndim că un număr de inși trebuie să «rămînă mască», vreau să zic cu buza umflată), va fi seara-bluf! (pentru tipii care «vor da în bară», în sensul că se vor trezi descoperiți), va fi seara-okey! (pentru marii și micii detectivi antrenați în anchetă), va fi seara-senzație, ca să nu zic seara-dinamită (pentru autorul de romane polițiste).

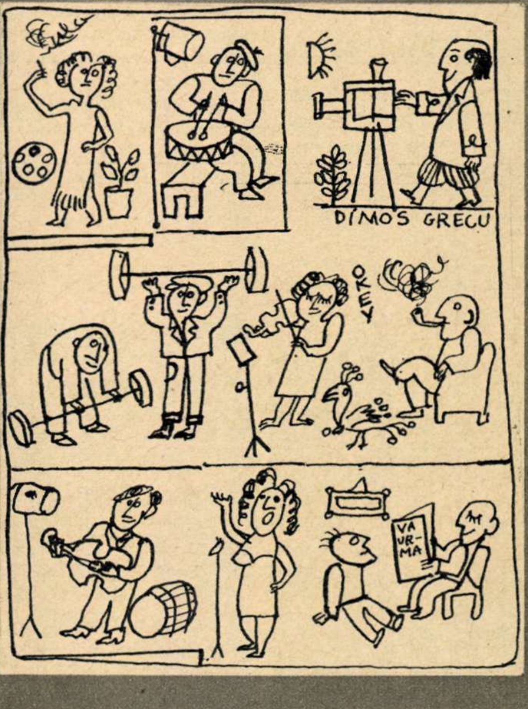

Dim gustă de pe acum triumful: cu gîndul la cel de al douăzeci și treilea capitol al romanului său, își roade coada scurtă, de cireș, a pipei sale cu bulb, în care se topesc lent bobițe de camfor mentolat, o substanță care ațîță curiozitatea și poftele de neprevăzut. Ceva asemănător se întîmplă cu Leon Gaspar, în a cărui căpățînă sfîrîie ideile; e pus mereu în situația să-și tamponeze chelia cu năframa roșie de docher și, pentru că întrevede o sumedenie de situații posibile, exclamă într-una, cumva sughițat, lovind cu mîna o muscă iluzorie: «fenomenală situație, hîc!» Ca să revină pe linia de plutire, fuge repede la tejghea și trage un gît de «Campari», băutura lui preferată, aprinde un Kent («cît să fie ceasul?»; «e șase și optsprezece minute; mai sînt aproape două ore pînă vor sosi spectatorii; am, adică, timp să mă odihnesc puțin, să ies la aer, să mă întind pe iarbă, să mă soresc ca salamandrele...»).

Exact pe gîndul ăsta se năpustesc în salonul ospătăriei balerinele, fugind ca două gazele, urmate de scatii și, toți cinci aduc, pe cinci voci, una și aceeași năprasnică frază, pe care o spun țipat, bulucindu-se peste tejgheaua ospătarului de ocazie:

— Ai dat-o în bară, șefule!

— Cum? Ce?

— Calmo, seniore! se aude din ușă vocea calmă, de mandolină, a lui Dim Epsilon, care își face intrarea. Puștii au dreptate, revine vocea autorului de romane polițiste, ajuns în mijlocul salonului, în cercul pe care îl înscrie ringul de dans.

— Ce dreptate? Care dreptate? se enervează detectivul, ieșind de după tejghea și strivindu-și de muchea tonomatului țigara abia aprinsă.

Precizările sînt de prisos; prin ușa rămasă deschisă năvălește în local o puternică pală de vînt, rostogolind în cîrciumă un covor de frunze veștede. Perdelele de tul, lungi pînă la pămînt, se umflă ca niște pînze de corabie. Zările se întunecă; migrează pe cer, ca niște negre turme de oi, norii. O despicătură de lumini violente, descărcarea electrică de rigoare, după care tunetul care cutremură regiunea. O ploaie furioasă, piezișă, începe să plîngă în sticla ferestrelor.

E clar că mult speratul spectacol nu mai poate avea loc. Leon Gaspar ia hotărîrea în fracțiuni de secundă, zicînd fraza (știți voi cărui învățat):

— Nimic nu se schimbă, totul se transformă!

O mare nedumerire se instalează în Dim și în puștime; exclamă deodată sau pe rînd, fiecare pe limba lui:

— Ooo! Cum? Ce? Eee! Aaa!

— Da, da! confirmă marele detectiv cu nereținută energie. Spectacolul va avea loc aici (arată cu o rotire a mîinilor spațiosul salon al ospătăriei «La hanul Burebista», devenit, fără voia cuiva, teatrul celor mai importante evenimente ale anchetei). — Acum la treabă.

Aurică Păsat vîră în locantă zeci de butoiașe de bere din care improvizează o scenă solidă, pe care așterne plăci aglomerate; Bubulina, femeia-focă, ornează salonul cu panglicuțe, hîrtii colorate și ramuri verzi; Leone stabilește ordinea intrărilor în scenă și toate regulele de organizare; Dim scrie afișul și numerotează biletele de intrare; Amazoana și Nitache-Nitouche își confecționează un șir întreg de rochițe juponate din hîrtie crep, în care vor evolua ca lebede, ca drăcușori, ca regine, ca pinguini, ca libelule și ca... nu mai știu ce.

Pe cînd scatiii — mama-mia! — îndeplinesc sarcina cea mai anevoioasă: fug ca iepurii în plină ploaie, vestind schimbarea care a survenit. Făcuți ciuciulete, murați, uzi pînă la piele, umblă prin orașul mort, escaladează ruine, trec din baracă în baracă, spun din mers, strigă invariabil cam aceleași fraze:

— Lume! Lume! ~~Marele~~ spectacol se mută la han. Scamatorie de lux. Dansuri orientale. Ăl ce rupe lanțul. Arcușul în flăcări. Mister. Gură-Dulce. Veniți la nea Aurică Păsat. Ora e aceeași. Doi lei intrarea. Bere pînă dimineață. Lume! Lume!

Spre bunul auz al curioșilor, scatiii-mesageri s-au echipat cu scula necesară; Adrian a pus mîna pe portavocea lui Dimos-Grecul, cu care face tu-tu-tu! rostește cu mare ușurință cuvintele care sună la mare depărtare. Ceva asemănător izbutesc Mircea, zis Omul-de-Fier și Nițeluș-Purceluș, supranumit Gură-Dulce (aceștia au luat de la cîrciumar două pîlnii, în care vorbesc, spun, strigă).

Ploaia ivită din senin și survenita schimbare e o binefacere. Spectacolul croit pentru spații mari se va consuma în strîmtul loc care e salonul hanului, dîndu-ți senzația că ai totul în palmă, sub lupă. Ochiul de pasăre al marelui detectiv va putea observa totul cu minim efort. Tot așa Dim, prin fața căruia vor defila toate personajele romanului polițist, ca într-un bîlci al deșertăciunilor.

Va fi, lume-lume! (ce să mai vorbim?), un veritabil Histria-Dallas.

(Va urma)

Într-unul din numerele trecute ale revistei noastre, redacția vă adresa vouă, cititorilor din clasele a VII-a și a VIII-a cîteva întrebări la care vă chema să răspundeți cu toată sinceritatea. Ea vă cerea cîteva păreri asupra numerelor de revistă apărute pînă acum și vă invita totodată să răspundeți în ce măsură v-au folosit unele dintre articolele publicate precum și ce ați publica voi dacă ați fi puși în situația de a hotărî singuri.

La cîteva zile doar după publicarea acestui mic chestionar, la redacție au și început să poposească zeci și zeci de scrisori în care copiii răspundeau cu multă seriozitate tuturor întrebărilor. Unii au simțit nevoia chiar să alcătuiască machete ale unor reviste, așa cum le-ar vedea ei în cazul în care ar fi redactori. Aproape toți cei peste 800 de

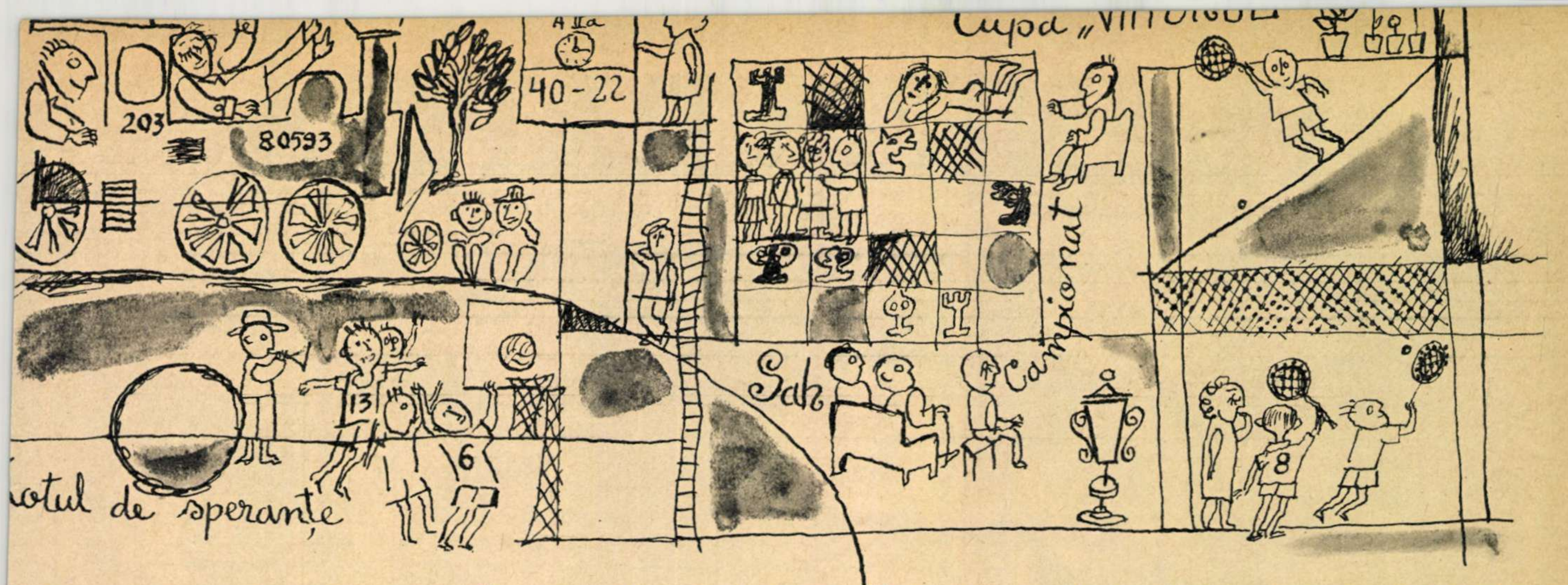

DIMINEAȚĂ SPORTIVĂ la clubul Cutezătorii

Duminică dimineața. Pe «Republicii», meci de fotbal, joacă «Rapid» cu Politehnica-Iași. La «Stadionul Tineretului», studenții își desemnează campionii universitari de atletism pe anul 1969. Pretutindeni, galerii entuziaste. Ovațiile și încurajările se aud pînă departe. Dar în incinta terenurilor de sport unde am pătruns eu, în parcul Palatului pionierilor deocamdată e liniște. O liniște plină de poezie, de farmec. Soarele abia răzbește printre coroanele uriașe ale platanilor. De abia am parcurs însă cîteva zeci de metri și în fața ochilor îmi apar două terenuri cu zgură roșcată, însuflețite de agitația unor sportivi. Nu văd printre ei nici un internațional. Se joacă volei și baschet. Reprezentativa clubului «Cutezătorii» înfruntă echipa Liceului 35. Sîntem la începutul reprizei a doua și scorul este 40—22 pentru «35». Un atacant de la «Cutezătorii», purtătorul tricoului cu numărul 6, se avîntă în dribling și, după un slalom prelungit printre apărătorii echipei adverse înscrie un «coș» de toată frumusețea. Galeria «Cutezătorilor» a prins aripi. Pionierul Fonoca Adrian, elev în clasa a VI-a, a readus speranțele echipei celor de la Palatul pionierilor.

Alături, pe terenul de volei, mingea zboară ca din tun peste plasă și dacă printre copiii de acolo nu se află nici un «nume sonor», nu înseamnă că meciul nu e disputat cu înverșunare. Profesorul Daniel Tănăsescu e foarte agitat. E cu ochii pe teren — unde joacă echipa de fete — și cu gîndul la echipa băieților, care azi evoluează «în deplasare». Omul acesta aproape că nu are odihnă, îndrumînd nenumărate echipe de copii angrenate în competiții oficiale. Îi citesc bucuria pe față cînd îmi spune că în echipa de junioare a clubului se află sportive ca elevele Cornelia Cîrstoiu — inclusă și în lotul speranțelor olimpice — sau Gabriela Popa — selecționată și în lotul de speranțe al Capitalei.

Dar inimoșii «Cutezători» nu au doar echipe de volei și baschet. Tovarășul Dumitru Moțet, director adjunct al Palatului pionierilor și președintele clubului sportiv, îmi prezintă echipa de tenis de cîmp, ai cărei jucători de bază sînt și premianți la învățătură: Eduard Pană, Doina Ionescu, Cristian Fețeanu și Mihaela Dimitriu, autentice talente sportive a căror vîrstă, la un loc, nu depășește 44 de ani.

Tot de la dînsul aflu că echipa de fotbal joacă astăzi în deplasare cu «Viscoza» joc de campionat în grupa copiilor născuți în anul 1954, iar pe stadionul «23 August», lotul de atletism participă la cupa «Viitorul».

Am trecut și pe la bazinul de înot, unde se puneau la punct ultimele retușuri pentru ca la 1 iunie bazinul să-i poată primi pe cursanții școlii de înot. La capătul uneia din aleile cu platani, în vecinătatea serelor pline cu garoafe roșii , într-o căsuță ca din basme, am făcut ultimul popas. Aici, se înfruntau într-un aprig meci de campionat, echipa de șah a «Cutezătorilor» cu oaspeți dragi — muncitorii de la «Vulcan». Profesorul Ion Bîrsan mă conduce în vîrful picioarelor la una dintre mese și-mi arată o fetiță de numai 13 ani al cărei joc stîrnește admirația tuturor celor ce urmăresc partidele. Este pioniera Mariana Băloianu, elevă în clasa a VII-a la Școala generală nr. 86, căreia i s-a conferit de către Federația de șah în mod excepțional categoria a II-a de clasificare. De trei ani, de cînd e membră a clubului «Cutezătorii», nu a pierdut nici o partidă! Și cred că nu e inutil să adaug că e o elevă eminentă. Dar profesorul Bîrsan nu se mîndrește numai cu această excepțională jucătoare. La concursul pe oraș pentru rezolvarea de probleme șahiste, singurul premiu pentru elevi a fost obținut de pionierul Nicolae Păun, în vîrstă de 14 ani, membru al «Cutezătorilor».

Am plecat de la Palatul pionierilor pe aceeași alee plină de farmec — acolo unde soarele răzbește cu greu printre coroanele uriașe ale platanilor — mai mulțumit decît dacă as fi asistat în această duminică la jocuri de înalt nivel divizionar. Pentru că aici, în acest decor de basm și de feerie, setea de performanță a copiilor se întîlnește în chip fericit cu îndrumările competente ale profesorilor, oferind ochilor un spectacol de neuitat. De vreți să vă convingeți, îndreptați-vă pașii într-o duminică dimineața spre admirabilul teren de sport al «Cutezătorilor».

MIRCEA POPESCU

FIȘA SINCERITĂȚII CITITORULUI

cititori care au răspuns anchetei noastre au apreciat dezbaterile care au avut loc în paginile revistei despre prietenie. Întîmplarea pe care a relatat-o Vasile Caburgan despre prietenul său Marian i-a pus să reflecteze serios și mulți au simțit nevoia să-și spună părerea și de data aceasta.

După cum am constatat preferințele cititorilor sînt diferite. Ne bucură faptul că revista a reușit ca prin paginile ei să satisfacă aceste preferințe. Pe Gabriela Bogza din Tg. Jiu o pasionează tehnica, dar ar dori foarte mult să cunoască și noutăți din domeniul arheologiei. Întîlnirea prin paginile revistei cu Albert Einstein, unul din titanii secolului XX, «a produs mare vîlvă printre cititori», ține să ne anunțe Enescu Dan din Vălenii de Munte. Mulți s-au delectat cu povestirile scriitorilor Octav Pancu-Iași, Costache Anton, Iuliu Rațiu, Alexandru Mitru, Ovidiu Zotta, Titus Vîjeu sau cu serialele de aventuri. Alții au călătorit prin intermediul paginilor noastre atît prin țară cît și prin cele mai diferite colțuri ale globului, cunoscînd viața și obiceiurile diferitelor popoare, și-au îmbogățit cunoștințele cu ajutorul paginilor de cultură.

Toate acestea nu au făcut decît să ne bucure, iar pe viitor redacția și-a propus să continue să ofere cititorilor săi surprize din cele mai plăcute.

Pentru propunerile făcute de voi, redacția vă mulțumește. Multe din ele vor prinde viață în paginile viitoare.

În urma trierii celor peste 800 de răspunsuri sosite la ancheta-concurs «Fișa sincerității cititorului», redacția a hotărît să acorde:

PREMIUL I pionierei **CĂTĂLINA STOENESCU**, clasa a VII-a D, Liceul nr. 40, București.

Și 10 mențiuni următorilor cititori:

1. **SORIN PITIȘ**, Str. Frasinului nr. 1, Sinaia.
2. **GABRIEL BÂRSAN**, clasa a VII-a B, Școala generală 194, București.
3. **NICOLAE SVET**, Școala generală nr. 10, Pitești.
4. **IONELA EPUREANU**, Școala generală, comuna Ilva Mare, județul Bistrița-Năsăud.
5. **DAN ENESCU**, clasa a VII-a B, Liceul Vălenii de Munte,
6. **VICTORIȚA COROI**, clasa a VII-a A, Școala generală, com. Horia, județul Neamț.
7. **MIHAI TĂNASE**, Școala generală nr. 18, Sibiu.
8. **LEONARD BLATOR**, Școala generală nr. 3 Agnita, județul Sibiu.
9. **VICTORIA GÎRDĂU**, Școala generală nr. 186, București.
10. **PAULINA DOLEA**, clasa a VII-a A, Școala generală nr. 2, Cluj.

PLANETA RĂPÎTĂ

Scenariu: HORIA ARAMĂ **6** Desene: POMPILIU DUMITRESCU

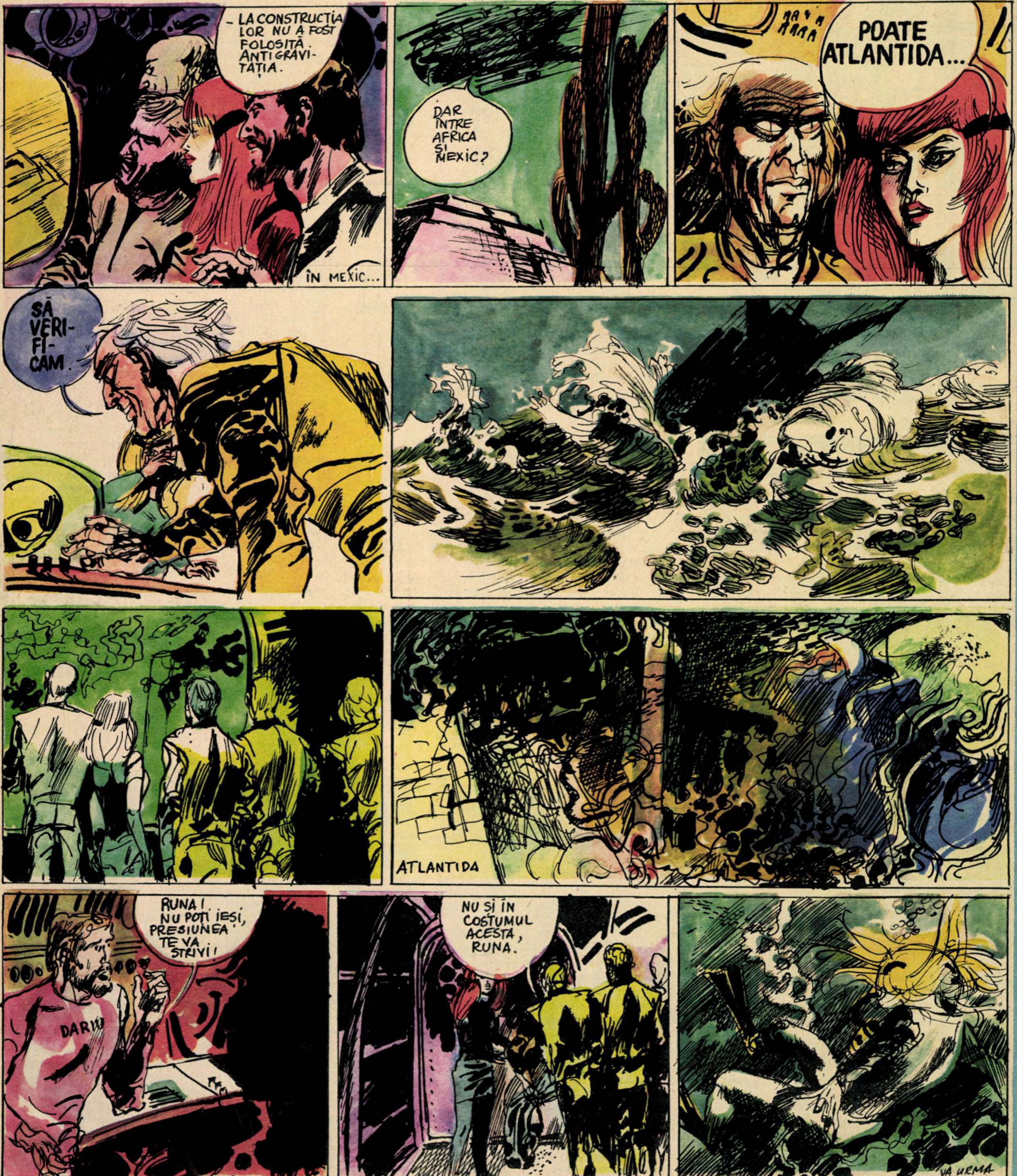
– LA CONSTRUCȚIA LOR NU A FOST FOLOSITĂ ANTIGRAVITAȚIA.
ÎN MEXIC...
DAR ÎNTRE AFRICA ȘI MEXIC?
POATE ATLANTIDA...
SĂ VERIFICAM.
ATLANTIDA
RUNA! NU POȚI IEȘI, PRESIUNEA TE VA STRIVI!
DARIU
NU ȘI ÎN COSTUMUL ACESTA, RUNA.
VA URMA

RAID ÎN COSMOS

ORIZONTAL: 2) «Bătrîna» noastră Terra de unde-și iau zborul navele cosmice; 4) Fir; 5) Apărătoare a rachetei... de tenis; 6) Înălțime pe scoarța terestră, da și pe lună; 8) Oraș străvechi în sudul Mesopotamiei; 9) Ene Sandu; 10) Intre; 13) Combustibilul folosit în reactoarele rachetei; 15) Mașină folosită la înpîslirea țesăturilor de lînă. 17) Din foc. 18) Tip de navă cosmică americană cu două locuri, plasată pe orbită în perioada 1965—1966; 21) Punctul cel mai îndepărtat de pămînt atins de un satelit și care constituie unul din parametrii principali, care determină orbita acestuia; 24) Ofițer în armata otomană; 25) Pot fi și casnice; 26) Cosmonaut american, care a realizat împreună cu C. Conrad, la bordul navei «Gemini» — 11,43 de călătorii în jurul Pămîntului; 28) Unități de timp pentru calculul zborului piloților și cosmonauților; 29) Simbolul bismutului; 30) Tip de satelit ionosferic specializat în explorarea atmosferei și spațiului periterestru, de construcție englezească lansat cu racheta americană «SCOUT»; 31) Nume turcesc; 32) Margine; 33) Fluviu în Elveția și Franța; 34) Aliaj special folosit și în construcția navelor cosmice; 36) Rotații în jurul Pămîntului; 37) Orășel în Anglia; 39) Titlu de onoare pentru cosmonauți; 41) Din an în an; 42) Modalitate de telecomandă folosită pentru buna funcționare a aparatelor echipamentelor și sistemelor tehnice a diferitelor tipuri de sateliți; 43) Luceafărul de seară, a doua planetă a sistemului nostru solar în ordinea depărtării de Soare, cercetată de sonde terestre.

VERTICAL: 1) Tip de satelit specializat în cercetarea radiațiilor, autentic laborator, științific, automat, spațial; 2) Rachetele purtătoare a navelor programului Apollo, care cîntăresc la start 2 700 000 kg, măsurînd 110 m înălțime și 10 m în diametru; 3) Partea ecuatorială a Galaxiei noastre care conține cca 200 de miliarde de stele; 6) A îmbiba cu apă; 7) Organism european în cadrul căruia se desfășoară lucrări pentru lansarea de sateliți activi de telecomunicații; 11) U.R.S.S., S.U.A., Franța, Anglia, Italia, Japonia, care au lansat sateliți (sing.); 12) Prefix pentru albine; 13) Aeronavă supersonică cu destinație diferită; 14) Tip de satelit de telecomunicații, care a deschis această serie, urmat de «ECHO 1», «COURIFR»-1 B. «OSCAR»-1 si 2. «TELSTAR»-1. «SYNCOM», «EARLYBIRD» și grupul MOLNIA; 16) Într-acolo; 17) Lucrare, carte (pl.); 18) Primul om care la 12 aprilie 1961, a deschis epoca marilor zboruri cosmice la bordul navei «VOSTOK» zburînd 1 h.48 m.; 19) Medicul cosmonaut sovietic, membru al primului echipaj cosmic pe nava VOSHOD: 20) Tip de sondă solară interplanetară; 21) Navă cosmică americană cu numărul de ordine 10, care are la bord pe T. Stafford, J. Young, E. Cernan, lansarea ei fiind o repetiție generală la 15 km de Lună, a aselenizării din iulie anul acesta; 22) Gagarin Iuri; 23) Cosmosul, infinit și variat, ale cărui taine omul le pătrunde tot mai mult; 27) Dacă; 29) Primar (reg.); 31) Element de compunere însemnînd «aer»; 32) Construcție auxiliară, în preajma rachetei, pe sol; 35) Ceai medicinal; 38) Între cal și călăreț! 40) Începe aventura!

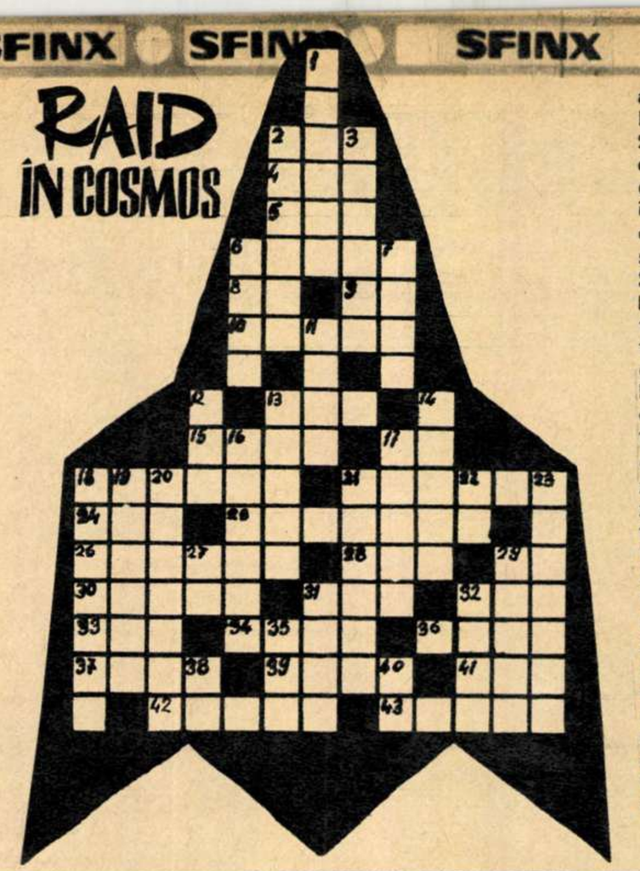

Prof. TEODOR AXIOTI

CLUBUL LOGICIENILOR (14)

Profesorul universitar **EDMOND NICOLAU** vă propune spre rezolvare a 14-a problemă de logică din cadrul concursului cu premii «Clubul logicienilor». Așteptăm la redacție răspunsurile voastre cu specificarea pentru «Clubul logicienilor» nr. 14.

Avem patru cutii colorate: una roșie, notată R, alta portocalie — P, alta galbenă — G, și, în fine, una verde — V.

De asemenea, avem patru etichete numerotate 1, 2, 3, 4. Trebuie să lipim etichetele astfel încît să fie satisfăcute următoarele condiții: Dacă 1 nu este lipită pe P, atunci 3 nu se aplică pe G. Dacă 2 este lipită pe G sau V, atunci 1 este lipită pe P; Dacă 3 nu este aplicată pe R, atunci 2 este pusă pe V; dacă 4 este lipită pe G, atunci 2 nu este lipită pe P; dacă 4 nu este lipită pe P, atunci 2 este pusă pe P. Cum se lipesc etichetele?

Iată și răspunsul la problema nr. 12 din cadrul concursului cu premii «Clubul logicienilor», publicată în nr. 18 a.c. al revistei «Cutezătorii».

1. A este dus dincolo de ace, de partea lui B, apoi B e trecut peste placă. Se formează convoiul LBA; A este trecut peste placa turnantă, de locomotiva ce duce și pe B; B e lăsat pe loc și locomotiva revine la poziția inițială.

2. Locomotiva duce pe A pe linia principală, între ace, apoi trece placa turnantă și formează convoiul ALB. Depune apoi la locurile cuvenite vagoanele A și B.

DIN TREI MIȘCĂRI

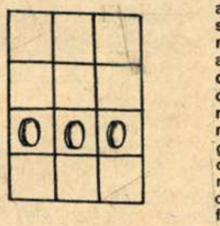

Pe coloana a treia a desenului alăturat sînt așezate trei monede. Încercați să le așezați în așa fel încît pe nici un rînd orizontal sau coloană să nu se găsească mai mult decît o singură monedă, dar cu obligația ca fiecare monedă să fie mișcată cu două căsuțe, fără a socoti pe cea din care pleacă.

Tabla de ȘAH

Cele cinci fragmente compuse din pătrățele albe și negre, pe care le vedeți în desenul alăturat, constituie fragmentele unei table de șah.

Știți în ce poziție trebuie să le așezați pentru a construi, cu ajutorul lor, o astfel de tablă?

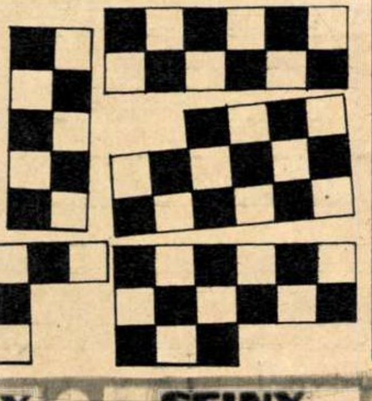

REZULTATELE CONCURSULUI „MINITEHNICUS"

(Urmare din numărul trecut)

MENȚIUNI INDIVIDUALE

1) **GUȚU GHEORGHE**, de la Școala generală nr. 3, Giurgiu, județul Ilfov, pentru lucrarea — **Receptor cu 5 tranzistori.**

2) **TÖROK DAN**, Palatul pionierilor București, pentru lucrarea — **Emițător receptor.**

3) **FRANCO ION**, Liceul nr. 3 Reșița, județul Caraș Severin, pentru lucrarea — **Ventilator electric.**

4) **OANCIU PETRE**, Școala generală nr. 86, București, pentru lucrarea — **Aparat emisie-recepție.**

5) **PETRACHE VASILE**, Palatul pionierilor din București, pentru lucrarea — **Navomodel șalupă.**

6) **GOBEI MIRCEA**, Școala generală nr. 6 Vatra Dornei, pentru lucrarea — **Navă cu elice aeriană.**

7) **CERCUL AEROMODELE** de la Casa pionierilor din Călărași, județul Ialomița, pentru lucrarea — **Planor A. 1** — una din mențiuni la alegerea conducerii cercului.

8) **GÎNDIUȚĂ RADU**, Școala generală nr. 1 Cîmpulung Muscel, pentru lucrarea — **Catamaran.**

9) **GULACI BELA**, Casa pionierilor Deva, județul Hunedoara, pentru lucrarea — **Velier Junior.**

10) **FÎNARU AUREL**, Casa pionierilor, Cîmpulung Muscel, pentru lucrarea — **Aeromodele captiv.**

11) **CERCUL NAVOMODELE** de la Casa pionierilor Galați, una mențiune pentru **șalupa cu propulsie pe fusee.**

12) **TEUTIȘAN EMIL**, de la Casa pionierilor Dej, județul Cluj, pentru lucrarea — **Aeromodel captiv.**

13) **GHEORGHIU ADRIAN** — Casa pionierilor Timișoara, pentru lucrarea — **Cart cu motor electric.**

14) **COSMA MARIAN**, Școala generală nr. 3 din Rădăuți, județul Suceava, pentru lucrarea — **Țiteră electrică.**

15) **MURAR IOAN**, de la Casa pionierilor Tg. Mureș pentru lucrarea — **Lampă de tabără.**

16) **ACHIM ELENA MARIA**, Școala generală nr. 6 din Sibiu pentru lucrarea — **Fuse orare.**

17) **ROHAN CONSTANTIN**, de la Școala generală, comuna Prejinea, județul Brașov, pentru lucrarea — **Voltmetru.**

MENȚIUNI COLECTIVE

1) **CERCUL DE RADIO** de la Casa pionierilor din Brașov pentru lucrarea — **Aparate de radio portabile.** 5 concurenți la alegerea conducerii cercului.

2) **GRUPUL MINITEHNICUS CUTEZĂTORII** de la Școala generală nr. 5 din Petroșeni, județul Hunedoara, pentru lucrarea — **Transportor în subteran** — 4 concurenți la alegerea conducerii cercului.

3) **MUJA MARIA** și **JURJ VIORICA**, de la Școala generală din comuna Mîndra, Făgăraș, județul Brașov, pentru lucrarea — **Război de țesut.**

4) **COJOCARU CORNEL, COVACI GABRIEL, DIMA ROLAND, RĂDULESCU GHEORGHE, NEAȚĂ ARISTOTEL** de la Școala generală nr. 4 Giurgiu, județul Ilfov pentru lucrarea — **Schemă de electrificare a unui apartament.**

5) **CASA PIONIERILOR** din Reghin, județul Mureș, pentru lucrarea — **Robot** — 5 concurenți la alegerea conducerii cercului.

6) **POLOVENCO A.** și **GLIGOR I.** de la Casa pionierilor din Suceava, pentru lucrarea — **Semnalizator de umiditate.**

7) **DRĂGAN EUGEN, STAN MARIN, SUȘANU ECATERINA, DIMITRIU DORINA, BREZEANU RUXANA** și **STĂNESCU DANIELA** de la Școala generală nr. 7 din Brăila, pentru lucrarea — **Strung universal.**

8) **LĂZĂRESCU DUMITRU** și **TĂNASE PETRE** din comuna Hîrțești-Borzești, județul Argeș pentru lucrarea — **Receptor cu doi tranzistori.**

9) **GAVRILĂ ION** și **GIOICULEASA FLORIN** — Școala generală nr. 2, Rm. Vîlcea, pentru lucrarea — **Aeromodel.**

10) **CERCUL DE ELECTRONICĂ ȘI AUTOMATICĂ** de la Casa pionierilor din Arad, pentru lucrarea — **Reglaj automat al temperaturii unei camere** — 4 concurenți la alegerea conducerii cercului.

11) **GRUPUL MINITEHNICUS CUTEZĂTORII** din comuna Hălchiu, județul Brașov — pentru lucrarea — **Mașină de recoltat cartofi** — 5 concurenți la alegerea conducerii cercului.

12) **COAȚĂ ANA, COAȚĂ VASILE, MIHĂESE RADU, TOLAN LEONUȚ, POP PATRICE, FĂGĂRĂȘANU EMIL** de la Școala generală Feldru, județul Bistrița-Năsăud pentru lucrarea — **Aparat de proiecție.**

CASA PIONIERILOR DIN ZALĂU primește în mod special o excursie la București.

Toți cîștigătorii concursului vor pleca în tabăra specială Minitehnicus de la Sinaia. Cîștigătorii premiilor I colective vor merge în tabăra internațională. De asemenea pentru ajutorul acordat grupelor Minitehnicus Cutezătorii și cercurilor tehnice din școli se premiază cu cîte un stilou «Hero» următorii profesori, maiștri și tehnicieni: Prof. Doroș Aurel de la Casa pionierilor din Baia Mare, Prof. Diaconescu I. de la Casa pionierilor din Pucioasa, Prof. Popescu C. de la Școala generală din Buftea, Ion Polen — conducătorul cercului de navomodele de la Casa pionierilor din Reghin, Prof. Ursache Ion de la Casa pionierilor din Buhuși-Bacău, Prof. Bătrîneanu Nicolae, Palatul pionierilor din București, Prof. Făgărășanu N., conducătorul cercului aeromodele de la Casa pionierilor Bistrița Năsăud, Prof. Dumitrașcu I., de la cercul navomodele — Palatul pionierilor București.

ARCAȘII LUI ȘTEFAN CEL MARE

10

Scenariul: COSTACHE ANTON Desene: PUIU MANU

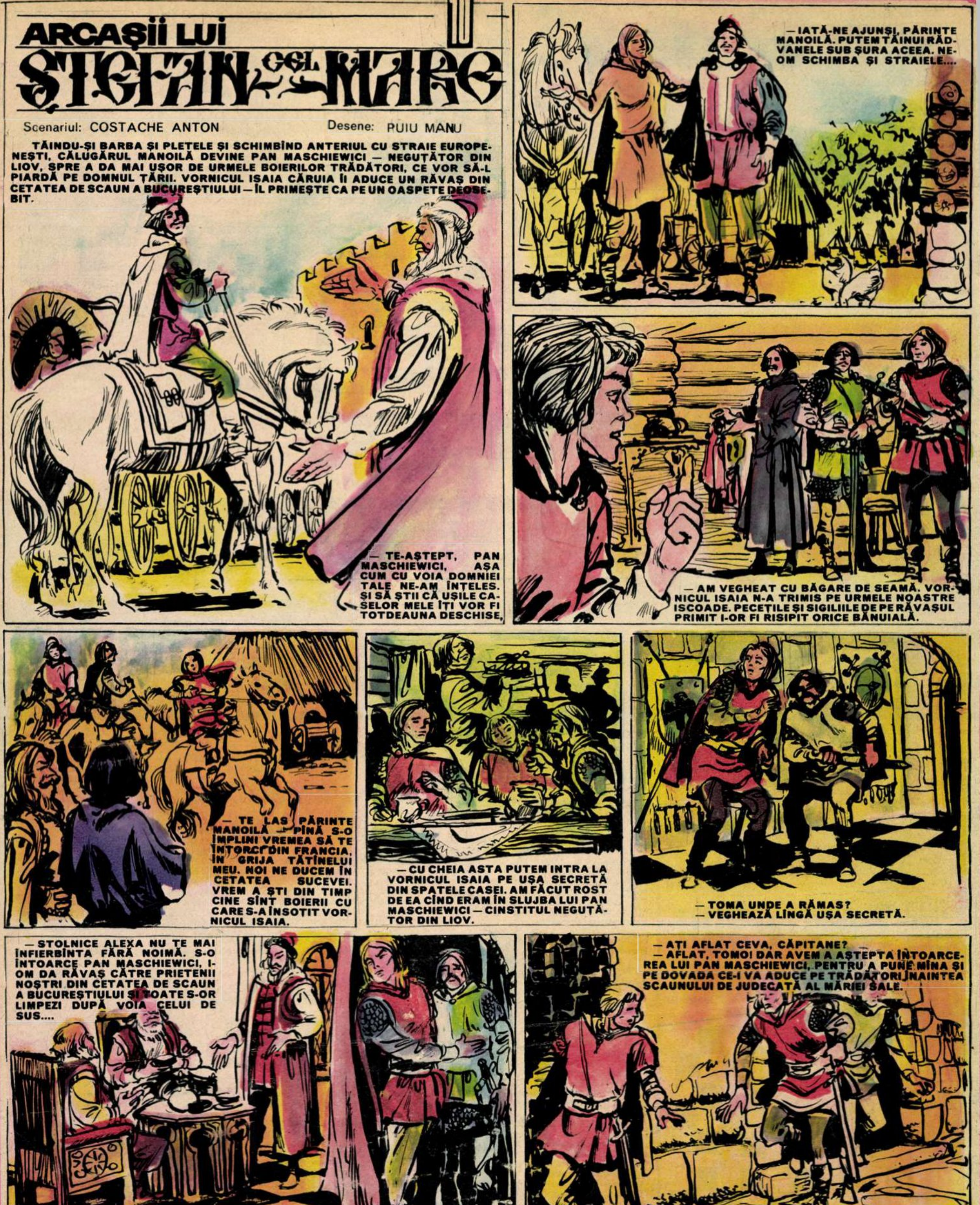
TĂINDU-ȘI BARBA ȘI PLETELE ȘI SCHIMBÎND ANTERIUL CU STRAIE EUROPENEȘTI, CĂLUGĂRUL MANOILĂ DEVINE PAN MASCHIEWICI — NEGUȚĂTOR DIN LIOV, SPRE A DA MAI UȘOR DE URMELE BOIERILOR TRĂDĂTORI, CE VOR SĂ-L PIARDĂ PE DOMNUL ȚĂRII. VORNICUL ISAIA CĂRUIA ÎI ADUCE UN RĂVAȘ DIN CETATEA DE SCAUN A BUCUREȘTIULUI — ÎL PRIMEȘTE CA PE UN OASPETE DEOSEBIT.
— TE-AȘTEPT, PAN MASCHIEWICI, AȘA CUM CU VOIA DOMNIEI TALE NE-AM ÎNȚELES. ȘI SĂ ȘTII CĂ UȘILE CASELOR MELE ÎȚI VOR FI TOTDEAUNA DESCHISE.
— IATĂ-NE AJUNȘI, PĂRINTE MANOILĂ. PUTEM TĂINUI RĂDVANELE SUB ȘURA ACEEA. NE-OM SCHIMBA ȘI STRAIELE....
— AM VEGHEAT CU BĂGARE DE SEAMĂ. VORNICUL ISAIA N-A TRIMIS PE URMELE NOASTRE ISCOADE. PECEȚILE ȘI SIGILIILE DE PE RĂVAȘUL PRIMIT I-OR FI RISIPIT ORICE BĂNUIALĂ.
— TE LAS PĂRINTE MANOILĂ — PÎNĂ S-O ÎMPLINI VREMEA SĂ TE ÎNTORCI DIN FRANCIA, ÎN GRIJA TĂTÎNELUI MEU. NOI NE DUCEM ÎN CETATEA SUCEVEI. VREM A ȘTI DIN TIMP CINE SÎNT BOIERII CU CARE S-A ÎNSOȚIT VORNICUL ISAIA.
— CU CHEIA ASTA PUTEM INTRA LA VORNICUL ISAIA PE UȘA SECRETĂ DIN SPATELE CASEI. AM FĂCUT ROST DE EA CÎND ERAM ÎN SLUJBA LUI PAN MASCHIEWICI — CINSTITUL NEGUȚĂTOR DIN LIOV.
— TOMA UNDE A RĂMAS?
— VEGHEAZĂ LÎNGĂ UȘA SECRETĂ.
— STOLNICE ALEXA NU TE MAI ÎNFIERBÎNTA FĂRĂ NOIMĂ. S-O ÎNTOARCE PAN MASCHIEWICI, I-OM DA RĂVAȘ CĂTRE PRIETENII NOȘTRI DIN CETATEA DE SCAUN A BUCUREȘTIULUI ȘI TOATE S-OR LIMPEZI DUPĂ VOIA CELUI DE SUS....
— AȚI AFLAT CEVA, CĂPITANE?
— AFLAT, TOMO! DAR AVEM A AȘTEPTA ÎNTOARCEREA LUI PAN MASCHIEWICI, PENTRU A PUNE MÎNA ȘI PE DOVADA CE-I VA ADUCE PE TRĂDĂTORI ÎNAINTEA SCAUNULUI DE JUDECATĂ AL MĂRIEI SALE.

(Va urma)

Redacția: București, Piața Scînteii nr. 1 telefon 17 60 10. Redactor șef: Mihai NEGULESCU. Redactor șef-adjunct: Petre GHELMEZ. Secretar general de redacție: Ovidiu ZOTTA. Administrația: Editura SCÎNTEIA, București, Piața Scînteii nr. 1, telefon 17 60 10. Tiparul: Combinatul Poligrafic «CASA SCÎNTEII» Redactor artistic: Ioan DONCA. Tehnoredactor: Lucia SICOMAS.

1 leu

Cutezătorii

24 (90)

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

JOI, 12 IUNIE 1969, ANUL III

„Cutezătorii"
închină acest număr festiv
minunatei sărbători
a cravatelor roșii -
aniversarea a 20 de ani
de la crearea Organizației pionierilor
din REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

Foto: GR. PREPELIȚĂ

CURCUBEIE DE FLORI
ȘI OCHI MARI. LIMPEZI,
ÎN CARE SE OGLINDEȘTE TOATĂ DRAGOSTEA
ȘI RECUNOȘTINȚA
COPIILOR DIN ȚARA NOASTRĂ
FAȚĂ DE PARTIDUL COMUNIST ROMÂN
ȘI CONDUCĂTORII SĂI.
FLORI PENTRU SOARELE
UNEI COPILĂRII FĂRĂ GRIJI,
PENTRU BUCURIA DE A TRĂI ȘI A ÎNVĂȚA
ÎN PACE ȘI LIBERTATE,
SUB LUMINA BIRUITOARE
A SOCIALISMULUI.

Pionieria la 20 de ani!

Pionieria a fost, este și va fi întotdeauna drumul care duce spre creșterea unor fii credincioși poporului, a unor cetățeni înflăcărați și devotați patriei. Anii petrecuți în Organizația pionierilor lasă urme și amintiri puternice în viața celor care au cunoscut pionieria și a celor care o trăiesc astăzi. Oare de ce rămîne ea atît de înrădăcinată în conștiința și inima tinerelor vlăstare ale țării? Ce are ea atît de frumos? Ceea ce este înălțător și trainic în activitatea pionierilor s-ar putea reduce la trei cuvinte: frumusețe, noblețe și cutezanță. Pionieria este frumusețe pentru că deschide generos căile afirmării talentelor și aptitudinilor, cultivă și șlefuiește caracterul, simțul moral și estetic; este noblețe pentru că sădește în inima omului tînăr sentimentul de cinste și omenie, sociabilitatea, prietenia, cultivă dragostea față de patrie și față de popor; este cutezanță pentru că te învață să privești înainte, să îndrăznești, cultivă curajul și răspunderea. Putem spune că cine a fost cu adevărat pionier cîndva, rămîne pionier totdeauna.

Înalta prețuire de care se bucură Organizația pionierilor în țara noastră pentru meritele ce și le-a cîștigat în munca desfășurată cu copiii împreună cu școala și familia, sub conducerea plină de grijă și înțelepciune a partidului obligă mișcarea pionierească la noi înfăptuiri în anii care urmează. Pionierii năzuiesc fierbinte să fie școlari destoinici care-și îndeplinesc exemplar îndatoririle, să devină un schimb demn al Uniunii Tineretului Comunist, să se pregătească temeinic pentru muncă și pentru viață.

Idealul cel mai înalt al Organizației este ca fiecare pionier să devină fiu credincios al poporului, al patriei noastre, Republica Socialistă România, luptător dîrz și priceput pentru cauza Partidului Comunist Român.

Cu prilejul sărbătoririi celei de a 20-a aniversări, ne îndreptăm gîndul de adîncă recunoștință spre conducerea partidului și statului nostru care veghează cu atîta grijă și solicitudine la viitorul generațiilor tinere, la destinele patriei, ale poporului și națiunii române. Comandanții și pionierii mulțumesc din inimă partidului pentru viața minunată pe care o trăiesc, pentru perspectivele deschise în fața lor: cei 1 500 000 de pionieri din România sînt oricînd gata să lupte pentru cauza partidului, a poporului și patriei noastre.

Pășim și vom păși mereu cu încredere și cutezanță, pionierește, tot înainte!

VIRGILIU RADULIAN
Președintele Consiliului Național al Organizației Pionierilor,
adjunct al ministrului învățămîntului

● ÎN ANII 1971—1975, VA FI ÎN CONTINUARE DEZVOLTAT ȘI MODERNIZAT ÎNVĂȚĂMÎNTUL DE TOATE GRADELE. ÎN ÎNVĂȚĂMÎNTUL DE CULTURĂ GENERALĂ, OBIECTIVUL PRINCIPAL ÎL VA CONSTITUI GENERALIZAREA ÎNVĂȚĂMÎNTULUI OBLIGATORIU DE 10 ANI.

● PENTRU ASIGURAREA CONDIȚIILOR MATERIALE NECESARE DEZVOLTĂRII ÎNVĂȚĂMÎNTULUI ȘI ÎNFĂPTUIRII PROGRAMULUI DE PREGĂTIRE A CADRELOR, ÎN PERIOADA 1971—1975, VA SPORI NUMĂRUL SĂLILOR DE CLASĂ PENTRU ÎNVĂȚĂMÎNTUL DE CULTURĂ GENERALĂ ȘI MEDIU DE SPECIALITATE ȘI SE VOR EXTINDE SPAȚIILE ÎN ÎNVĂȚĂMÎNTUL SUPERIOR.

Din proiectul de directive ale Congresului al X-lea al Partidului Comunist Român.

Omagiu cravatelor roșii

Acad. VICTOR EFTIMIU

Aduc scumpilor noştri pionieri caldul meu salut. Ei sînt ziua de mîine a ţării.Le urez s-o facă frumoasă, cît mai fericită, aşa cum au visat-o cei de azi, părinţii lor şi străbunii lor de ieri, aşa cum începe să fie de acum un sfert de veac, din ziua de 23 August 1944, măreaţa zi a eliberării noastre.

Victor Eftimiu

Acad. Gr. C. MOISIL

La a douăzecea aniversare a Organizaţiei de pionieri urez copiilor noştri să ajungă cetăţeni demni, şi folositori patriei.

Gr. C. Moisil

Compozitorul IOAN D. CHIRESCU, artist al poporului

Cu ocazia sărbătorii voastre frumoase, vă urez, dragi pionieri, să aveţi inima mereu tînără şi gîndurile cutezătoare, să creşteţi mari şi luminaţi, fii demni ai poporului nostru, de la care noi toţi am învăţat, învăţăm şi vom învăţa mereu cinstea, munca şi omenia.

Ioan D. Chirescu

Acad. GHEORGHE MIHOC

Le urez dragilor noştri pionieri să devină matematicieni din ce în ce mai buni, să strălucească la «Olimpiada micilor matematicieni», să fie harnici colaboratori la revista «Gazeta matematică» şi să poată fi socotiţi de pe acum foarte tineri oameni de ştiinţă.

Gh. Mihoc

ŞERBAN CIOCULESCU, membru corespondent al Academiei

Locuiesc în frumosul cartier al Cotrocenilor şi în preajma Palatului pionierilor, pe lîngă care trec aşadar de mai multe ori în fiecare zi, participînd, într-un fel, şi eu, la bucuriile copiilor.

Cu prilejul acestei strălucite aniversări, urez tineretului zilelor noastre să ridice la noi culmi cultura patriei!

Şerban Cioculescu

Romantica ştafetă a generaţiilor

de
OCTAV PANCU-IAŞI

Vă cer voie, cutezătorilor, să încep aceste rînduri adresîndu-mă tuturor celor ce nu mai sînt de vîrsta voastră, părinţilor, fraţilor voştri mai mari. Nu fiţi supăraţi. Vouă vă sînt dedicate toate paginile revistei şi, săptămînă de săptămînă, fiecare număr al ei. Îngăduiţi-mi ca numai cîteva cuvinte să nu le scriu pentru voi.

...Ne vom trezi, în dimineaţa de 15 iunie, stimaţi părinţi, stimaţi oameni maturi, şi vom aştepta ca goarnele să dea semnalul sărbătorii copiilor noştri — şi implicit, a noastră — «Ziua pionierului».

Ne vom trezi cu surîsul pe care

(Continuare în pag. 4)

20

Cîntec patriei mele

Pînă să devin fluier
am băut cîntecul stîncilor,
am băut apele,
am trecut totul prin
orchestraţia scînteii de cremene.

Pînă să devin fluier
am avut uitate în mine
slovele baladelor în dialog
cu zimbrul. Am avut uitată
în mine apa mării, zvîrlită
între vibraţiile timpului.

Pînă să devin fluier
am văzut pădurile înfipte-n
orizont, laolaltă cu soarele
am simţit coloanele spaţiului
urcînd peste tot,
în locul numit România .
Pînă să devin fluier
am împlinit puterea furnalelor,
am dat culoare cîmpurilor arse

După toate acestea am lovit
frunza copacului răspîndind
rezonanţa bucuriei,
înălţînd-o peste tot,
aici, în locul de soare deplin
numit România.

DAN PETRUŞCA, cl. a VIII-a,
Şc. generală nr. 18, Bacău

1

2

La 20 de ani de la clipa plină de romantism a înfloririi celei dintîi cravate roşii la pieptul unui copil din România, revista «Cutezătorii» în colaborare cu Consiliul Naţional al Organizaţiei Pionierilor a iniţiat la Palatul pionierilor din Bucureşti o întîlnire între foşti şi actuali pionieri.

Printre invitaţi s-au aflat tovarăşii VIRGILIU RADULIAN, preşedintele Consiliului Naţional al Organizaţiei Pionierilor, adjunct al ministrului învăţămîntului, ELENA POPARAD, SILVESTRU PATIŢA şi IULIU FURO, vicepreşedinţi ai Consiliului Naţional al Organizaţiei Pionierilor, MIHAI NEGULESCU, redactor şef al revistei «Cutezătorii».

Participanţii, profesori, comandanţi de pionieri, ingineri, artişti, sportivi de frunte, uniţi, dincolo de generaţii, de nobleţea aceloraşi idealuri şi de căldura aceluiaşi sentiment de dragoste faţă de organizaţia lor, au depănat amintiri din anii pionieriei.

O formaţie a corului Palatului pionierilor a oferit oaspeţilor un buchet de cîntece.

Dornici să imortalizeze momentul atît de emoţionant, pionierii de ieri şi de azi prezenţi la întîlnire s-au fotografiat apoi în grădina Palatului pionierilor.

ROMANTICA

oglinda ni-l redă rareori, poate ca o compensaţie pentru faptul că, de mult, cu atîţia ani în urmă încît ne e teamă să-i mai numărăm, purtam pînă şi în somn acest surîs împrumutat de la omul-şotron, de la Albă ca Zăpada, de la zmeul colorat. Şi vom mulţumi copiilor noştri pentru acest surîs, îi vom face să înţeleagă, deşi nu le va fi simplu, că el este permisul nostru de intrare într-o lume pe care — bizar adevăr! — o preţuim înzecit mai mult abia de cînd am părăsit-o fără posibilitate de întoarcere.

Dar... chiar aşa să fie oare? Timpul chiar ne-a tăiat toate punţile de a mai reveni la lumea viselor cu Feţi Frumoşi, cu Magellani în pantaloni scurţi, cu Sahare şi Antarctice la care puteam ajunge în cele zece minute ale recreaţiei, călătorind pe pietricica praştiei, convinşi că nici un vameş n-o să ne ceară să declarăm provenienţa petei de marmeladă de pe bărbie?

Din fericire, nu. O dovadă este şi această sărbătoare...

Avem toţi, la 15 iunie, vîrsta voastră, pionieri, vîrsta tezelor şi extemporalelor, a minitehnicienilor, a drumeţilor păşind în ritmul cîntecelor de muzicuţă, vîrsta primelor întîlniri cu necunoscutele matematicii şi ale poeziei, a primelor vacanţe petrecute pe genunchii bunicului Sadoveanu. Avem toţi, la 15 iunie, vîrsta voastră, pionieri, vîrsta celui dintîi jurămînt solemn de a trăi şi a munci aşa cum o fac oamenii cei mai generoşi, mai nobili şi mai frumoşi, vîrsta superbului ideal de a trece prin viaţă astfel, încît la sfîrşitul ei, întrebaţi ce drum am alege dacă ni s-ar dărui din nou, să putem răspunde fără şovăire: acelaşi! O dată şi încă o dată şi de o mie de ori acelaşi!

Mişcarea noastră pionierească a împlinit 20 de ani. Întineriţi cu toţii de emoţionanta aniversare, să dăm glas amintirilor cîtorva din sutele de mii de foşti pionieri, cîtorva din cei care au făcut parte din prima generaţie a purtătorilor cravatelor roşii.

— De acord, ne spune scriitorul şi publicistul **Manole Auneanu,** cu o condiţie însă... Deşi s-au împlinit două decenii de cînd am primit cravata roşie, nu mă socotiţi un «fost pionier», ci unul care, prin tot ce am mai bun, îmi place să cred că mai pot, mai ştiu să mai fiu. Este condiţia pe care o pune şi doctorul în filozofie **Ion Pascadi** şi poetul **Gheorghe Tomozei,** care precizează: — Am debutat cu o poezie publicată la gazeta de perete a primei tabere pioniereşti de la Lipova, în 1949, dar poeţii, chiar cînd ajung să-şi umple un raft al bibliotecii cu propriile lor volume, îşi păstrează emoţia debutului. Nu întreb oglinda dacă mai sînt cel de atunci. Inima mi-e mai aproape...

Pentru fizicianul atomist **Petre Şandru** e cît se poate de simplu să se reîntoarcă la anul 1949 al cravatei sale roşii. O face cu dezinvoltura cu care călătoreşte prin deceniile viitoare, prin lumea prefigurată în laboratoarele atomice de azi. Iată-l reconstituind din amintiri prima tabără de la Costineşti, mirat că nu mai găseşte prin buzunare

3

4

ȘTAFETĂ a GENERAȚIILOR

5

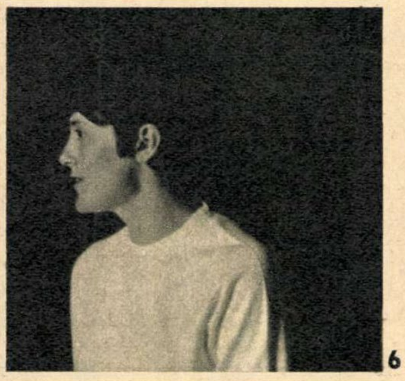
6

scoica albastră, ca o petală de miozot, mirat că douăzeci de ierni i-au decolorat bronzul verii aceleia. Un lucru e sigur: palatul pe care l-a construit pe plajă, atunci, nu era din nisip. A folosit materialul de construcție cel mai trainic: visul cu ochii deschiși, ambiția de a-l împlini, de a nu da înapoi în fața greutăților. — În anii pionieriei, ne spune el, am învățat că a visa este infinit mai mult decît o stare omenească, o ipostază în care ne găsim cu noi înșine și cu viitorul. A visa este o datorie. Destinul fiecăruia dintre noi nu-i este indiferent societății. A visa din copilărie să-i fim necesari, să nu ocolim cărările abrupte, să ne găsim totdeauna acolo unde se dă cea mai fierbinte bătălie are valoarea unui angajament solemn. În anii aceia am învățat să visez astfel și n-am uitat — aceasta nu se uită.

Cunoscutul actor **Florin Piersic** a recitat prima sa poezie în public — un public alcătuit din colegii de școală — la serbarea primirii sale în organizația de pionieri. — Eram atît de emoționat, ne spune, de parcă aș fi întrezărit încă de pe atunci că emoția va fi semnul sub care, astăzi, mă trezesc în fiecare dimineață, mă culc în fiecare seară. Îi mulțumesc clipei din 1949 că mi-a dăruit sentimentul contopirii cu emoția poeziei, mulțumesc anilor de pionierie că mi-au însuflat bucuria creației, încurajîndu-mă, că m-au purtat printre acele frumuseți unice de care ai nevoie toată viața.

Inginer la centrala electrică din Rovinari, **Silviu Negulescu** mai păstrează, în filele unei cărți din copilărie, cravata roșie pe care a primit-o cu douăzeci de ani în urmă. A purtat-o cu el pe toate șantierele unde a lucrat, o arată adesea celor doi băieți ai săi. Dar, așa cum ne spune, privindu-și cravata roșie nu-și cheamă doar amintirile din anii pionieriei, ci se mîndrește că a rămas fidel pasiunii de atunci. Dorea să devină inginer, se pasionase de tehnică frecventînd cercurile pionierești. Cuvintele sale le repetă locotenentul major **Petre Tenie,** pilot pe avioane cu reacție. Primele noțiuni de aviație le-a căpătat la cercul de aeromodele al Casei pionierilor din Brașov. A năzuit încă de atunci să devină aviator. Pentru cutezanța acestei profesii și pentru poezia sa. Zburînd, a văzut întreaga țară. Are satisfacția de a fi fost martorul unor impresionante construcții. Trecea într-o zi pe deasupra unui șantier care abia se înfiripa. Peste cîtva timp, vedea primele schele. Admira apoi construcția terminată...

Scriitorul **Laszloffy Aladar** este ajutat pentru a-și reîmprospăta mereu amintirile sale din anii pionieriei de un jurnal în care își nota cele mai interesante întîmplări: 15 mai 1949, ziua cînd a primit cravata roșie... prima excursie.. primul foc de tabără... participarea la un concurs cultural-artistic... vizitele cu detașamentul în uzine, la monumente istorice... Dar despre toate acestea n-a scris numai atunci, seara, după fiecare zi plină de evenimente.

7

Notațiile din jurnalul pionieresc l-au stimulat să creeze pînă acum trei cărți adresate copiilor. Și vă mai promite, cutezătorilor, altele. Așa cum vă promite pioniera de altă dată și solista cunoscută de azi **Mihaela Mihai** să interpreteze și cîntece pentru voi, așa cum vă promite o altă fostă pionieră, actrița **Daniela Anencov,** să fie mereu prezentă pe scena teatrului de copii și în emisiunile dedicate vouă de televiziune.

Campioana olimpică **Mihaela Peneș** a început să practice atletismul încă din anii pionieriei. Prima satisfacție — campioană de juniori a României la suliță — a avut-o cînd mai purta cravata roșie. Dar, într-un fel, ea a fost pionieră și la Olimpiada de la Tokio. Pionieră, în sensul cel mai concret al cuvîntului, adică deschizătoare de drumuri, prima într-un domeniu de activitate. O necunoscută, o sportivă pe care reporterii o tratau cu indiferență, a bătut pe marile campioane ale probei!

Steliana Cazacu, profesoară la o școală din județul Olt, este cea mai tînără deputată aleasă în Marea Adunare Națională. Și ea a fost pionieră și azi are satisfacția de a se ocupa de educația copiilor — așa cum ne spune, amintindu-și cu emoție că a purtat cravata roșie, străduindu-se să insufle altor și altor generații de copii această emoție...

20 de ani de mișcare pionierească în România — milioane de amintiri emoționante, tonice, stimulatoare. Pentru că a fi pionier înseamnă la noi a fi un copil care își iubește cu ardoare patria, cinstește trecutul ei glorios, învață cu sîrguință, este modest și drept, visează să devină un om folositor societății socialiste. Aceste trăsături — și încă multe altele, de o splendidă generozitate, acordă calității de purtător al cravatei roșii o solemnă investire cu virtuți la care aspiră orice copil. A fi pionier înseamnă deci, ca o consecință logică, siguranța că școlarul care a primit cravata roșie devine peste ani un om capabil, harnic și instruit, în stare să urce pe cele mai înalte culmi ale cunoașterii și desăvîrșirii umane, temeinic pregătit pentru o societate deosebit de darnică, dar și deosebit de exigentă.

O dovedește convingător împlinirea destinului pionierilor de ieri. Și care încă se mai consideră pionieri. Și care toată viața vor purta în inimi bucuria și mîndria anilor cînd cravata roșie îi recomanda ca pe cei mai buni, mai inimoși și mai cutezători copii.

* * *

La întîlnirea generațiilor cravatei roșii, surpriza de a-l vedea pe handbalistul **Cornel Oțelea** (1), de a-i cunoaște pe **Silviu Negulescu,** tînărul inginer-șef al șantierului termocentralei de la Rovinari, pe atomistul **Petre Șandru** (2), ori pe cîntăreața **Mihaela Mihai** (3) este totodată o rară plăcere.

Trăind cu emoție evenimentul, un grup de copii din corul Palatului pionierilor (4) așteaptă să li se dea cuvîntul... după **Florin Piersic** (5).

Cea mai tînără deputată a Marii Adunări Naționale, prof. **Steliana Cazacu** (6) evocă începuturile mișcării pionierești.

O cunoștință «veche»: fosta pionieră **Mihaela Peneș** (7).

«Cutezătorii» își exprimă recunoștința față de toți cei care au răspuns invitației sale, făcînd ca sărbătoreasca întrunire să fie o reușită (8).

Pentru albumul dumneavoastră, participanții s-au fotografiat în parcul Palatului pionierilor (9).

* * *

9

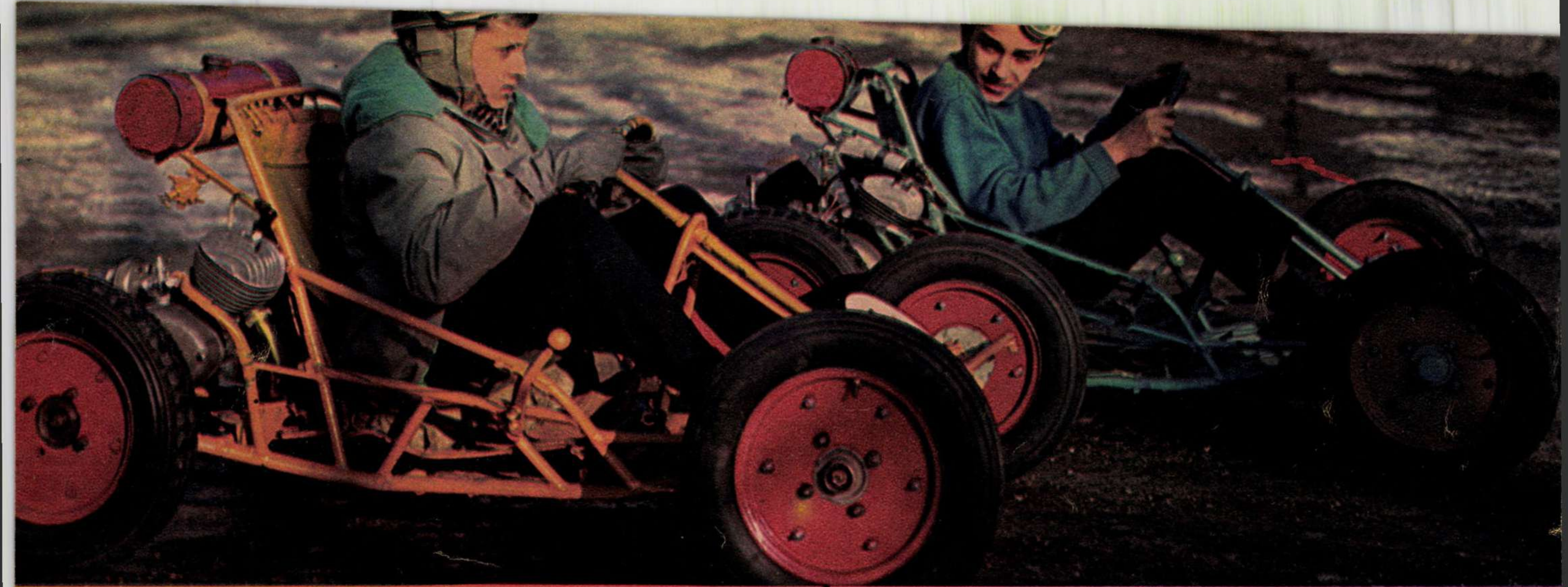

2

ANUL 20 AL

În al 20-lea an de la înființarea Organizației pionierilor din țara noastră, activitatea, efervescența creatoare sînt mai bogate decît oricînd. O activitate care cuprinde acțiuni de-o mare diversitate, caracterizate de entuziasmul vîrstei celor ce o desfășoară, dar mai ales pline de inițiative frumoase, de fantezie, de îndrăzneală și de-o nerăbdătoare dorință de cunoaștere, de autoperfecționare în toate domeniile. Dintre numeroasele exemple asupra cărora ne-am fi putut opri, noi am ales doar cîteva care, prin amploarea lor, prin ecoul deosebit pe care l-au stîrnit în sufletul celor mai tineri cutezători ai patriei, ni se par a simboliza cel mai bine ceea ce noi numim pe scurt: anii frumoși ai pionieriei.

Pe urmele eroilor

Istoria emoționează toate vîrstele, atît prin evenimentele sale, cît și prin eroii de neuitat pe care i-a dat. Se pare însă că pionierii țin să nu se mai rezume la litera tipărită, ilustrațiile și explicațiile profesorilor. Ei vor să vadă trecutul «cu ochii lor», să-l pipăie «cu mîinile lor». Vor să descopere, acolo unde e posibil, noi mărturii, să evoce faptele mărețe ale istoriei. Și-atunci pornesc la drum. Mai puțin ca excursioniști și mai mult ca cercetători. Și iată-i la Ghelar, în zilele noastre.

4

3

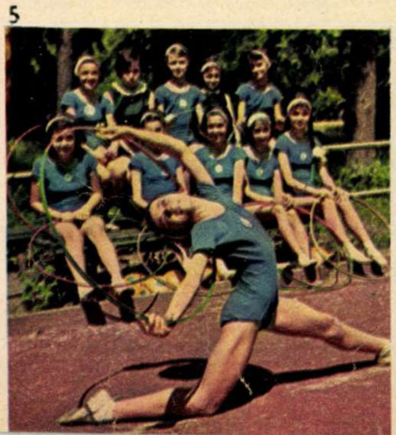

5

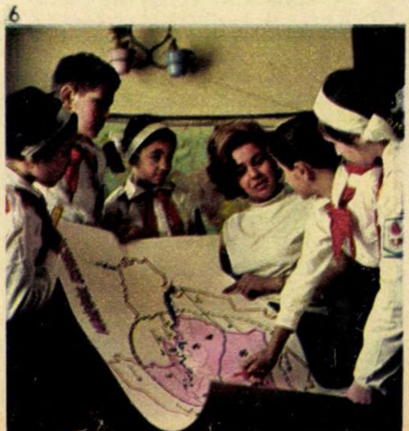

6

CRAVATELOR ROŞII

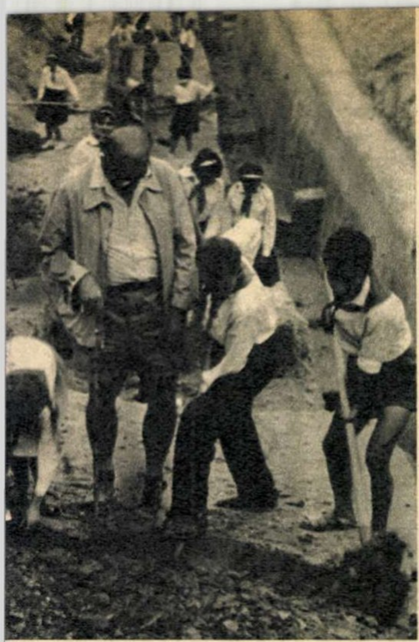
7

pe daci şi pe romani, pe Decebal şi pe Traian, rod al cunoştinţelor şi al fanteziei pionierilor de-aici, înfruntîndu-se din nou după aproape 2 000 de ani. Şi iată-i pe pionierii prahoveni (cîteva mii dintre ei) umblînd **«Pe urmele insurecţiei armate în judeţul nostru»**, **«Pe urmele detaşamentului de partizani Bucegi»** şi **«Pe urmele haiducilor»**. Şi iată, după atîtea secole, aprinzîndu-se în noapte focuri simbolice, evocatoare, pe crestele unor dealuri vasluiene, pe care pionierii de-aici le-au identificat ca fiind înălţimile de pe care, în timpul lui Ştefan cel Mare, se vestea apropierea primejdiilor. Iată, în sfîrşit, o expediţie a pionierilor sibieni pornită **«Pe urmele lui Mihai Viteazul»**, cu scopul mărturisit de-a dezlega cîteva taine care mai învăluie figura legendarului domnitor. Întîlnirile cu istoria se dovedesc fermecătoare (foto 6 şi 8).

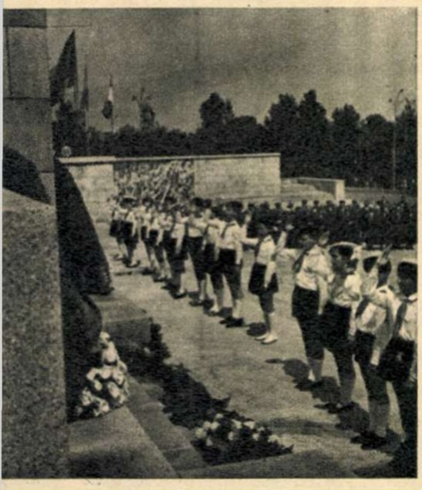
8

9

10

Căutătorii de comori

Lîngă Ocnele Mari se sapă. O muncă delicată, care cere nu numai efort fizic, ci şi răbdare, fineţe, pricepere. Pentru că, deşi pămîntul acela pare a fi ca oricare altul, el ascunde adevărate comori. O bună parte din străvechea aşezare scitică de la Buridava a fost scoasă la lumină de către arheologi profesionişti, dar şi de către cei amatori, pionieri din Vîlcea, care continuă şi în prezent acţiunea **«Citind în cartea străbunilor»**. S-a săpat şi se va săpa din nou şi-n Munţii Orăştiei. Pentru că aici îşi are domeniul de cercetare o expediţie pionierească din Deva care, sub îndrumarea istoricului Hadrian Daicoviciu, se află **«Acasă la daci»**. În şcoli se înjghebează muzee în care pionierii adună, c-o sîrguinţă demnă de laudă, tot felul de comori: geologice, arheologice, etnografice, zoologice, tehnice. Muzee ca acelea din satele Orăştioara de Sus, Păuliş, Leul, Temeşeşti dovedesc încă o dată că moştenitorii ştiu să-şi preţuiască înaintaşii (foto 7).

11

Spre cosmos nu numai cu gîndul

Reţinem un fapt, de data aceasta de natură... cosmică: la concursul **«Minitehnicus»**, organizat de revista noastră, din cele peste 1 200 de lucrări trimise de pionierii din întreaga ţară, o mare parte au fost rachete, rachetoplane şi chiar o... farfurie zburătoare, toate în stare de funcţionare. Şi mai adăugăm încă unul: de vreo doi-trei ani încoace se desfăşoară, în fiecare vacanţă de vară, în cîteva localităţi din ţară — Mamaia, Tîrgovişte, Suceava ş.a. **mari concursuri de rachete şi rachetoplane,** la care iau parte sute de pionieri şi elevi, pasionaţi şi pricepuţi constructori. Rachetele lor, încă mici deocamdată, n-au forţa necesară pentru a se desprinde de gravitaţia terestră. Aşa că, după cîteva sute de metri de zbor spre înalt, se-ntorc iarăşi la... bazele de lansare. Totuşi, despre aceşti mici şi îndîrjiţi constructori, care de la un an la altul realizează performanţe mai bune, se poate spune că nu zboară spre cosmos numai cu gîndul. Şi, în perspectiva timpului, realitatea aceasta cîntăreşte greu (foto 11). Dar mîinile acestor mici meşteri sînt în stare să înjghebeze şi obiecte deosebit de delicate, precum chitarele sau viorile de pildă (foto 9).

2 500 000 de artişti pe scenă

Scenele, toate cîte sînt, de la cele din şcoli şi cămine culturale pînă la cele din marile săli de spectacol ale Capitalei, îi cunosc şi îi primesc pe copii cu ospitalitatea acordată tuturor iniţiaţilor în arta cîntecului, a dansului, a teatrului. **«Festivalul cultural-artistic al pionierilor şi elevilor»**, inaugurat încă în anul şcolar trecut şi încheiat în aceste zile, a adus pe scenă un impresionant număr de mici artişti amatori, emoţionanţi descoperitori şi transmiţători ai tradiţiilor cultural-artistice ale poporului nostru (foto 2, 3, 4 şi 10).

12

Oamenii care sfinţesc locul

Pionierul care tocmai a rezolvat o problemă de matematică, pregătindu-se pentru olimpiadă, cel care abia s-a întors dintr-o lungă excursie făcută, de pildă **«Pe drumul aluminiului»** sau a terminat de construit o rachetă, fetiţa care abia a sosit de la lecţia de pian sau de balet — este capabil (şi cît e de firesc să fie aşa!) să-şi schimbe în trei minute hainele bune cu altele mai vechi şi să mînuiască grebla, roaba sau hîrleţul pentru amenajarea unui teren sportiv, să sădească un pom sau o floare. Stau mărturie cele cîteva milioane de pomi şi arbori plantaţi de ei în **«Săptămîna primăverii»**, sutele de hectare de spaţii verzi pe care le-au amenajat, din ce în ce mai numeroasele concursuri judeţene intitulate **«Şcoala noastră ca o floare»** şi **«Cea mai frumoasă bază sportivă»** (foto 12).

13

Trupuri de oţel

Ei bine, oamenii mari, părinţii acestor copii, pot fi un pic invidioşi pe ei. Pentru că, la vremea lor, ei nici nu prea auziseră, ne cum să participe, la «tururi cicliste ale judeţelor» ori chiar «ale... Europei», la «raliuri de carturi», la «expediţii cu bărcile pe firul apelor», la «drumeţii şi tabere în corturi». Or fi bătut şi ei mingea, or fi practicat şi ei vreuna din disciplinele sportive. Dar la competiţii de asemenea amploare cum sînt cele două **Cupe «Cutezătorii» la patinaj artistic şi de viteză, «Cupele pionierului» la baschet, gimnastică, volei, handbal, fotbal etc.** desfăşurate cu mii şi mii de concurenţi, **«Concursurile de orientare turistică»**, aşa cum e, de exemplu, **«Cupa Branului»** cu siguranţă că n-au avut ocazia să participe, ele făcînd parte din arsenalul sportiv al pionieriei (foto 1, 5 şi 13).

CONSTANTIN DIACONU

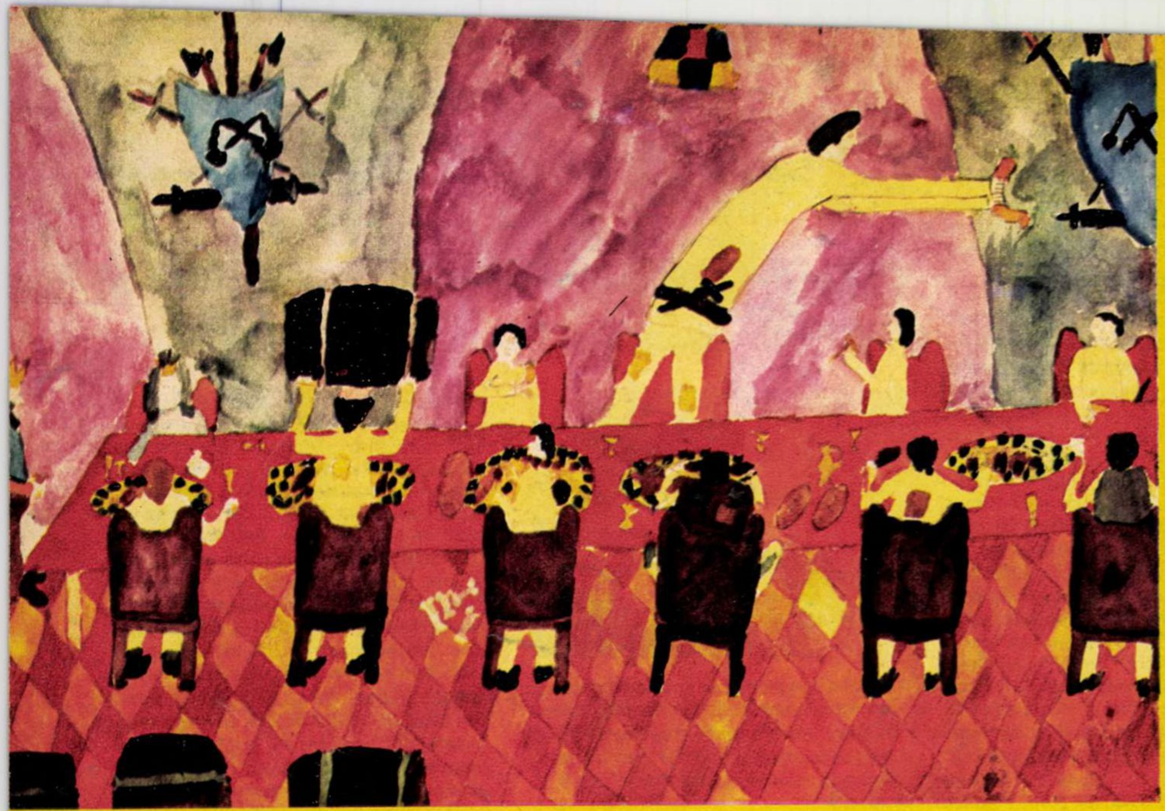

1

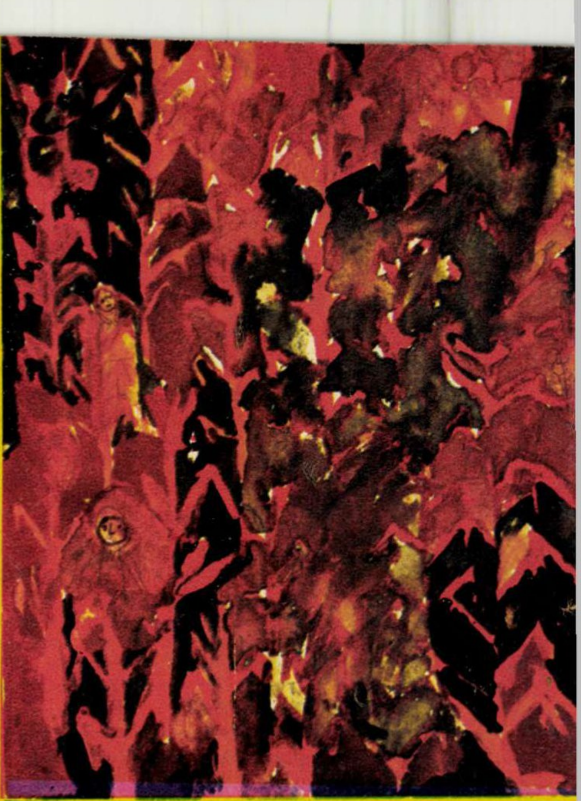

2

Galeriile de ARTA

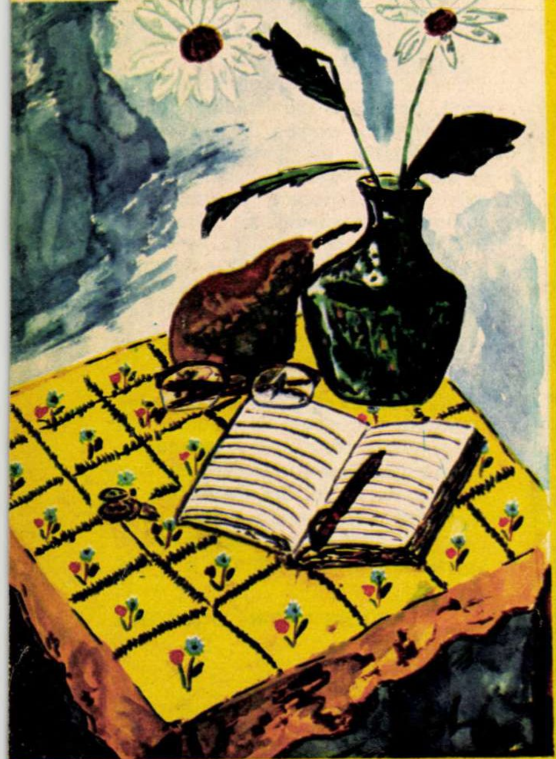

5

Lansind, în cinstea Zilei pionierilor, Concursul de desene care a prilejuit apariția celor de față, Consiliul Național al Pionierilor a fost convins, ca și revista noastră, că el se va bucura de un ecou deosebit. Larga participare la concurs însă a fost surprinzătoare, depășind cele mai frumoase așteptări.

Ne face o deosebită plăcere să evidențiem în numărul de față participarea unor colective școlare sătești care ne-au bucurat privirile cu încîntătoare jocuri de culori. Sînt copiii de la Școlile generale din Bolintinul din Vale și Vulturești, ale căror preocupări pentru expresivitatea artistică pot fi judecate și prin reproducerile din aceste pagini. De asemenea, participarea școlilor din Vulcan și Mărtănuș se înscrie pe aceeași linie a pasiunii pentru frumos.

4

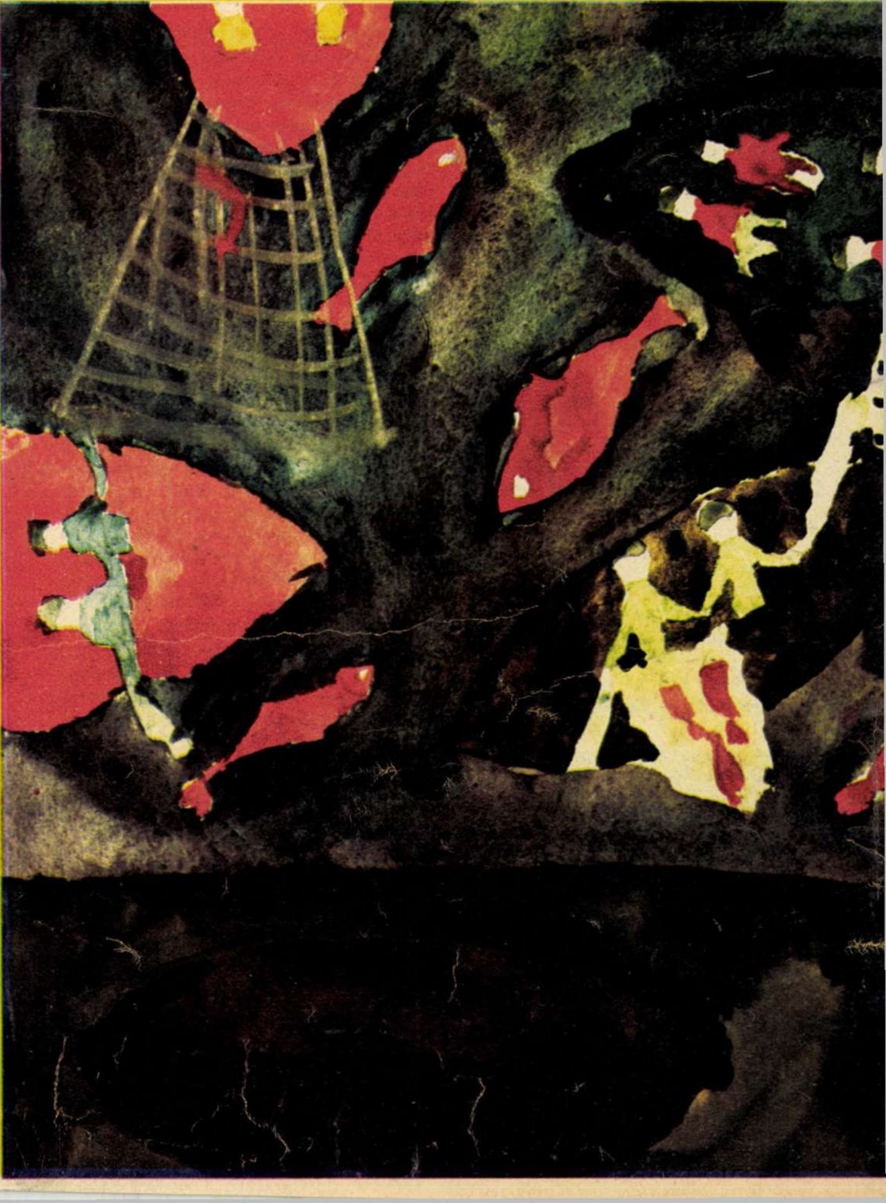

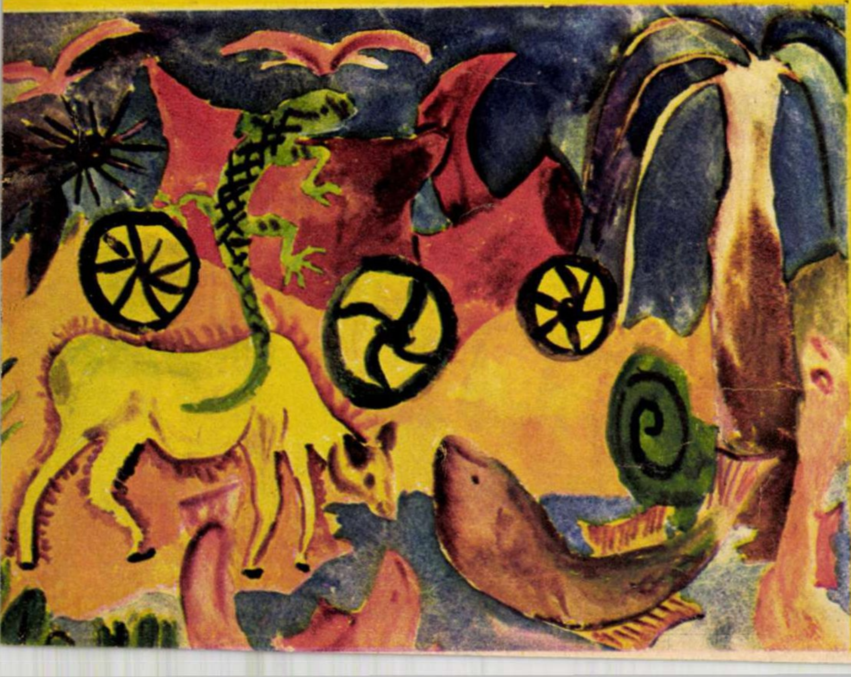

6

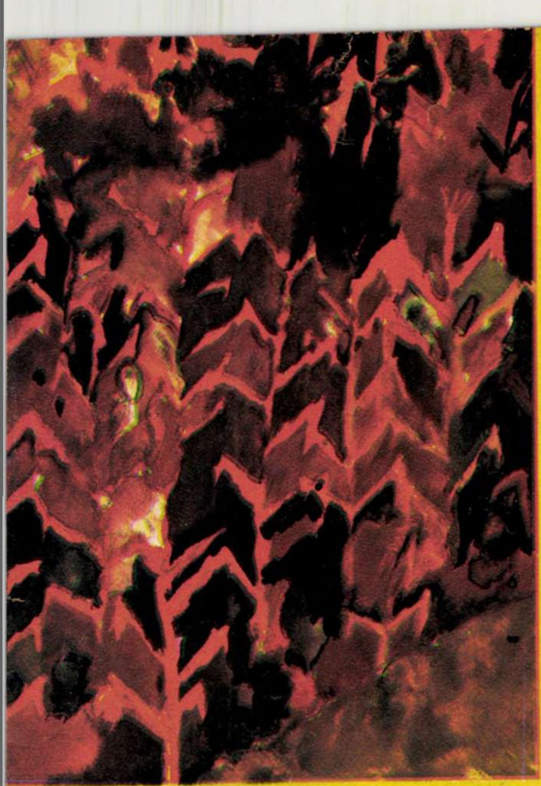

3

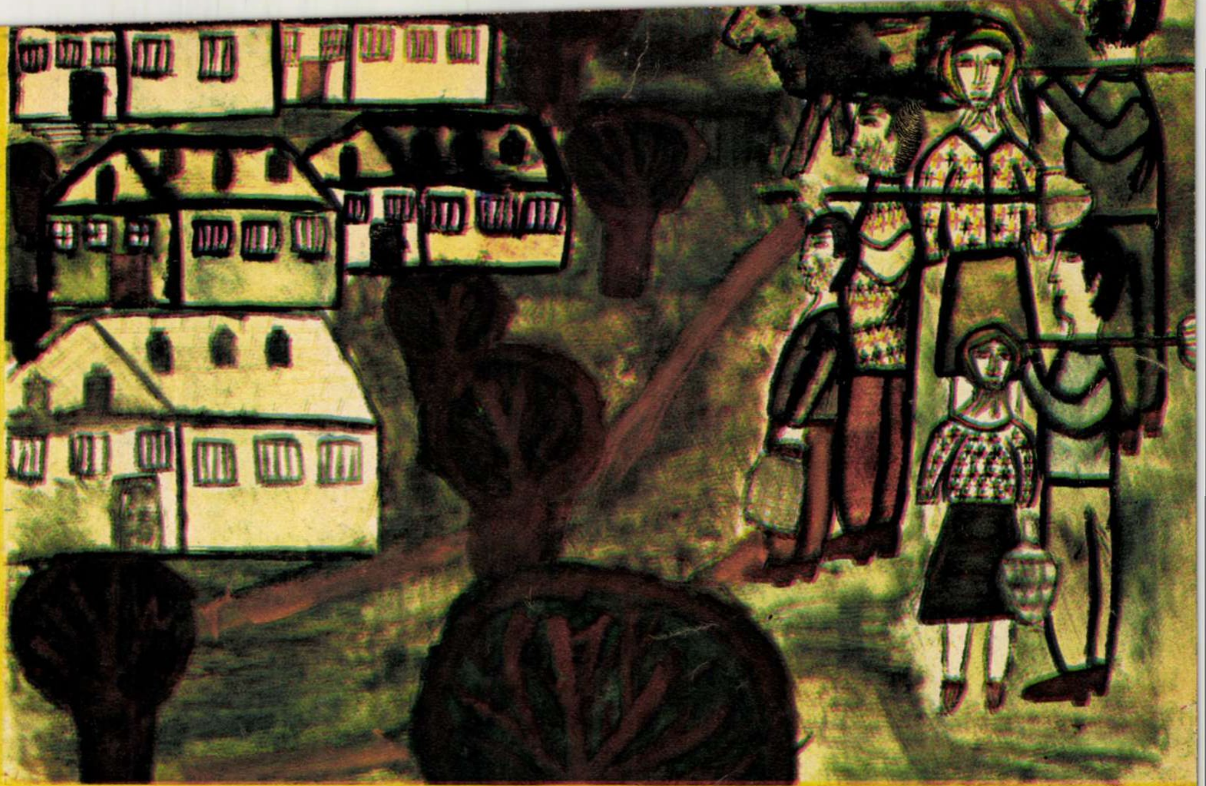

„Cutezătorii"

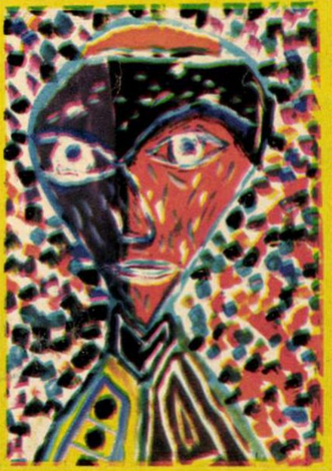

7

În cadrul Galeriilor noastre, Şcoala generală din Bolintinul din Vale, judeţul Ilfov, prezintă:
1) «Poveste» de Ştefan Marian, cl. a VI-a.
2) «Cules de porumb» de Foaie Marioara, cl. a VI-a.
3) «Plecare la cîmp» de Gheorghe Elena, clasa a VI-a.
4) «La pescuit» de Enache Maria, cl. a V-a.

●

5) «Flori» de Böhm Ernő, Şcoala generală din Vulcan.
6) «Peisaj» de Biró Ágota, Şcoala generală din Martănuş, jud. Covasna.

●

Şcoala generală din Vultureşti, judeţul Argeş, prezintă la rîndul ei:
7) «Portret» de Băcescu Mihai, cl. a V-a.
8) «Glastra roşie» (detaliu) de Balu Maria, cl. a V-a.

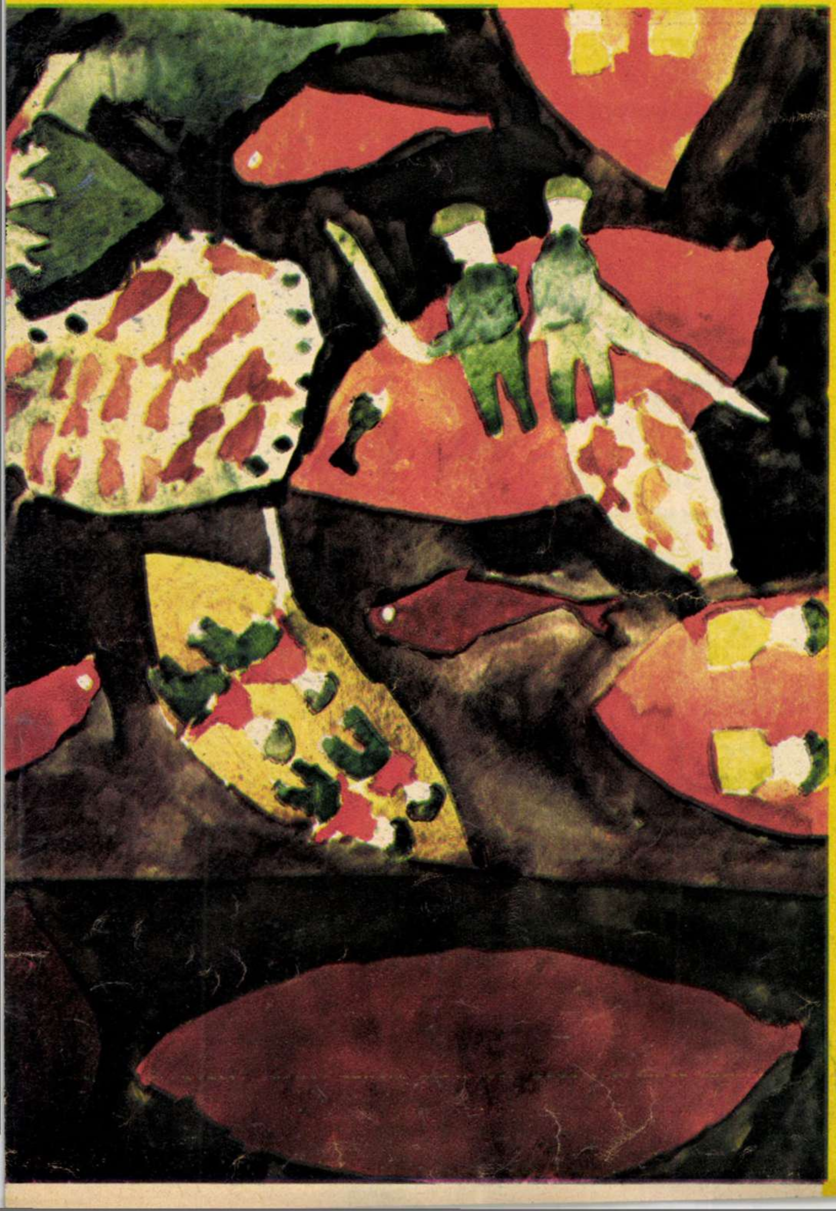

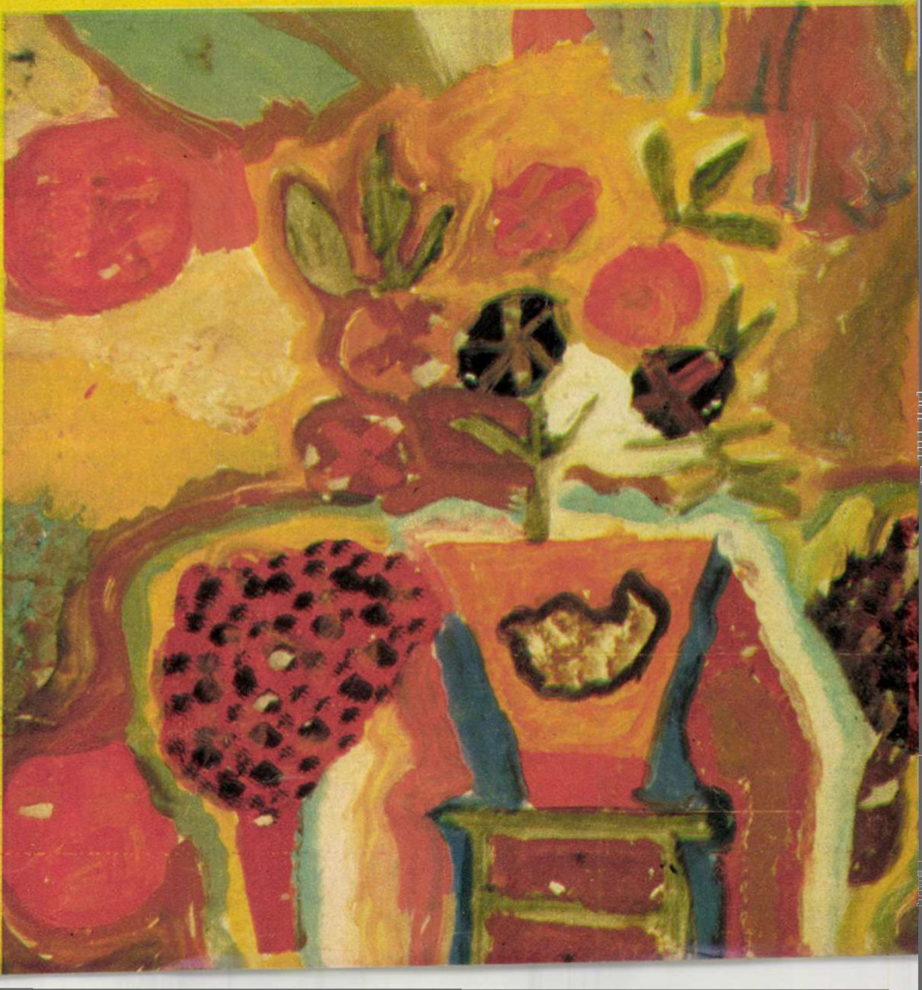

8

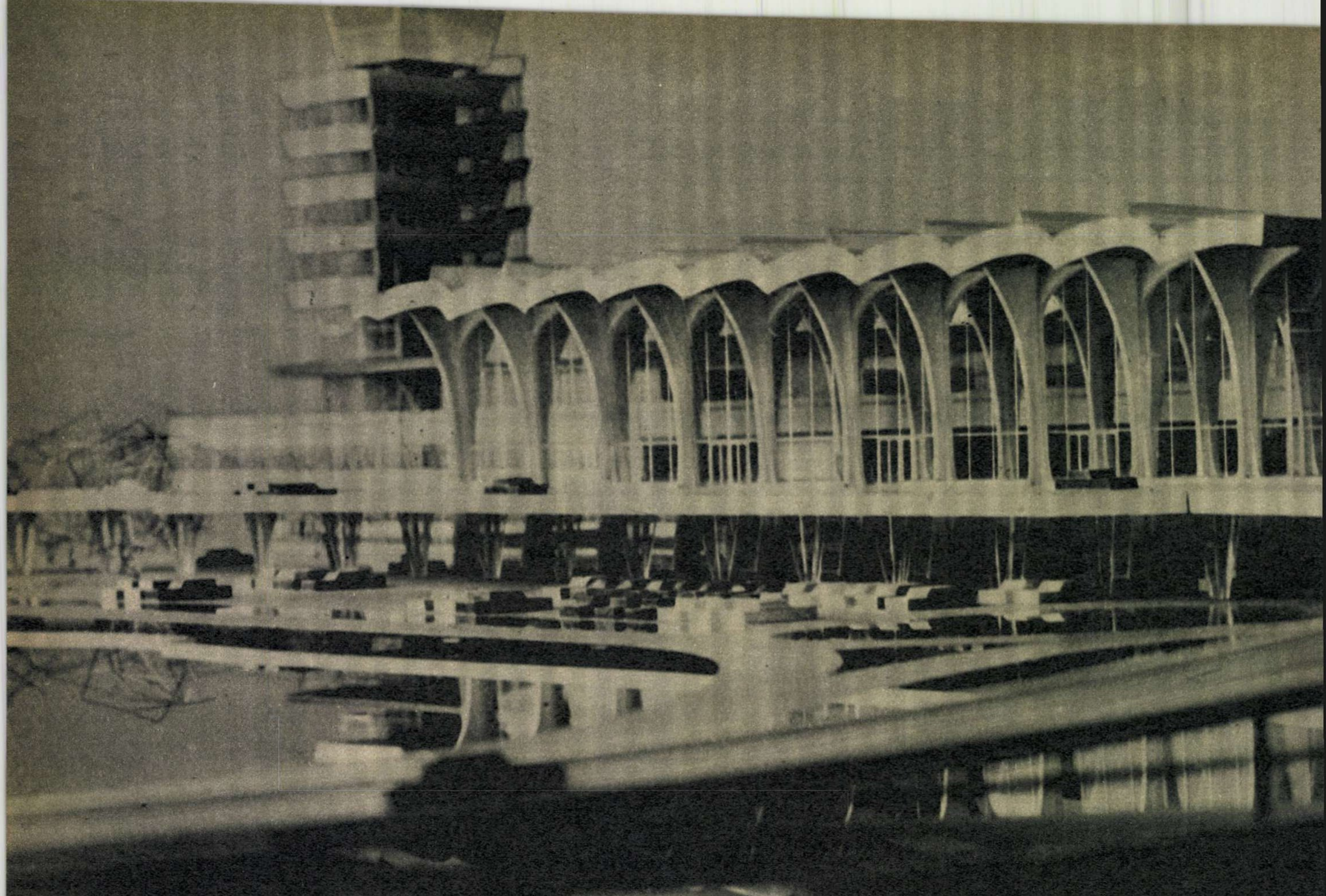

Aeroportul internațional BUCUREȘTI

25 DE ANI...

O CLIPĂ ÎN PERSPECTIVA MILENIILOR, ÎN RESPIRAȚIA GEOLOGICĂ A PĂMÎNTULUI.

ÎN VIAȚA PATRIEI NOASTRE ÎNSĂ, CEI 25 DE ANI CARE AU TRECUT DE LA ELIBERAREA ȚĂRII ECHIVALEAZĂ CU TRANSFORMAREA EI FUNDAMENTALĂ.

ÎN 25 DE ANI, SUB SOARELE SOCIALISMULUI, ROMÂNIA A TRECUT LA ÎNFLORIRE NAȚIONALĂ ȘI RENAȘTERE MODERNĂ A ECONOMIEI. EA SE AFLĂ ÎN PLINĂ ASCENSIUNE PENTRU ATINGEREA CULMILOR CIVILIZAȚIEI MATERIALE ȘI CULTURALE ALE TIMPULUI NOSTRU.

SUB TITLUL FLUXUL MARILOR CREAȚII, *REVISTA «CUTEZĂTORII» ÎȘI PROPUNE SĂ ADUCĂ SUB OCHII CITITORILOR SĂI, ÎN ACEASTĂ VARĂ DE MARE EFERVESCENȚĂ CREATOARE PENTRU ÎNTREGUL NOSTRU POPOR, ÎN CINSTEA CELUI DE AL X-LEA CONGRES AL PARTIDULUI ȘI A CELEI DE A 25-A ANIVERSĂRI A ELIBERĂRII PATRIEI, ACELE LOCURI DIN ȚARĂ ÎN CARE SE RIDICĂ CELE MAI IMPRESIONANTE CONSTRUCȚII ALE ULTIMILOR ANI. LOCURILE CARE, PRIN DINAMISMUL CELOR 25 DE ANI PE CARE-I CINSTEȘTE ROMÂNIA SOCIALISTĂ, REPREZINTĂ MÎNDRIA MUNCII ȘI A VISURILOR NOASTRE ÎNARIPATE.*

FLUXUL MARILOR CREAȚII

- XXV -

Mașina rulează încet pe șoseaua București-Otopeni și, cu toată agresivitatea primăvăratică a pădurii pe lîngă care trecem și care nu-și cruță forțele să ne amețească cu mirosul de iarbă crudă, ne îndreptăm spre kilometrul 18 din acest drum. Adică spre locul unde, nu peste multă vreme, se va înălța cea mai frumoasă poartă a României: Aeroportul Internațional București.

Cînd am trecut pe lîngă aeroportul Băneasa, un avion Caravelle se pregătea de decolare. L-am salutat în gînd, însoțindu-l cu melodia lui Gilbert Bécaud despre aeroportul Orly.

Dar, ciudat. Melodia mi-a rămas cu frumusețea și nostalgia ei. Deși e foarte devreme, dimineața, oamenii de prin preajma șantierului se pare că nu prea sînt obișnuiți cu somnul. E forfotă. De fapt, forfotă e un fel de-a zice, pentru că, pretutindeni, ridicînd praful cît mai sus, trec, în toate direcțiile, mașini, camioane, basculante. Oamenii sînt toți la locurile lor. Pe șantiere de obicei este zgomot. Aici e atîta liniște... Însoțitorul meu, tovarășul Hrior Cornel, îmi spune că este din Sighetul Marmației și că a lucrat și pe șantierele de la Corbeni și Lotru. I-a plăcut la Corbeni pentru organizarea de ceasornic a șantierului. Îmi place să-l ascult pentru că și eu am fost la Corbeni. Cunosc bine locul. Chiar locul unde-a lucrat el: în subteran, pe fundul lacului de acumulare... Ce mult timp mi se pare c-a trecut de-atunci...

Mergem pe pista de aterizare, lungă de aproape 4 km și lată de 60 de m, pe care vor putea ateriza și avioane de tipul Concorde sau TU-144. Deocamdată pe-aici circulăm noi și, foarte des, basculante, mașini. Ne-am oprit în drum pe la aerogara de mărfuri, pe la depozitul de combustibil cu o capacitate de 12 000 tone, adevărat institut de cercetări, cu laboratoare de determinări pentru carburanți și lubrifianți. Pe pistă oprește o mașină și ne ia pînă la aerogara centrală, foarte aproape de terminare. Silueta sa masivă și — paradoxal! — grațioasă se conturează cu precizie de la o zi la alta. Urcăm, parcurgem diferite nivele, vedem cum se fixează plăcile de marmură. La un moment dat, undeva în stînga, țîșnește o scară ce pare suspendată între un etaj și altul, aparent fără nici un punct de sprijin. O scară interioară ce șerpuiește, văzîndu-și de urcuș. Firește, mă reped spre ea și urc. Deasupra noastră e cerul, de jur-împrejur panorama uriașă, pe kilometri întregi, a șantierului. Din machete vedeam și nu prea conturul viitorului aeroport. De aici, de sus, totul se precizează, totul este la locul său.

Și turnul de control, înalt de 45 m, e aici, aproape de mine. E de ajuns să fac cîțiva pași și sînt lîngă el. De sus pista se vede clar, ca o linie vectoare polarizînd toate punctele aeroportului. Nu-i nevoie să închid ochii ca să văd aievea balisajele luminoase care vor mărgini pista sau reflectoarele încastrate pe pistă care vor crea iluzia unei tapiserii luminoase. Nu! Deși e soare mult — sau tocmai de aceea! — sutele de becuri sînt prezente și-și fac datoria. Deodată, ca și cînd cineva a apăsat pe o manetă, becurile s-au stins și cele trei sisteme de semnalizare auditivă au intrat în funcțiune. Nu toate trei deodată, ci pe rînd. Întîi radiofarurile, apoi radiogoniometrele și în sfîrșit radarurile care călăuzesc aterizarea și decolarea avioanelor...

Coborîm la nivelele inferioare și din grădina interioară — care se plantează acum — urmărim, prin plafonul descoperit, albastrul fără nori al cerului. Și mă gîndesc la cei peste 1 000 000 de pasageri anual care vor fi aici, ca și mine acum, pentru a veni sau pentru a pleca. Ei vor privi cerul din cu totul alte motive. Vor fi grăbiți sau, poate, vor fi bucuroși c-au sosit la noi, în România.

Și atunci — ca și în cîntecul lui Bécaud — spicherițele vor anunța, neapărat în limbi străine, că avionul X va ateriza sau decola peste cîteva minute. Pasagerii pentru... sînt rugați să...

La aeroport ca și la gară te simți ca la poarta unei țări sau a unui oraș. Aici, la Otopeni, vor avea loc 36 de aterizări-decolări pe oră, ceea ce ar veni cam un avion sosit sau plecat la nici două minute interval. La fiecare două minute, încă tulburați de fiorul altitudinilor sau gata să-l guste, ambasadorii continentelor vor spune în gînd: Bun găsit, București... La revedere, București!

ELENA SKIBINSKI

MANUSCRIS

Acad. ZAHARIA STANCU despre căutătorii de comori de pe plaiurile teleormănene

Răsfoiesc cu emoție paginile culegerii de folclor realizată de Consiliul județean al Organizației pionierilor din Teleorman. O emoție alcătuită din vechea dragoste pentru ținuturile natale, pentru comoara poeziei populare, din vechea și noua dragoste față de generațiile de mîine, cele ale viitorului nostru. Am cunoscut Teleormanul cînd eram de vîrsta pionierilor care au contribuit la acest volum, cu un pămînt ars nu atît de soarele crud al sudului, cît de vitregia vremurilor. Copii frumoși, cu păr bălai și cu ochi albaștri, cu păr negru și cu ochi de cărbune, — îmbrăcați cu zăbune cenușii, peticite, grele, cu picioarele desculțe acoperite de pulberea verilor sau de noroiul înghețat al toamnelor. Copii fără știință de carte, cu puține bucurii, printre care baladele, doinele, cîntecele haiducești erau singurele sclipiri de lumină, de poezie și de speranță în întunericul satelor din Teleorman. Ca și ei, le-am ascultat, le-am învățat pe dinafară, le-am păstrat în memorie, în minte și în suflet. N-am uitat melodia poeziilor populare, aspră, realistă și naivă în același timp, dar întîlnirea cu ea mă emoționează. Unele teme sînt veșnice: sentimentul însingurării, melancolia dureroasă a celui înstrăinat, amărăciunea tristă în fața morții, dorul, dragostea, exprimate cu sinceritatea, de nimic alterată, a creatorului popular, cu imaginile lui proaspete, apropiate de pămîntul negru al ogoarelor, de iarba cîmpului și de frunzișul pădurii. Veșnicia acestora capătă un sens nou în ochii noștri, a celor de azi, — un înțeles plin de optimism și de încredere în prezentul și în viitorul nostru. Altele dintre temele acestei culegeri de folclor îmi reamintesc de tradițiile de luptă ale poporului nostru, ale țărănimii noastre: cîntece de haiducie, cîntece ale răscoalelor populare, balade despre eroi populari ca Miu haiducul, Iancu Jianu sau Radu. Toate, dovezi ale faptului că pe pămîntul dintre Olt și Dunăre lupta pentru libertate a fost întotdeauna vie, îndrăzneață, crîncenă, și că, nu fără temei, în 1907, înfruntarea dintre țărănime și clasele exploatatoare a fost aici dintre cele mai puternice. În culegere, folclorul nou ocupă un loc însemnat: izvorul creației populare n-a secat odată cu răspîndirea peste tot a științei de carte, a dragostei pentru literatură și pentru cultură. El a devenit mai limpede, mai curat, s-a îndreptat spre temele vieții noi, luminoase, contemporane.

Însuși stilul versificației, imaginile merită pe deplin a ne reține atenția, ca un semn că literatura populară, transmisă încă din gură în gură, se află într-o permanentă înnoire, nu numai de conținut, ci și de formă. O versificație mai liberă decît cea tradițională, rime sau asonanțe neașteptate, îmbogățirea vocabularului poetic cu termeni moderni arată fără doar și poate influența literaturii scrise asupra celei orale.

Acum cincizeci sau chiar treizeci de ani, apariția unui volum de folclor cu contribuția copiilor nu ar fi fost cu putință nici în Teleorman, nici în altă parte a țării noastre. Teleormanul a cunoscut cîțiva pasionați și dezinteresați folcloriști: Țapu Nicolae, Ion Ionescu, Mîndreanu, Florian Cristescu, Apostolescu, Adameșteanu, Nour, Florea Drăghici ș.a. Astăzi, lumina a fost preluată, ca anticele ștafete, de mîini mai tinere, dar la fel de pasionate. Mi-i închipui pe pionierii și elevii Teleormanului, cu caietele și cu creioanele în mîini, notînd grijulii doinele, baladele, cîntecele haiducești auzite din gura părinților și bunicilor, recitîndu-le, transcriindu-le pe curat. Mi-i închipui pe îndrumătorii lor, — membrii ai Consiliului județean al Organizației pionierilor și profesori, — controlînd exactitatea celor notate, corectînd la nevoie, explicînd cu dragoste înțelesul profund al poeziei noastre populare. Și, mai ales, mi-i închipui pe toți cei care au muncit și au pus suflet pentru ca volumul să vadă lumina tiparului răsfoind paginile proaspete, cu miros de cerneală tipografică, ale «Izvorului fermecat».

IZVOR
FERMECAT

CULEGERE DE FOLCLOR
REALIZATĂ DE CONSILIUL
JUDEȚEAN AL ORGANIZAȚIEI
PIONIERILOR–TELEORMAN

**Publicăm în paginile de față
cîteva dintre lucrările
prezentate în cadrul
Concursului literar
al pionierilor și școlarilor
organizat de
Consiliul Național
al Organizației Pionierilor.**

Țărăncuța

Cînd am intrat în atelierul sticlarului
Am văzut
Lîngă balerine îmbătrînite,
Lîngă copaci rugîniți de timp,
Lîngă bibelouri acoperite de praf
Și lîngă orologiul cu pendula
De sticlă,
Am văzut
O țărăncuță de pămînt
Fără picioare și mîini,
O țărăncuță de pămînt

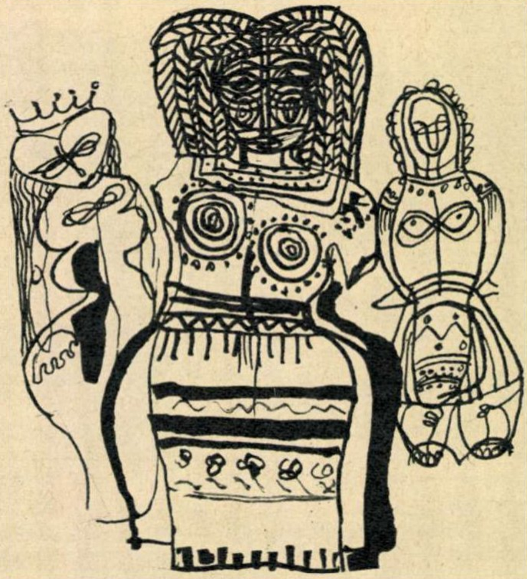

Ce plîngea și rîdea
Și parcă strica echilibrul
Tăcerii ce ațipise
Printre bibelouri...
Sticlarul mi-a spus:
«Din țărăncuța asta
Rup, de fiecare dată
Cînd un bibelou crește
Din mîinile mele,
Cîte o bucățică
Pe care o amestec
Cu sticlă topită.
Și în fiecare din bibelouri
Trăiește pămîntul.

Pămîntul frămîntat în picioare,
Pămîntul ce-l simți curgînd
În vînt, în floare,
Pămîntul frămîntat de mîini,
Pămîntul sărutat.
Pămîntul bătrîn de tristețe
Și bucurii...

Pămînt în care ne facem pămînt
Si din noi cresc albăstrele...
Și fiecare din bibelourile mele
Îmbătrînește
Cînd amestec sticla topită
Cu o bucățică de țărăncuță...
Așa mi-a spus sticlarul.
Atunci, o lacrimă i-a căzut
Din ochi-i de sticlă vii
Și s-a amestecat cu bibeloul
Ce creștea din mîinile lui...

BEJAN ANCA cl. a VIII-a,
Șc. generală nr. 7, Brăila

Primăvara

Beau iarna din ulcioarele vechi ale solstițiului.
Un fulg obsedant îi lipsește sufletului.
În graba mea sparg ulcioarele,
Îmi scap printre degete,
Îmi scap printre iris și timpan,
În graba mea sparg ulcioarele
Si curg... și fulgul se preface în ghiocei.

VASILE POENARU, cl. a VII-a,
Șc. generală, com. Miloșești,
jud. Ialomița

MANUSCRIS

Vara tîrzie

Durerea ierbii secerate
de țipătul lunii
tremură cald.
În pletele albe, ucise,
plîng greierii
Plîng roțile carelor
Albastre de lacrimi. Și drum...
Cu aripă sîngerată

de nesomnul păsărilor
murmură vîntul.
Galbeni de frig
pîlpîie macii
spre bunul tîrziu.
Cu degete lunge
le scutură plînsul.
Cu țipăt de sînge
se-neacă
și rîde
spre stinsele ape,
bunul tîrziu.

MIHAI DRAGOMAN
Șc. generală nr. 3, Alba-Iulia

Veverița

Veverița
Care se dezleagă din venele răsăritului
Azi toată ziua a mirosit copacii
Ca pe niște vaduri ale vîntului
Și urmele de lacuri secate
Sub limbile lăstarilor
Și-acum în fugă
Își sărută picioarele de flăcări
Care incendiază aerul
Și coroana copacilor.

Aleargă, plăpînd,
Între bătaia ne-nvinsei tinereți
Fără povara umbrei
Și liberă rîde
Gravînd cu dinții
Pe cojile de nuci.
Ea trece desfăcînd frunzele
În evantalii de extaz
Și nu lasă urme ca șerpii
Și nici aerul pur din jurul păsării,
Ci numai frunzele
În evantalii de extaz
Sărutate pe dinăuntru.

FLOREA IFRIM, cl. a VII-a,
Șc. generală, satul Dunavățul de Jos,
com. Murighiol, jud. Tulcea

Vîrsta cu floare albastră

Există o vîrstă la care
Încercăm să dăm definiții
Cît de cît logice
Și la fel de posibile
Fericirii, vieții,
Prin tot felul de exerciții
Morfologice.

Există o vîrstă la care
Citim,tăinuiți «Floare-albastră»,
O vîrstă la care privim
O anume — și nu oarecare! —
Fereastră.
(Cronologic vorbind, cea dintîi).
C-or să vină și alte ferestre,
Dar ceva mai tîrziu,
Cîte una cu fiecare an,
Ba, — se-ntîmplă! —
Cîte două sau trei, simultan!
Există o vîrstă la care
Oftăm din senin, suferim
Absolut fără nici un motiv...
Vîrstnicii spun că iubim
Și zîmbesc, tulburați și absenți,
Nicidecum pentru noi,
Ci amintirii din ei
Care vine și-i cheamă-napoi.

Există o vîrstă la care,
e puțin caraghios, nu-i așa?
Și totuși fiecare din voi,
Dacă ar fi să se-ntoarcă la ea,
Fără nici o părere de rău
S-ar întoarce-napoi!

ȘTEFANIA GRĂDINARU, cl. a VIII-a,
Șc. generală nr. 62, București

Dor de părinți

Cu picioarele voastre
moștenite în călcîiul meu
calc desculță nisipul nemuritor
cu nepăsarea mea nemuritoare
peste corăbiile ce m-ar fi adus oricum aici
o dată cu istoria.
Chiar dacă nu m-aș fi născut niciodată din voi,
marinarii rătăcitori m-ar fi debarcat aici
ca să vă caut în munții Moldovei.

IULIA SECUREANU, cl. a VI-a B,
Șc. generală nr. 3, Piatra Neamț

Mîța care tună

Drept să vă spun, cînd văd cum aleargă anii și mă mînă fără voie din sălașul copilăriei, îmi vine să fac mai multe năstrușnicii, să mă satur de joacă, dacă voi putea, fiindcă e singurul lucru de care mă simt legat cu mii de fire și de care n-am să mă satur niciodată. De cîte ori o văd pe mama necăjindu-se de ghidușiile noastre, a mele și-ale fratelui meu las pleoapele în jos a pocăință și nu știu cum îmi vine s-o iau iar de la capăt, mai cu foc.

Și pentru că cea mai mare pasiune a mea este joaca, de joacă să vorbim.

Era într-o zi senină de vară, cu călduri mari și nici o adiere de vînt. Pale de căldură se împleteau prin curtea strîmtă, făcînd să se ascundă toate vietățile.

Cum stam pe o bucată de lemn, la umbra unei sălcii pletoase, cu prietena mea, mîța, îmi vine în gînd s-o fac să tune. Da, da, să tune! Numai ce-i leg o tinichea de coadă, așa, încet, să nu mă simtă, o netezesc frumos și cînd nu observă nimeni, fac să sune tinicheaua. Mîța se sperie și-o ia la fugă.

Zgomotul produs și spaima vietății i-a stîrnit pe toți din ascunzători și, uitînd de soare și de căldură, ieșeau buluc să vadă de unde vine tulburarea. Mama, crezînd că tună, a început să se închine, smerită zicînd:

— Ad-o doamne!

În clipa aceea mîța zăpăcită de zgomot se aruncă printre picioarele mamei. Eu încremenisem sub salcie crezînd că iar iese cu bătaie. Mama a prins lighioana, i-a luat tunetul și mi-a aruncat-o printre crengile pletoase zicînd:

— Lasă, că de data asta nu mai scapi tu... Am să te spun la toată lumea de ce ești în stare!...

La care eu i-am răspuns în gînd:

«Lasă, mamă, am eu grijă să fac una care să merite atîta osteneală!»

DAN PĂUN, cl. a IV-a,
Șc. generală nr. 8, Tecuci

CEAŞCA DE PORŢELAN

de **MIRCEA SÎNTIMBREANU**

Omul era trist. Mi se destăinuia descurajat, cu moliciune.

— Şi cum îţi spuneam, era una din acele dimineţi proaspete de primăvară cînd, abia ieşit din casă, înalţi privirea spre azur şi parcă îţi vine să zbori, să te înalţi în aerul dens, material, care îţi pătrunde prin toţi porii... Sus, în văzduh, în zbor planat, cocorii exersau triunghiuri isoscele, iar vrăbiile se hîrjoneau pe zaplazuri, ameţite de atîta soare. Am ieşit pe stradă... În prima curte, copiii, cu şorţuleţe curate, stăteau la soare şi citeau. Văzîndu-mă, s-au ridicat ca la un semn în picioare, m-au salutat voioşi, apoi s-au aşezat pe scăunele continuîndu-şi lectura întreruptă. Alături, în altă curte, tocmai li se aducea gustarea. Copiii, vreo trei băieţi, au mulţumit frumos şi înainte de a se înfrupta din pîinea cu marmeladă au dat fuga la robinet şi s-au spălat grijuliu pe mîini. De peste drum alţi trei copii mi-au zîmbit făcîndu-mi semn cu mîna. Apoi unul dintre ei, cu degetul la buze, mi-a întins un bileţel pe care scria: «Vă rugăm să ne iertaţi că nu vă salutăm în gura mare, dar vecinul nostru, paznicul de noapte, abia s-a întors adineauri de la slujbă şi doarme. N-am vrea să-l deranjăm....»

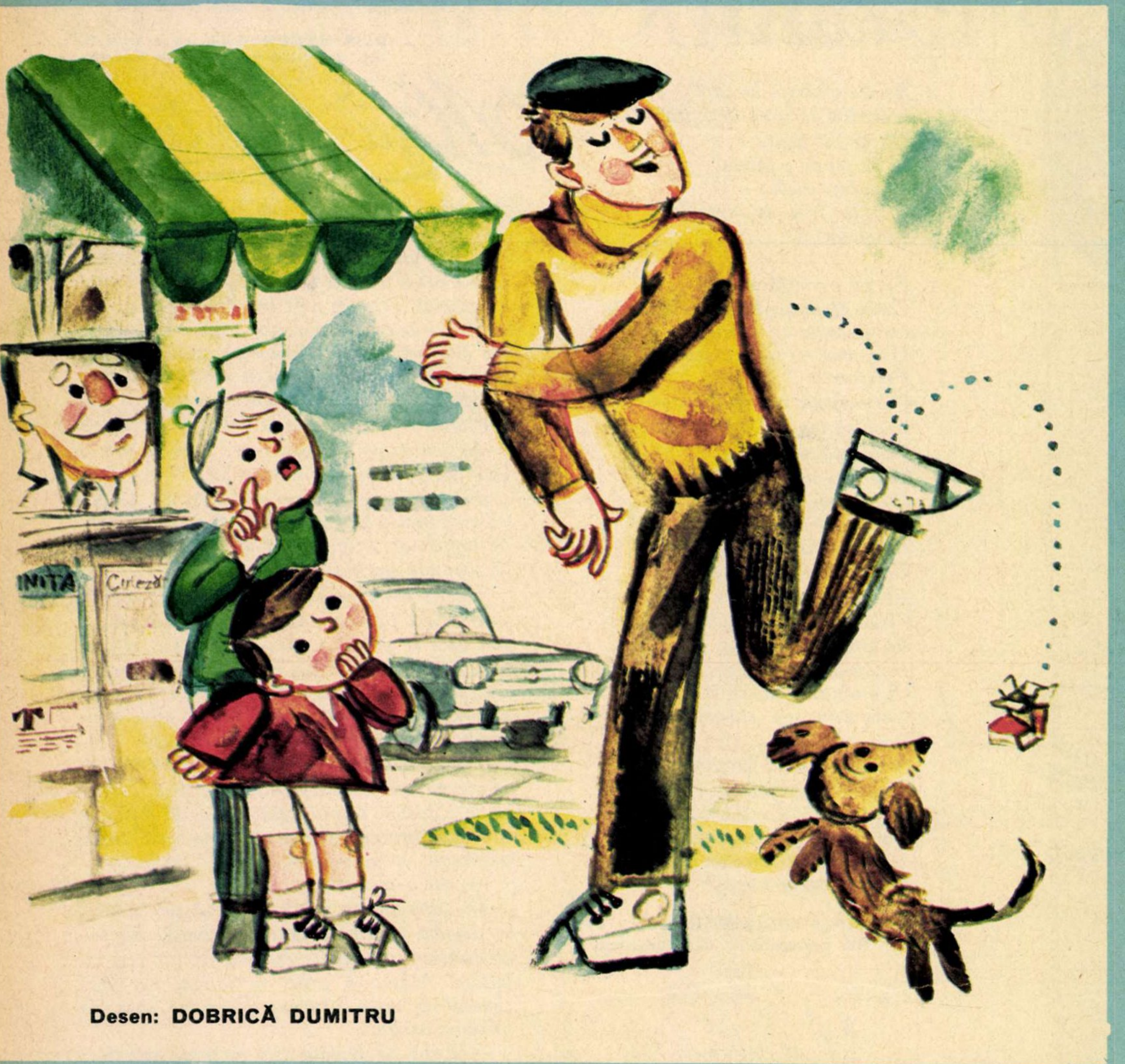

Desen: DOBRICĂ DUMITRU

— Frumos, foarte frumos! am exclamat, dar omul îmi curmă cu un gest de lehamite entuziasmul.

— Stai, ai răbdare, n-am isprăvit. La colţ, cîţiva copii stropeau trotuarul încins, iar alţii strîngeau în grămăjoare gunoiul. Un copil — probabil de pe altă stradă — trecu fluierînd cu o presiune demnă de o locomotivă. Copiii de pe trotuar i-au atras cu glas scăzut atenţia că Gara de Nord n-a domiciliat niciodată pe strada noastră şi că locomotivele rătăcite o pot găsi cu uşurinţă luînd tramvaiul 12...

— Frumos!

— N-am terminat, răbdare. În faţa tutungeriei, un tînăr îşi aranja ţigările în portţigaretul de piele. Băiatul tutungiului a admirat cîteva clipe cum îşi joacă pachetul mototolit întîi pe bombeu, apoi pe călcîi şi cum îl expediază pe urmă printr-un «şpiţ» drept în mijlocul străzii. De abia atunci s-a apropiat de eroul spectaculoasei exhibiţii. L-am auzit: «Nu-i aşa că dumneavoastră sînteţi centrul înaintaş al naţionalei noastre de juniori? O, de-aţi şti de cînd doream să vă cunosc! Sînt profund emoţionat. Ştiţi, mi-am amînat plecarea la munte, duminică, doar ca să vă pot vedea în meciul de pe «23 August». N-am să uit niciodată fenta dumneavoastră din minutul 18, şutul dumneavoastră din minutul 25, golul pe care l-aţi marcat în minutul 43, n-am să uit nimic din cele 90 de minute, dar nici Ordonanţa de curînd afişată care la articolul 12 interzice murdăria străzilor...» Ei bine, centrul înaintaş s-a oprit din cursă, a făcut o mică întoarcere şi — devenit pentru o clipă baschetbalist — a aruncat hîrtia... la coş.

— E minunat!

— Aşteaptă, mă întrerupse omul, morocănos, nu mi-am isprăvit plimbarea. Am plecat mai departe în acea minunată dimineaţă. Nu mai ştiu cît de frumos era cerul, pentru că prea era frumos pe pămînt.

Pe podul Mihai-Vodă, nişte copii, tot de pe strada noastră, mîncau seminţe de floarea-soarelui, aruncînd cojile în apă.

— E singurul loc din Bucureşti unde mîncăm seminţe, mi-au spus, parcă vinovaţi.

— Splendid!

— Stai să vezi. M-am întors... Aspectul străzii era de nerecunoscut. La ferestrele larg deschise zîmbeau din glastre begonii şi hortensii. La etaje, rînduite în balcoane, ghivecele cu muşcate alcătuiau adevărate grădiniţe suspendate....

— De ce vă miraţi? m-a întrebat un puşti de la etajul doi care se străduia să aranjeze o lădiţă cu cactuşi pe pervaz. Aşa procedăm în fiecare zi între orele 10 şi 18.... Ca să fie strada mai frumoasă.

— Este... este... pur şi simplu n-am cuvinte, am rostit uluit. Nu pricep un singur lucru: de ce îmi spui toate acestea atît de trist, de supărat?

— De ce? oftă omul abia auzit.

— Da, de ce?

— Pentru că în aceeaşi clipă a trebuit să fac un pas înapoi. Lădiţa cu cactuşi s-a prăvălit drept la picioarele mele. Am tresărit speriat şi....

— Şi?

— Şi m-am trezit din somn. Răsturnasem ceaşca de ceai de pe noptieră. Înţelegi? Visasem. Totul, absolut totul fusese vis.

Omul oftă încă o dată şi, mai obidit ca oricînd, încheie:

— Numai ceaşca era din porţelan veritabil. Înţelegi?

AMFORA SABINĂ

SERIAL DE AVENTURĂ ŞI DETECTIVISM

de **POP SIMION**

24. PĂLĂRII, PĂLĂRII...

Desen: **POMPILIU DUMITRESCU**

Oamenii oraşului mort curg, pîlcuri-pîlcuri, prin vremea ploioasă, spre hanul din cîmp. Salonul ospătăriei se umple. Se deschid geamurile. Fumul de ţigară, gros să-l tai cu cuţitul, iese greoi, în mari şi lenevoase fuioare, ca să se piardă în noaptea umedă. Nu mai sînt locuri; s-au instalat trei mese şi în balconaşul de lemn pe care hangiul îl făcuse (cu scară interioară urcînd spiralat) de frumuseţe.

O vie emoţie îi stăpîneşte pe actorii acestei seri, care încă nu-s în culise, circulă printre spectatori, îndeplinind felurite însărcinări. Dim Epsilon e casier, vinde bilete la intrare (fără a uita să-şi noteze într-un carneţel, nume cu nume, personajele care intră în joc). Scatiii sînt picolii, aleargă ca pe sfoară de-a lungul şi de-a latul salonului, distribuie halbe, servesc mici, strigă «Vineee!», agitîndu-se grozav în feţele de masă cu care s-au înfăşurat pe la brîu, părînd a se fi îmbrăcat în fustanele. Leone e şeful salonului, e «maitre»; el dirijează alergătura picolilor, ţine socotelile băneşti (nu mai puţin cele detectiviste). Amazoana şi Nitache-Nitouche, descinse parcă dintr-o operetă vieneză, fac comerţ ambulant, vînd ţigări, buchetele de flori, batoane de ciocolată, pungi cu alune (de fapt, inspectează pestriţa adunare); sînt cochete foc, au costum tirolez, coroniţe cu diademă şi şorţuleţ roz-bonbon (foarte bine apretat) în formă de fluture. Aurică Păsat şi Bubulina lucrează la bucătărie, fac fleici, vrăbioare, cotlete; e o seară în care se va mînca cît nu s-a mîncat într-o lună. Singur Dio-Mio stă îndărătul cortinei (alcătuită din două cearşafuri) pe scena improvizată din butoaie; e palid, tras la faţă (aşa-s artiştii) şi se încurcă în bazarul de care-i înconjurat (are asupra lui ce vrei şi ce nu vrei: sticle, cărţi de joc, şoareci, o duzină de cuţite, confetii, cercuri metalice, baticuri, ferăstrău, coşciug, femeie-şarpe, benzină, mingi de ping-pong, bufniţă, iepuraşi, ţigări aprinse) — un imens talcioc pe care nu-i stăpîn. Leone îşi vîră chelia, din vreme în vreme, prin despicătura cearşafurilor spre a-l întreba pe scamator:

— Ai trac, maestre?

— Trac? A, da. Trac! Trac!, se precipită încurcatul om, răvăşindu-şi mai tare îngrămădirea de lucruri şi obiecte.

«S-a tîmpit şi ăsta», decide Leon Gaspar şi îşi vede de treburi.

În salon intră un tip solid, purtînd pălărioară vînătorească de culoare kaki, cu pană de bibilică, apariţie la care «Hîc!», sughite marele detectiv şi în craniul său cu deschidere mare încep să sfîrîie ideile; îşi vîră mîna în buzunarul pantalonilor să-şi găsească năframa de docher (îi va asuda, desigur, chelia), răgaz în care îl caută din priviri pe Dim, îl vede, privirile celor doi se întîlnesc, ambii îşi potrivesc o iluzorie cravată, după care şi unul şi celălalt se trag, automat şi instantaneu, de lobul urechii stîngi, ceea ce vrea să însemne în codul A.A.A.A.S.S.S.: «Băgaţi de seamă?; mi s-a aprins o lampă; sînt cu ochii pe respectivul!»; (cititorul va fi înţeles, desigur, că pălărioara vînătorească de culoare kaki, cu pană de bibilică, vine să arunce lumină asupra unui foarte tenebros moment al desfăşurării operaţiunilor, anume acela al pîndei în care s-au antrenat protagoniştii, noaptea, pe ruine, la orele douăzeci şi trei zero şapte, cînd asupra marelui detectiv a fost prăbuşit un enorm bolovan, care l-a atins la umăr şi i-a strivit trei degete, după care au urmat fasciculele de lumină ale lanternei, în bătaia cărora a stăruit numai o clipă silueta aceea, timp destul să-i fie văzută pălăria).

«Clar. Netrebnicul e în salon. Îl voi servi bucuros cu bere. Mă voi uita în ochii lui, să ştiu cine-i şi ce hram poartă», îşi zice falsul chelner şi se îndreaptă spre respectivul să-i ia comanda, cînd — ce descoperă? Că bucuria lui e prematură, e nulă, că se află în eroare, că intră în totală derută; pe uşa salonului pătrund trei-cinci-nouă-doisprezece (fantastic!), un lung şir de oameni cu pălărie vînătorească de culoare kaki, cu pană de bibilică. Sînt săpători. Leone îi priveşte consternat, ridicînd din umeri, gest care îi scapă şi lui Dim, postat la intrare.

Voştinar, omul cu mustăţi groase (are şi el descrisa pălărie), stă cotit în rama ferestrei, priveşte dinafară înlăuntru, urmăreşte forfota din salon, fumîndu-şi ţigara răsucită în hîrtie de ziar. Are pe umăr porumbelul cu ciorap vărgat; la un semn al stăpînului, pasărea se desprinde şi aterizează tocmai pe tava încărcată cu halbe din braţele lui Leone (care se sperie; e gata să facă zob sticlăria pe care o cară) şi îi întinde acestuia pliscul roşcat, în care ţine un bileţel. Leon Gaspar ia biletul cu discreţie de om expert şi, pentru a masca cît de cît acţiunea porumbelului voiajor, îi dă acestuia să-i mănînce din palmă, îi dă firimituri. «Să te fereşti de omul cu mustăcioara în furculiţă! Să nu treci prin ringul de dans!», descifrează Leone, după care fură cu privirea spaţiul de sub scara de lemn, urcînd în spirală; printre bărbaţii cu pălării suspecte observă, într-adevăr, un ins cu mustăcioară în furculiţă, un cineva pe care nu-l zărise pînă atunci. Stă cu halba în faţă şi cu dreapta pe sforile care trag perdeaua lungă, de tul a ferestrei care dă spre cetate. Cu un semn al capului îi mulţumeşte lui Voştinar pentru mesaj, pentru ca imediat să-şi propună să fie mai atent (ce naiba?!); apar situaţii pe care nu le bănuise, aspecte care îi scapă, întregul salon e un fel de cazan în fierbere. Iar el, Leon Gaspar, îl suspectase (printre alţii) tocmai pe omul cu mustăţi groase, pe Voştinar, care în momentele cele mai dificile, iată! îi sare în ajutor. S-a reabilitat săpătorul în ochii detectivului. Spre a-i arăta din nou simpatia pe care i-o poartă, Leone îi zîmbeşte iar omului care stă cu spatele pe rama ferestrei şi îi întinde din mers o halbă de bere, zicînd:

— Fac cinste.

— Vei fi ucis! răspunde celălalt, secundă în care detectivul păleşte.

(Va urma)

Nedumerire

de OVIDIU ZOTTA

Leo se ridică politicos de pe bancă, închise cartea, avînd grijă ca degetul arătător să rămînă între file, în loc de semn, și spuse:

— Desigur, domnule, e foarte plăcut să cobori dimineața din bloc, într-o cămașă albă, bine călcată, să te așezi pe banca de la intrare și să deschizi o carte. Ce anume citesc? «Viețile filozofilor», de Diogene Laertius. De la bibliotecă. Poftim? O, nu sînt un filozof. Pur și simplu, omul trebuie să fie informat în toate domeniile. Romane de aventuri? Da, îmi plac și astfel de cărți, dar dați-mi voie să remarc că ele singure nu pot alcătui o cultură. Vedeți dumneavoastră, nu pretind ca toți băieții să citească doar opere clasice, dar atunci cînd întîlnesc cîte un pletos care nenorocește cu sîrguință o biată chitară și trage după el coada unui șir de corigențe, dați-mi voie să bănuiesc cauzele. Oh, mulțumesc, eram sigur că veți fi de părerea mea. Acum iertați-mă, cred că va trebui să dau o mînă de ajutor persoanei de colo.

Dintr-o săritură, Leo escaladă treptele de la intrare. Viviana, care tocmai se gîndea cum să coboare tandemul, zîmbi bucuroasă:

— Mulțumesc! Ce idee pe unchiul meu, să-mi dăruiască un tandem! Nimic de zis, e bun, e splendid, dar e incomod! Cu cine vorbeai adineauri? Îmi pare rău că te-ai deranjat.

— Nu vorbeam cu nimeni.

— Dar sînt sigură că vorbeai cu cineva, ți-am auzit glasul!

— Probabil că am citit un pasaj cu glas tare. Cînd îmi place un pasaj, îl citesc cu glas tare.

În jurul blocului în care familia lui Leo se mutase de patru zile, unul din multele blocuri ridicate pe malul lacului, mișunau buldozere, basculante, automacarale. Cartierul era încă în construcție. Grămezi de nisip, de var și de cărămizi apăreau și dispăreau peste noapte.

— E cam periculos să te plimbi cu bicicleta pe aici, dacă nu cunoști regulile de circulație.

— Așa mi-a spus și tata, încuviință Viviana. Dar dacă ai bicicletă, trebuie s-o folosești, nu?

Rîseră amîndoi. Deodată, Leo strigă: «Iartă-mă o clipă!» și alergă în mijlocul drumului, scoțînd de păr, dintre basculante, o mică sălbăticiune care făcea slalom printre ele cu trotineta.

— Inconștientule, îl certă Leo, ți s-a urît cu viața? Să-mi spui în ce bloc locuiești, cred că va trebui să stau de vorbă cu părinții tăi.

Cînd Leo se întoarse, Viviana îl felicită:

— Ești foarte energic!

— În astfel de cazuri *trebuie* să fii energic. Acum cred că o să mă uit puțin la bicicleta asta grozavă. Nu e bine să pornești la drum fără să verifici frînele și starea angrenajelor.

— Să nu te murdărești. Dă-mi să țin eu cartea. Oh, trebuie să fie o operă foarte importantă.

Apărură o sumedenie de curioși. Binevoitor, Leo le explică, în timp ce strîngea ici, colo o piuliță, că «obiectul e un tandem» și că există chiar campionate mondiale de tandem. Așa cum se întîmplă în primele zile după așezarea locatarilor într-o casă nouă, unii dintre ei se remarcă numaidecît, devenind prieteni cu toată lumea. Un bărbat în maiou îl rugă pe Leo să-i spună dacă știe cum se montează o antenă de televizor dublă, iar o doamnă de la parter îi ceru părerea asupra modului în care s-ar putea planta niște arbuști. În fine, deoarece încă nu se montase un panou cu cutii poștale, Leo organizase un serviciu ultra-rapid, format din vreo patru băieți, care, primind plicurile din mîna factorului, se precipitau pe scări, sunînd la ușile adresanților.

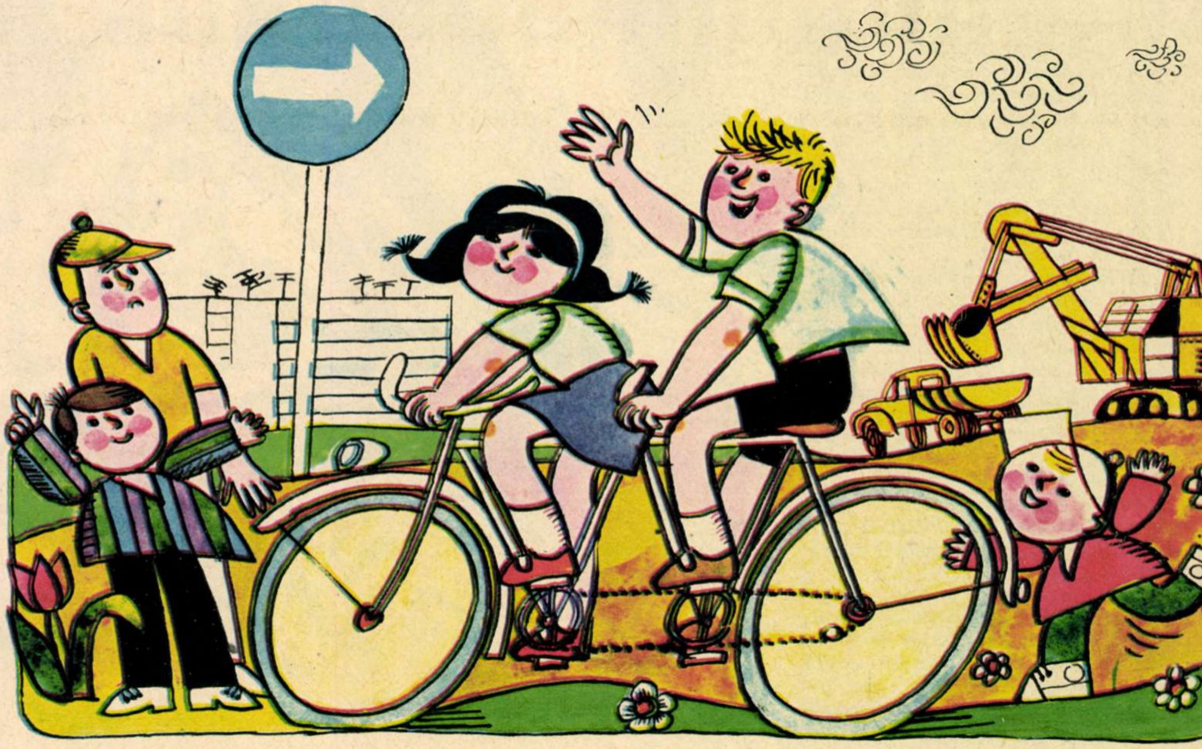

Desen: **DOBRICĂ DUMITRU**

— Știi — spuse Viviana — cred că o să-ți destăinui un secret: tata nu m-ar fi lăsat cu bicicleta, dar s-a uitat pe geam și a spus: A, uite-l pe Leo. În cazul ăsta, poți să te duci.

— Da?

— Așa că am să te rog să iei loc la unul din ghidoane. Eu, să-ți spun drept, n-am mai circulat pe o stradă atît de aglomerată.

— Să n-ai nici o grijă, cunosc regulile de circulație.

Deodată, o palmă răsunătoare făcu «plici!» peste ceafa lui Leo. El se răsuci furios pe călcîie, gata să-l spulbere pe nesocotitul care făcuse o glumă atît de proastă. Era un băiat frumușel și îmbrăcat cu mult gust. Cei din jur îl și văzură trîntit în praf, cu tricoul portocaliu sfîșiat și cu pantalonii șifonați cumplit într-un anume loc. Dar nu, nimic din toate acestea nu se petrecu. Tricoul, pantalonii și obrajii îndrăznețului rămaseră neatinse. Leo păli, se făcu parcă mai mic și murmură pașnic:

— A, ce surpriză! Noroc, Virgil. Cu ce ocazie pe aici?

— Am aterizat ieri seară, cu toată familia. Stăm în blocul 4. Tu ce învîrtești?

— Nimic special.

— Ha-ha! Am rîs! exclamă noul venit. Vrei să spui că... Tocmai mie?!

Leo tremura de spaimă. Privirile lui rugătoare încercau să îmblînzească veselia batjocoritoare din ochii celuilalt. Se așternu o tăcere cu atît mai evidentă cît era punctată de cîte o tuse stînjenită și de cîte un «Ce voiam să fac...» lăsat fără urmare. Pe chipul Vivianei apăru o umbră de oboseală.

— Mergem? îl întrebă ea pe Leo. Sau poate ai de discutat... Poftim cartea. Eu mă duc sus.

— Cum — se amuză Virgil — cartea asta e a lui Leo? Leo, trebuie să-mi explici!

Leo oftă:

— Viviana, așteaptă o clipă. E un coleg de-al meu, sînt fericit că s-a mutat la noi. O să mai auzi de el, a cîștigat două olimpiade de matematică și una de fizică.

Continuă pe un ton vioi:

— Chiar mă gîndeam, Virgile, ce bine ar fi să se mai mute pe-aici cîțiva dintre ai noștri. N-a trecut nici o săptămînă, și, uite, parcă ne desparte un secol de străduța noastră... cel puțin așa simt eu.

Vorbea din ce în ce mai tare, grăbit, uneori rîzînd, alteori pur și simplu răcnind:

— Am avut niște colegi strașnici.... Ți-l amintești pe Nebunică? Zău că i se potrivea porecla! Mare zăpăcit! Cu părul pe guler și cu chitara subsuoară: *non andare, non andare con tamburo!* Corigent la trei materii! Și ce farsor, domnule! Avea o sonerie la el și suna din bancă recreația cu zece minute mai devreme! Odată a făcut ce a făcut și a mutat punctul alb de 11 metri de pe terenul de fotbal la... 13 metri. Naiba știe cum a reușit, a muncit noaptea, a deplasat bucăți de gazon, a mutat cu doi metri mai spre centru marcajul de 16 și pe cel de 6, în fine, a doua zi am jucat aproape un meci întreg fără să ne dăm seama cum de apăra el atît de bine penaltiurile! Dar și mai rău era că niciodată nu puteai pune bază pe cuvîntul lui. Zi-i Nebunică și pace, ha-ha! Îmi pare rău, dar n-o să-l mai întîlnim niciodată. Aș vrea să mă înțelegi bine: Ni-cio-da-tă.

Tăcu brusc. Asudase. Grijuliu, își scutură o scamă de plop de pe mînecă. Toată lumea rîdea, într-atît de hazlie fusese povestea. Virgil nici măcar nu zîmbi. Dimpotrivă, părea speriat, se uita la Leo cu ochii micșorați ai omului în plin efort de a desluși ce se întîmplă.

— Eu acum — spuse Leo încet — am să merg puțin cu Viviana, tandemul e făcut pentru doi. Poate vrei să o însoțești tu? Ești un ciclist foarte bun.

— De ce — oftă Virgil — nu văd cu ce aș fi mai bun decît tine. Urcați-vă, vă țin eu bicicleta.

Porniră. Leo era în spate, cu un cap mai înalt decît Viviana. Cu voce energică, spunea: «La stînga! La dreapta! Pe acolo e interzis, trebuie să întoarcem. Pe aici nu avem voie să virăm.»

— E grozav băiatul ăsta! exclamă omul cu antena. La toate se pricepe și, pe deasupra, e foarte serios. Nu rîde, băiete, ai putea să înveți cîte ceva de la el.

Virgil era, în clipele acelea, omul cel mai nedumerit din lume.

EXCURSIONISTUL

de **IULIU RAȚIU**

Nu-și aducea aminte dacă citise undeva sau auzise de la cineva povestea aceea, dar totul trebuia luat în serios, pentru că i se întîmplase chiar lui: mai întîi luase o foaie de hîrtie albă, mare, mare, o prinsese cu patru cuișoare de perete, apoi desenase pe ea, la repezeală, un munte, trei brazi, două stînci și încă ceva care putea fi luat drept brațul unui pîrîu, sau — mai știi — un rucsac voluminos, uitat de un excursionist distrat. După ce termină de desenat și cîțiva jnepeni pitici sus, pe munte, aproape de creastă, se trase cîțiva pași înapoi, să-și admire opera: putea fi mulțumit. Mai mult chiar, încîntat. Nu fusese niciodată pe munte, dar totul părea atît de verosimil și natural, încît, ca să se convingă, își luă avînt de pe loc și sări în tablou...

Se pomeni, deodată, într-un peisaj alb, parcă presărat cu praf de lună, la poalele unei înălțimi care avea un perete înalt, înalt și neted, imposibil de escaladat. Într-o parte, cele două stînci păreau rămășițele unor măsele de mastodont. Da, împrejurimile erau dezolante! Atît de dezolante, încît se certă în gînd amarnic că nu-i plăcuse, niciodată, să lucreze cu creioane colorate sau acuarele. Cel puțin acum ar fi avut o altă situație, ar fi fost altceva: de jur-împrejurul lui ar fi crescut iarbă verde, înaltă, împînzită cu flori galbene, și roșii, și violete, iar brazii aceia, cu ramurile rare ca dinții mari de la un pieptene, ar fi avut cetină verde și bogată, după care, bineînțeles, ar fi putut să se ascundă, acum, cînd a intrat în cameră sora lui:

— Mihai!

Ce putea să facă? S-a ghemuit după cele două stînci prăvălite la poalele muntelui, ca după două cearșafuri albe.

— Mihai!

Ehei, cum îi mai venea să strige: «Cucu!» Dar ar fi fost absurd. Pe acolo, prin munții aceia pustii, n-au ce căuta cucii. Ar fi putut, desigur, să imite glasul vreunei alte păsări, dar, pentru că nu-i plăcea să deseneze decît peisaje, simple peisaje, trebuia să se mulțumească în împărăția lui, să miște doar crengile brazilor, dezolantele crengi care trosneau înfricoșător.

Dar surioara lui, probabil, nu auzi nimic, sau — mai știi — confundă trosniturile cu scîrțîitul ușii pe care se strecurase Rici-Rici, pisica. «Nu: trebuie să le înfricoșez pe amîndouă și să le fac să fugă din cameră... În fond, după o stîncă — chiar dacă nu se vede — poate fi un urs... Am să mormăi, deci, ca un urs: moor... moorrr...morrr...»

Degeaba! Nici sora lui, nici Rici-Rici nu părură a se fi speriat de ceva. Îi era grozav de ciudă: «Dacă soră-mea n-ar fi intrat în cameră, acum — mai știi — eram sus, în vîrf. Găseam eu drumul!».

— Mihai!

— Ce vrei? se răsti el la fată.

Desen: IOAN DONCA

— Dar de ce nu mi-ai răspuns cînd te-am strigat mai înainte? Unde ai fost?

— Pe-aici, prin împrejurimi...

— Prin împrejurimi?!

— De ce te miri?

— Pentru că știu că tu stai mai mult în casă, făcu ea ironică.

Trebuia s-o pună la punct:

— O să-ți fac o surpriză: mîine plec cu ceilalți băieți pe munte... M-am decis, gata!

— Zău?! se miră ea. Apoi, schimbînd vorba: Cînd ai făcut desenul ăsta? arătă ea spre perete. E foarte frumos,.

— Aiurea: NATURĂ — CEL PUȚIN — MOARTĂ... Ce știi tu...

Desen: GHEORGHE MARINESCU

MIA

de **MANOLE AUNEANU**

Mia asta mă scoate din sărite cu ifosele și cu rîsul ei. Ah, dacă ați auzi-o cum rîde, dacă ați auzi cascadele ce se revarsă din gîtu-i de girafă. Vulcanul Etna e un ou răscopt față de vuietul din clasa noastră, în care ferestrele zăngăne ca la un cutremur de gradul nouă, timpanele explodează ca niște torpile submarine și ne învăluie, așa, o amețeală, de parcă am pluti pe o coajă de nucă în epicentrul taifunului de la Nagasaki.

Și cînd te gîndești că acum doi ani Mia nu era decît o biată păpușă colorată, mare cît unghia, pe care Tănase II, în momentele lui de bună dispoziție, o ridica într-o singură mînă și o purta în triumf, alergînd, de ziceai că e Boby Moore pe Wembley, cu trofeul Jules Rimet. Mia însăși chicotea de plăcere, dar chicotea sfios, nu ca astăzi, gata să arunce asupra noastră torentele tuturor Niagarelor din lume. Dimineața, în drum spre școală, ne întîlneam deseori cu Mia, cuviincioasă, mergea cu jumătate de pas în urmă, lipăind ca un pudel.

— Sava, ție ți-au ieșit rezultatele la matematică?

— Bineînțeles!

— Vrei să-mi spui și mie cum ai făcut la exercițiul 3?

Mai mare plăcerea s-o fi văzut cum asculta, cu urechile ciulite, cu ochii scăpărînd de atenție și cu mutrișoara aceea ba surprinsă, ba îmbujorată de emoție, de parcă i-aș fi povestit minunile sfîntului Sisoe. Probabil că și ea era destul de mulțumită de explicațiile

(Continuare în pag. 18)

MIA

URMARE DIN PAG. 17

mele, altfel ar fi apelat, fără doar și poate, la serviciile bravului Moleculă, matematicianul nostru pur sînge. Dar asta, repet, s-a petrecut cu doi ani în urmă, cînd Mia n-avea aere de mare domnișoară.

Acum lucrurile stau altfel, cu totul și cu totul altfel. Evident, noua situație nu mă deranjează cituși de puțin. Aș putea foarte bine s-o trag pe Mia deoparte și să-i spun verde în față: «Mia, ești cea mai mare proastă de pe mapamond dacă iți închipui că mă simt jignit. Mă doare în cot de ifosele tale!». Numai că, stînd și judecînd drept, asta ar însemna să închid ochii și să nu țin seama de unde a pornit incidentul. Concret: va să zică, tu, Popanică, faci avioane de hîrtie și le arunci prin clasă, nu la ora de muzică, unde treacă-meargă, Cheia Sol nu se prea sinchisește, ci la Pitagora, biciul lui dumnezeu, căruia pînă și bîzîitul unei muște îi poate provoca nefericita inspirație de a scoate la tablă jumătate din clasă. Adîncit în ics pătrat plus doi igrec plus zet egal cu zero, Pitagora se trezește cu nenorocitul tău de avion pe catedră, calculează greșit traiectoria acestuia și strigă: «Poftim la tablă, Toporaș și continuă de unde am rămas!» Eu ies la tablă, mai mult mort decît viu, mă trec nădușelile ca să rezolv ecuația, iar tu, Popanică, chicotești în bancă pe socoteala mea, fiindcă Pitagora n-a deviat puțin traiectoria, cum ar fi fost cinstit, ca să te nimerească pe tine și să te căptușească cu un patru și să tragi, după aceea, un trimestru, fiindcă Pitagora nu te uită cu una, cu două. Va să zică, nu te rușinezi cînd mă lași să scot din foc castanele aruncate de tine, eu nu te trădez pentru că, dacă soarta ta trecută, prezentă și viitoare mă lasă rece, spiritul de colegialitate mă obligă să te salvez, știut fiind că, la matematică, diferența dintre noi se măsoară în ani-lumină. Miei, însă, i se năzare din senin că gestul meu nu e o prostie (asta aș mai fi admis-o!), nu o generozitate rău înțeleasă (asta încă n-ar fi fost cine știe ce!), ci — imaginați-vă minte de fată! — o lașitate!

— Nu mai stau de vorbă cu tine, ești un laș!

Să fi fost Tănase II în locul meu i-ar fi făcut cozile harapnice și urechile pîlnii de gramofon. Eu însă m-am mulțumit să-i atrag atenția că laș nu e cel care se expune unei primejdii, ci acela care dă bir cu fugiții. A ridicat din umeri, ofensată, și din ziua aceea relațiile noastre s-au răcit. O vreme am pîndit-o să văd cu cine se consultă la matematică. N-a apelat la ajutorul lui Moleculă, cum ar fi fost normal și loial, ci la un oarecare Caracudescu, din clasa a IX-a, un scofîlcit deșirat ca un furtun de pompieri în stare de repaos, despre care aș putea să jur că are minte de porumbel, chiar dacă a luat nu știu ce mențiune la nu știu ce olimpiadă.

Vă dați seama ce situație delicată s-a creat. Pe de o parte, Tănase II mîrîia înfuriat, amenințînd că dacă tipul, Caracudescu adică, mai vine prin clasă nechemat, face din el satelit artificial și-l plasează pe o orbită circumscrisă în jurul hipodromului din preajma școlii. Pe de altă parte, atent la ce se întîmplă sau s-ar putea întîmpla pe lumea asta, Popanică a scris, într-o recreație, pe tablă: «În disputa pentru trofeul «Mia», azi finala Caracudescu-Sava!» Închipuiți-vă ce scandal a ieșit! Mia a vrut să se ducă la dirigintă, dar pînă la urmă s-a mulțumit să se certe nu cu Popanică, plastograf nefericit (mi-a imitat scrisul, ca să nu cadă bănuiala asupra lui), ci cu mine:

— Sava, ce înseamnă toate astea?

— Nu știu, domnișoară Caracudă, nu eu am scris! i-am răspuns iritat.

— Sînteți niște mucoși nerușinați! a strigat ea disprețuitoare.

Asta m-a cam derutat. Nu tonul, tonul mai treacă-meargă, omul spune multe la supărare, nici revolta ei față de incidentul căreia îi căzuse victimă, o revoltă absolut firească dacă ne gîndim că nu avea nici o vină. M-a derutat, dacă se poate spune așa, lipsa ei de sfială, parcă ar fi discutat nu cu un coleg, ci cu cineva mult mai mic, mai neajutorat, devenisem un biet copilandru obraznic, supărasem — vezi bine! — un om mai mare și parcă ar fi fost de datoria ei să mă pună la punct.

Ar fi fost foarte simplu să-i explic că vina o poartă numai și numai Popanică, acest fariseu care își vîră nasul unde nu-i fierbe oala. Dar ce rost avea să mă mai dezvinovățesc cînd, de fapt, ea nu mai avea, oricum, nevoie de mine sau de Moleculă? Mia crescuse nefiresc de mult în cîteva minute, avea parcă și părul aranjat mai nu știu cum, și rochia îi stătea altfel. Ce mai încoloncoace, Mia părea o elevă din clasa a IX-a, spre deosebire de noi ceilalți care eram — vorba ei — niște mucoși din clasa a VII-a. Asta mi s-a părut grav și de neînțeles și, mai tîrziu, tot gîndindu-mă la Mia, mi-am zis că nici unul dintre noi nu o va mai putea ajunge din urmă și că ea se va simți de acum înainte mult mai bine cu toți Caracudeștii din lume, numai cu mine și cu Moleculă și cu Popanică nu!

Din ziua aceea, Tănase II n-o mai învîrte prin clasă, pentru că Mia nu rămîne cu noi în recreație decît rareori. Iese în curte sau la bufet și se îndoapă cu ciocolatele oferite de Caracudescu. Eu însumi o privesc pe furiș, curios și nițel intrigat de brusca ei schimbare. Singur Popanică, nesimțitor la cîte se întîmplă în jur, o tachinează cu răutate:

— Domnișoara Caracudă, ești o paparudă!

Nu rîde nimeni, fiindcă nu-i nimic de rîs. Mia se face că nu-l aude sau îi întoarce spatele. Altminteri e destul de prietenoasă, glumește, rîde, fără să amintească, însă, de Mia cealaltă. Vocea ei vine dintr-o vîrstă pe care noi abia o presimțim, rîsul ei ascuțit tulbură veselia celorlalți, pentru că nu e un rîs cristalin și subțire, ea rîde ca un om care știe mai multe decît noi. Iar eu o privesc trist și mă cuprinde așa, o milă, că, uite, Mia a pierdut ceva, chiar dacă ea crede că tipul ăla, Caracudescu, știe mai multă matematică decît noi...

A.POCH

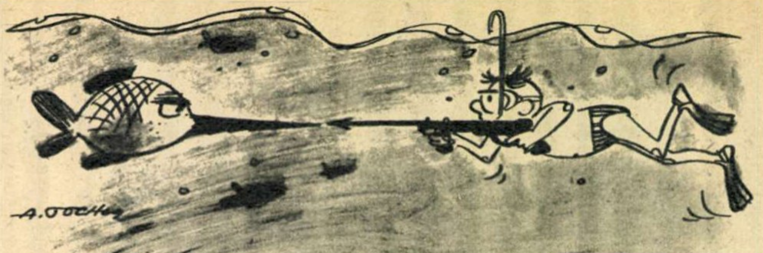

FĂRĂ CUVINTE

VASILE MÎNDRĂ-CRĂIȚĂ

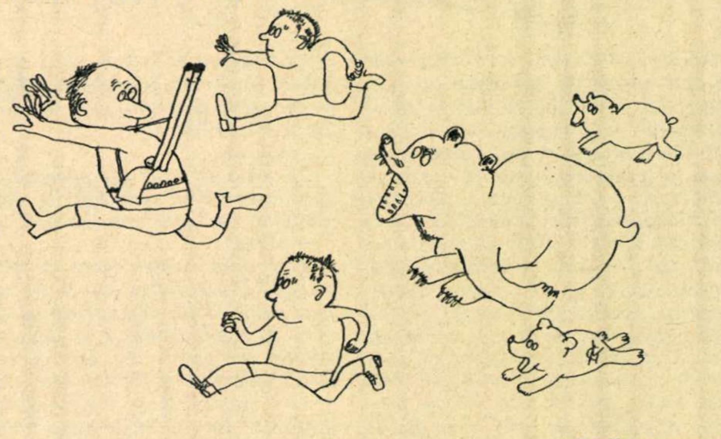

FĂRĂ CUVINTE

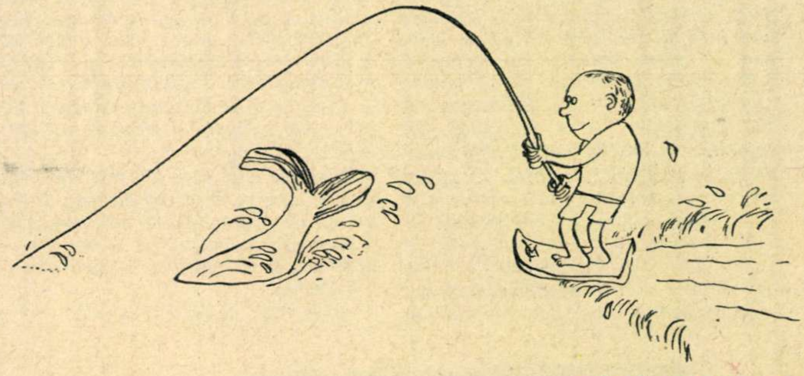

FĂRĂ CUVINTE

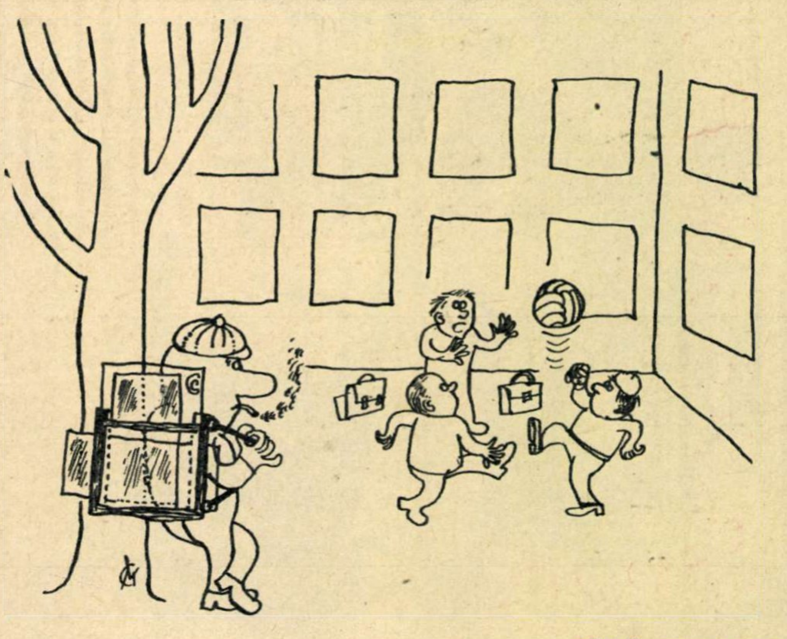

FĂRĂ CUVINTE

TROFEELE VACANȚEI
concurs de TURISM și DRUMEȚIE

Pentru a stimula un număr cît mai mare de pionieri și școlari să participe la excursii și drumeții, individual, în grupuri organizate sau cu părinții, revista noastră lansează în paralel cu «Expedițiile *Cutezătorii*» concursul de turism și drumeție «Trofeele vacanței». Concursul se va desfășura în perioada 15 iunie — 1 septembrie a.c. Recomandăm participanților folosirea itinerariilor de vacanță pentru depistarea de vestigii istorice, pentru alcătuirea ierbarelor, insectarelor, colecțiilor de roci, de etnografie și folclor.

REGULI DE PARTICIPARE

I. La acest concurs pot lua parte toți pionierii și școlarii posesori ai talonului de participare, decupat din revista noastră.

II. Pentru a fi inclus în competiție, concurentul va retrimite redacției, pînă la 5 septembrie a.c., acest talon pe care va aplica fotografia sa și care trebuie vizat la; 1) o cabană turistică; 2) un obiectiv industrial; 3) un obiectiv agricol; 4) un muzeu; 5) o casă memorială; 6) un punct turistic pionieresc (o casă a pionierilor, o tabără etc.).

III. Toate aceste obiective turistice vizitate se vor afla, obligatoriu, la minimum 15 km depărtare de domiciliul concurentului.

IV. Concurentul va trebui să răspundă, de asemenea, la cele 6 întrebări din domeniile respective, tipărite pe talonul de participare.

Taloanele completate cu vizele respective, cu toate răspunsurile corecte, vor participa la o tragere la sorți, cîștigătorii beneficiind de următoarele

PREMII:

PREMIUL I — UN MAGNETOFON; PREMIUL II — O BICICLETĂ SEMICURSE; PREMIUL III — UN APARAT DE FOTOGRAFIAT; 15 MENȚIUNI I CONSTÎND ÎN ECHIPAMENT SPORTIV (SACUL DE SPORT «CUTEZĂTORII»; 30 DE MENȚIUNI II: CÎTE UN ABONAMENT PE UN AN LA REVISTA «CUTEZĂTORII».

TUTUROR PARTICIPANȚILOR LI SE ACORDĂ SUPLIMENTAR ECUSONUL «EXPEDIȚIILE CUTEZĂTORII».

CITIȚI CU ATENȚIE ÎNTREBĂRILE ȘI RĂSPUNDEȚI EXACT

1. În excursiile voastre prin munții patriei veți avea la un moment dat plăcuta surpriză să vă întîlniți cu un original «Sfinx». Care este numele munților unde poate avea loc această întîlnire?...

..

2. Cu cîtva timp în urmă, pe un mare șantier, a fost terminată cea mai înaltă construcție industrială din țara noastră. Unde se află acest șantier și care este obiectivul industrial ce se construiește acolo?..............................

3. Pe șoseaua București-Constanța, în mijlocul unor culturi agricole, se înalță siluetele albe ale clădirilor unui important centru de cercetări. Care este numele acestuia și cînd a fost înființat?..

4. În orașul care păstrează sub vatra sa urmele vechii așezări romane Cedonia se găsește unul dintre cele mai importante muzee din țara noastră. Care este numele acestui muzeu și despre ce oraș este vorba?..........................

5. La Vînători, în apropiere de mănăstirea Neamțului, se află Casa memorială a unui mare scriitor. Cine este cel care a trăit și a creat în această casă?...................

6. În anul 1968, întrecerea finală din cadrul concursului radiofonic «Expediție pionierească» s-a desfășurat într-o cunoscută tabără, la munte. Despre ce tabără este vorba?

..

REVISTA
CUTEZĂTORII

TROFEELE VACANȚEI

TALON DE PARTICIPARE

Pămînt legendar

Muzica: AL. PLEȘCA **Versuri: IOAN MEIȚOIU**

Cîntecul pe care-l publicăm în această pagină, «**PĂMÎNT LEGENDAR**» de **ALEXANDRU PLEȘCA**, pe versuri de **IOAN MEIȚOIU**, a obținut premiul I în cadrul concursului «**CEL MAI BUN CÎNTEC AL ANULUI**», organizat de **CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR**. Juriul a mai acordat următoarele premii: **PREMIUL II — MIRCEA NEAGU** (muzică), **IOAN MEIȚOIU** (text); **PREMIUL III — DUMITRU VASILESCU LIMAN** (muzică și text). Mențiuni: **NICOLAE OANCEA** (muzică) și **DUMITRU VASILESCU LIMAN** (text); **ZAHARIA POPESCU** (muzică) **TUDORA PETCUȚ BONDOC** (text); **SORIN CIOROIU** (muzică) și **VICTOR TULBURE** (text).

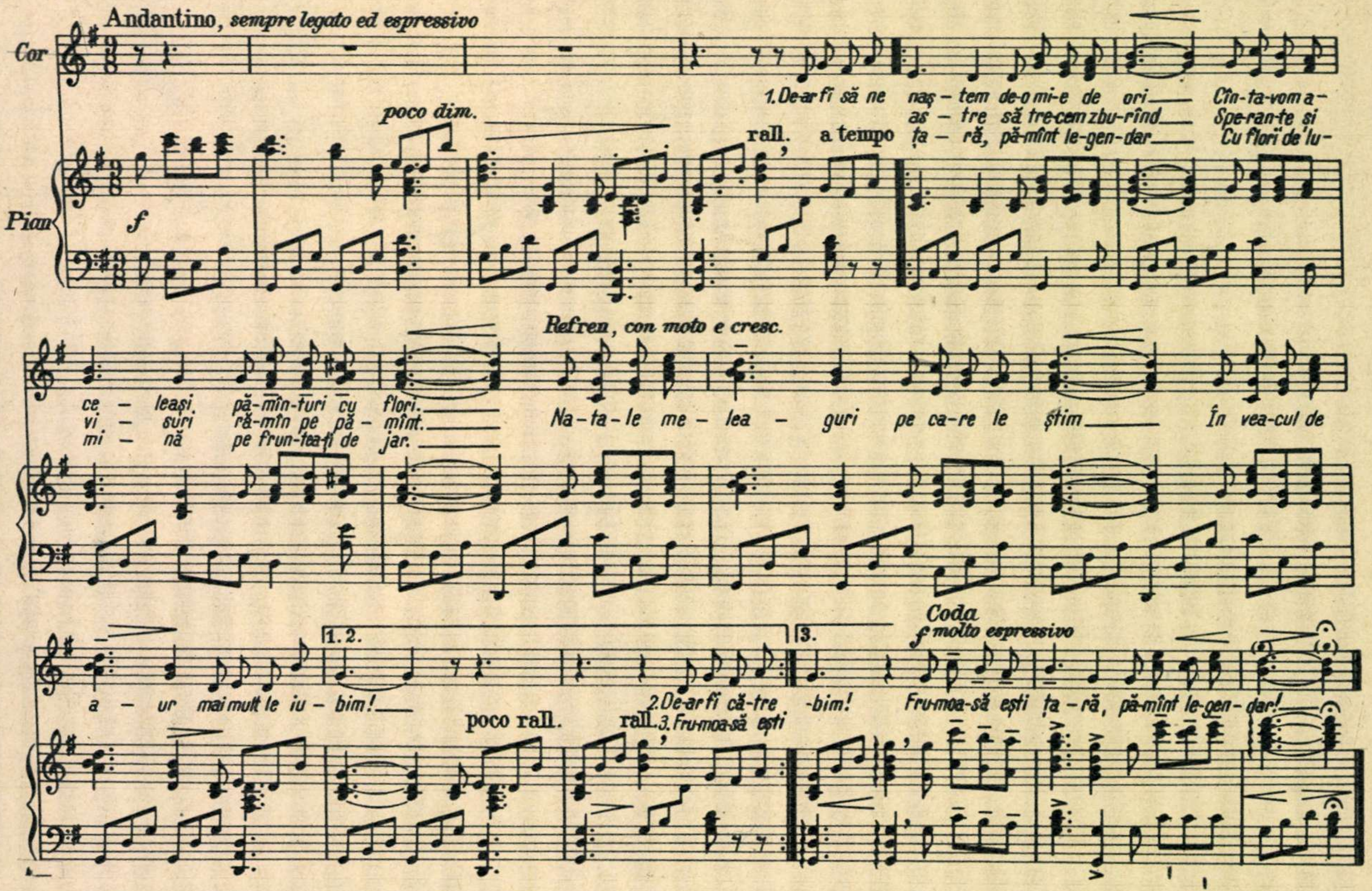
Andantino, sempre legato ed espressivo
Cor
Pian
f
poco dim.
rall. a tempo
1. De-ar fi să ne naș - tem de-o mi-e de ori — Cîn-ta-vom a-
as - tre să tre-cem zbu-rînd — Spe-ran-țe și
ța - ră, pă-mînt le-gen-dar — Cu flori de lu-
ce - leași pă-mîn-turi cu flori.
vi - suri ră-mîn pe pă - mînt.
mi - nă pe frun-tea-ți de jar.
Refren, con moto e cresc.
Na - ta - le me - lea - guri pe ca - re le știm — În vea-cul de
a - ur mai mult le iu - bim! —
1. 2.
3.
poco rall.
rall.
2. De-ar fi că-tre -bim!
3. Fru-moa-să ești
Coda
f molto espressivo
Fru-moa-să ești ța - ră, pă-mînt le-gen-dar!

REVISTA CUTEZĂTORII

LOC PENTRU FOTOGRAFIE

«TROFEELE VACANȚEI»

ATESTĂM PRIN PREZENTA CĂ

ELEVUL (ELEVA)............................. DIN LOCALITATEA ....

STR...NR.....................JUD.......................PRIETEN AL REVISTEI «CUTEZĂTORII» PARTICIPĂ LA CONCURSUL DE TURISM ȘI DRUMEȚIE «TROFEELE VACANȚEI», EDIȚIA 1969.

Întrucît regulamentul acestui concurs prevede și vizitarea unor obiective turistice, industriale, agricole, culturale sau pionierești situate la minimum 15 km depărtare de domiciliul concurentului, redacția roagă pe cei în drept a viza și ștampila prezentul talon, la cererea personală a concurentului.

Mulțumim pe această cale tuturor acelora care îi vor ajuta pe cititorii noștri în realizarea unor frumoase și instructive excursii de vacanță.

LOC PENTRU VIZĂ	LOC PENTRU VIZĂ	LOC PENTRU VIZĂ	LOC PENTRU VIZĂ	LOC PENTRU VIZĂ	LOC PENTRU VIZĂ
O cabană turistică	Un obiectiv industrial	Un obiectiv agricol	Un muzeu	O casă memorială	Un punct turistic pionieresc

Cutezătorii

MERIDIANE PIONIEREȘTI

Floarea prieteniei

Există pe lume o floare prețioasă care crește în orice anotimp și în oricare parte a globului, în asprimea ghețurilor ca și în mîngîierea soarelui... Această gingașă floare răsare din căldura inimii și e floarea prieteniei.

La vîrsta celor 20 de primăveri ale sale, Organizația pionierilor din țara noastră se poate mîndri cu faptul că a cultivat cu o grijă continuă și atentă floarea prieteniei calde, sincere, spontane dintre copiii români și copiii de pe cele mai diferite meridiane și paralele ale bătrînei Terra. An de an, pe crestele răcoroase ale Bucegilor și pe țărmul însorit al mării, sute de copii veniți de pe alte meleaguri își petrec minunatele zile de vacanță bucurîndu-se laolaltă cu pionierii români de aerul ozonat al înălțimilor și de briza ușoară a Mării Negre.

În taberele internaționale din țara noastră — la Sinaia și Costinești — se strîng an de an uriașe buchete de copii. Cu steagurile țărilor participante arborate pe catarge, aceste locuri de întîlnire ale copiilor din diferite țări par adevărate nave ale păcii și prieteniei.

Pionieri din Bulgaria, Cehoslovacia, Republica Democrată Germană, Ungaria, Uniunea Sovietică, Belgia, Italia și Franța, din îndepărtata Mongolie, din Iugoslavia, din Republica Federală a Germaniei sau din Polonia și Suedia au venit, și îi așteptăm să sosească și în vara acestui an, în tabăra internațională a pionierilor români de la Costinești, ca oaspeți dragi.

Dar Organizația pionierilor din România este cunoscută aproape pe toate continentele. Ea întreține bune relații cu organizații de copii din Africa, Asia, America Latină.

Ca o punte nevăzută, prietenia sinceră îi leagă pe copiii români de cei din alte țări: pe calea corespondenței, ei își trimit gînduri, impresii și mai ales își rememorează momentele petrecute în țară la noi, își amintesc de excursiile pe cărările munților, de cîntecele și jocurile învățate, de concursurile și întrecerile sportive la care au participat. Totul a fost frumos. Și «*Festivalul tinerelor talente*», și «*Șezătoarea prieteniei*», și seara «*Din folclorul popoarelor*», și concursurile de desen și pictură «*Priveliști din România*» care, ca într-un caleidoscop al culorilor, au reunit frumusețile peisajului românesc, filtrate prin sensibilitatea și prospețimea inimii și privirilor lor... Chiar «*Micul ghid românesc de conversație*» a găsit la copiii străini veniți să-și petreacă vacanța în România o participare activă; cuvinte ca: *România*, *prietenie*, *pace*, *bine ați venit*, *la revedere*, *amintire* au intrat de atunci în vocabularul tuturor participanților. Asemenea cuvinte reînvie de fiecare dată sub pana expeditorilor care trimit vești prietenilor lor din România.

Pionierii României sărbătoresc zilele acestea a 20-a aniversare a organizației lor. În aceste zile ei își trimit salutul și gîndurile lor prietenești, ca pe o solie a păcii, copiilor din cele patru zări.

IOAN MIHUȚ

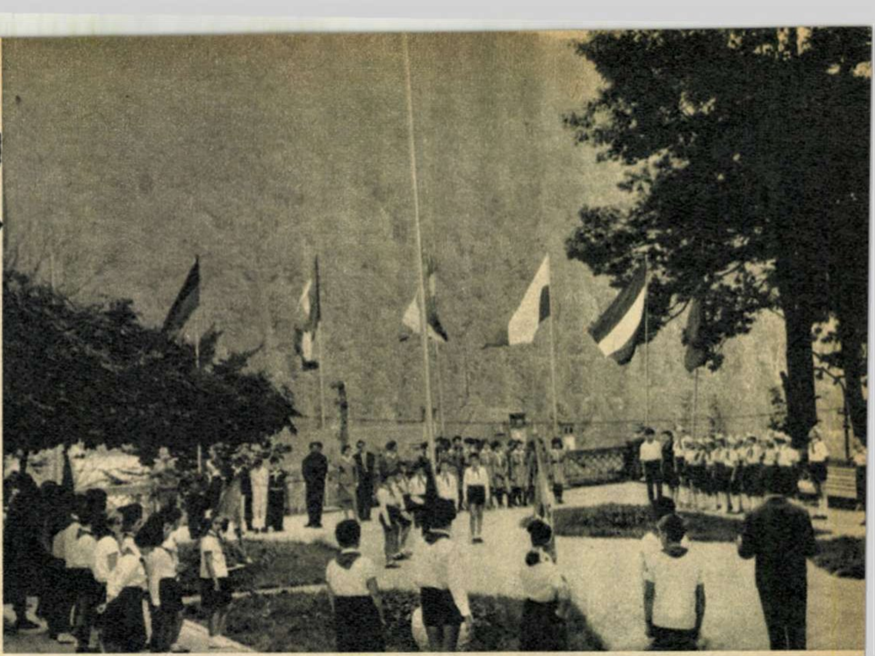

Răcoarea munților și strălucirea caldă a soarelui au fost tovarăși nedespărțiți tuturor oaspeților din diferite țări care, alături de pionierii români, și-au petrecut vacanța la Sinaia.

PIONIERII ROMÂNI PESTE HOTARE

- *Intorcîndu-se din taberele internaționale de peste hotare în care au fost ca oaspeți, pionierii din țara noastră au adus cu ei numeroase amintiri. Numai anul trecut ei au obținut în diferitele țări în care și-au petrecut vacanța 21 de diplome și medalii, precum și 13 premii cîștigate la diferite concursuri.*
- *La Concursul de desene de la Sofia organizat cu prilejul Festivalului Mondial al Tineretului, pionierii români au obținut 5 medalii.*
- *Dintre copiii români care au participat la Concursul internațional de fotografii «Zorkii-Drujba'50», desfășurat la Moscova, șapte au fost distinși cu diplome și medalii.*
- *În vara acestui an, ansamblul folcloric pionieresc* «Românașul» *va participa la* «Cavalcada prieteniei» *care va avea loc în Franța, iar un grup de pionieri instrumentiști va pleca în Suedia, în tabăra* «Jeunesse musicale», *unde vor pregăti concerte împreună cu colegii lor din această țară.*
- *La cele două concursuri internaționale* «Cum văd eu lumea» *(desen) de la Moscova și* «Viitoarea mea profesie» *organizat sub auspiciile Comitetului Internațional al Mișcărilor de Copii și Adolescenți de pe lîngă F.M.T.D. participă și numeroși copii din România.*

VEȘTI DE LA PRIETENI

PRIMĂVARA LA ARTEK

Artekul a cunoscut și în primăvara aceasta o vie animație. Sute de pionieri — mici gazetari din toate colțurile Uniunii Sovietice — s-au adunat aici la o consfătuire a lor. «Interesant, punctual, corect» — iată deviza sub care și-a desfășurat ea lucrările. Modul în care pionierii-gazetari și-au pus în practică deviza s-a putut constata din numeroasele reportaje scrise în acele zile de la fabrica de artizanat din Ialta, unde au făcut cu toții o vizită.

MAREA CAVALCADĂ

De cum se topește zăpada, pionierii din întreaga Mongolie încep antrenamentele pentru «Marea cavalcadă» care are loc în fiecare an în luna iulie. Pînă atunci, în toate colțurile țării, din Gobi pînă la Darhan, de la Ulan Bator la Hugirt, din Munții Hangai pînă departe, în întinsele stepe, copiii între 8 și 13 ani își aleg cai pentru călărie, îi dresează zi de zi, îi obișnuiesc cu dificultățile curselor de 30 de km care-i așteaptă la «Marea cavalcadă». Obiceiul este moștenit din tată în fiu. Fetele participă la această întrecere alături de băieți, căci, asemenea lor, învață să urce în șa de la vîrsta de 3 ani.

PE STADIOANE

Pionierii bulgari au întîmpinat în acest an primăvara pe terenuri și stadioane. De la 1 aprilie și pînă la 1 mai ei au participat la întreceri în toate domeniile sportului. Echipele cîștigătoare au fost premiate.

FANFARA

Comuna Prasimérice (R.S. Cehoslovacă) a devenit cunoscută în multe părți ale țării. Faima i-a fost adusă de fanfara pionierilor care funcționează aici de mult timp. Pe lîngă serbările școlare la care participă, fanfara își prezintă repertoriul în fața publicului în toate zilele de sărbătoare.

CARNAVALUL DE SÎMBĂTĂ

Sîmbătă seara e carnaval. Copiii școlilor din Budapesta se pregătesc încă din cursul săptămînii. Ce costume vor purta? Care de care mai originale și obținute fără prea mari eforturi. Magazinul de împrumut din oraș le poate pune la dispoziție 120 000 de costume dintre cele mai diferite. Armuri medievale, costume de fachiri și dansatori indieni, veșminte asemănătoare cu cele pe care le purtau Richard al III-lea sau Elisabeta a Angliei... Toate pot fi încercate și împrumutate de copiii care vor participa la carnavalul de sîmbătă seara.

Moment de neuitat. Oaspeți din diferite țări ale Europei sosesc în tabăra internațională de la Costinești. Gazdele, pionierii români, le fac o caldă primire.

O după-amiază obișnuită la Costinești. Copiii se pregătesc de carnaval.

SPECTACOLUL 4 000

Teatrul cercetășesc «Gwazda» de pe lîngă Palatul culturii și științei din Varșovia se pregătește pentru cea de a 17-a aniversare. În cinstea evenimentului, cei 180 de membri ai teatrului au mai primit în mijlocul lor alți 18 artiști împreună cu care prepară cel de al 4 000-lea spectacol dat de copii.

LA PRIETENII MAI MARI

Dacă vizitezi Uzina de unelte agricole din Leipzig (R.D.G.) și citești jurnalul brigăzii «Karl Marx», observi un lucru cu totul deosebit. Jurnalul este semnat de două colective. Pe de o parte de muncitorii brigăzii, iar pe de alta de copiii care vin în uzină să învețe din experiența prietenilor mai mari. Copiii și-au notat aici impresiile culese în timpul vizitelor lor. Ei n-au uitat să consemneze în jurnal nici clipele de joc și cîntec petrecute împreună cu muncitorii.

CEL MAI FRUMOS CÎNTEC DIN LUME

se intitulează marea competiție muzicală pe care o pregătesc pionierii din R.S.F. Iugoslavia. Pionieri selecționați din toată țara vor interpreta cu acest prilej, în fața a mii de spectatori, cîntece din patria lor și din alte țări. În repertoriul concursului vor fi cuprinse și cîntece pentru copii din România.

DARURILE VACANȚEI

Ha Tinch este o provincie obișnuită din R.D. Vietnam. În vacanța de vară funcționează în provincie peste 600 de cluburi conduse de 1 840 de educatori; 810 biblioteci pentru copii oferă tinerilor cititori o lectură interesantă. În orașul Haiphong, port însemnat al Vietnamului de Nord, a fost înființată o școală de arte frumoase anume pentru copii. Tot acolo au fost organizate o expoziție de desene ale elevilor și una de fotografii. Teatrele de marionete, formațiile de dans, de teatru, de lanterne magice străbat țara în lung și-n lat cu spectacole create anume pentru școlari.

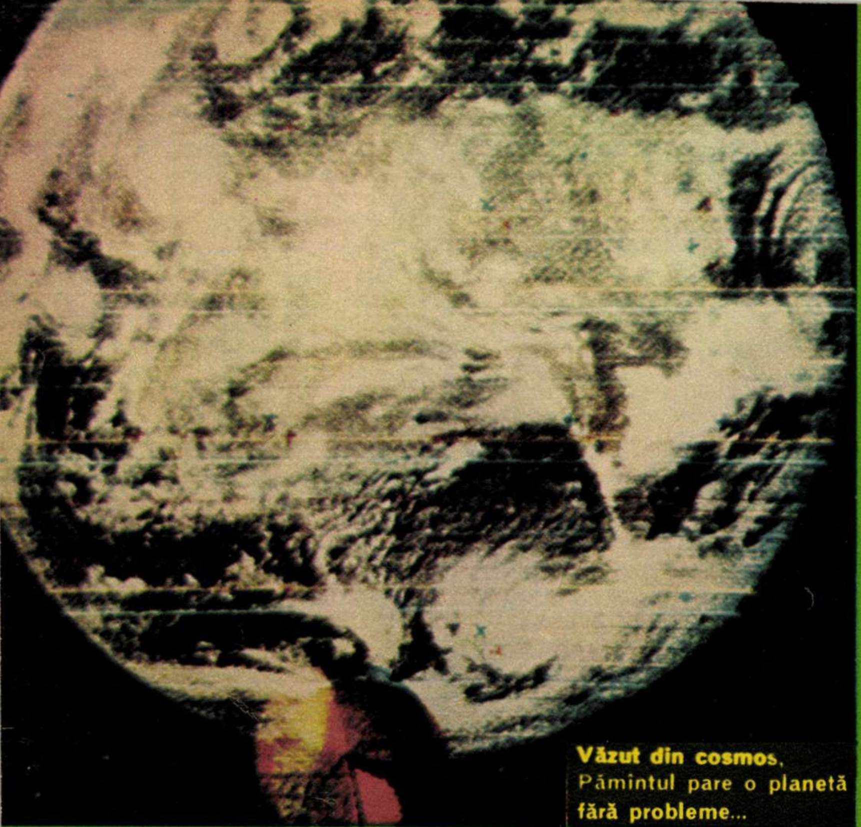
Văzut din cosmos, Pămintul pare o planetă fără probleme...

ANCHETA INTERNATIONALĂ A REVISTEI Cutezătorii

PĂMÎNTUL O PLANETĂ DE AMELIORAT

PARTEA ÎNTÎI

ZBURĂM ÎN COSMOS, GATA SĂ ALUNIZĂM ȘI SĂ COBORÎM ÎN CURTEA VECINĂ A PLANETELOR. DAR NU UITĂM PĂMÎNTUL. DIMPOTRIVĂ, S-AR ZICE CĂ, PRIVINDU-L DE LA DISTANȚE MEREU MAI ASTRONOMICE, ÎI DESCIFRĂM TOT MAI BINE FARMECUL, AȘA CUM PERSPECTIVA NE AJUTĂ SĂ DISTINGEM CU MULT MAI LIMPEDE UN OBIECT DECÎT IMEDIATA APROPIERE. CU ATÎT MAI CLAR SE ZĂRESC DIN COSMOS UMBRELE DE PE PLANETA NOASTRĂ, ZONELE FOAMEI, PETELE NEGRE ALE ANALFABETISMULUI, PETELE ALBE ALE DEȘERTURILOR. REVENIȚI PE PĂMÎNT, OAMENII DAU GLAS HOTĂRÎRII DE A-ȘI PERFECȚIONA PLANETA NATALĂ. ÎMBUNĂTĂȚIREA VIEȚII PE GLOB ESTE O SARCINĂ URGENTĂ A OMENIRII, SPUN SAVANȚII CE RĂSPUND ANCHETEI INTERNAȚIONALE INIȚIATE DE REVISTA «CUTEZĂTORII». ESTE ÎNCUNUNAREA FIREASCĂ, EPILOGUL DEMN DE TOT CE A PRODUS MAI ÎNĂLȚĂTOR SECOLUL XX.

URANIUL VA AJUNGE SĂ OFERE OMULUI ATARI POSIBILITĂȚI ÎNCÎT, SATISFĂCÎNDU-I NENUMĂRATE NEVOI, SĂ-I FACĂ VIAȚA DIN CE ÎN CE MAI UȘOARĂ, ne declară **PAUL DE GROOTE,** membru al Comisiei EURATOM

— Dacă privim fie și numai perspectivele pe care le oferă energia nucleară pentru soluționarea resurselor energetice mondiale, răspunsul la ancheta dumneavoastră nu poate fi decît unul: da, Pămîntul este o planetă care se poate ameliora, *ne spune Paul de Groote, membru al Comisiei EURATOM, profesor la Universitatea Liberă din Bruxelles.*

— Într-adevăr, tehnica și tehnologia nucleară sînt în acest moment capabile să aducă o soluție problemelor pe care le ridică sporirea nevoilor energetice în lume și o mai bună repartiție a lor.

Importanta acestui fapt este cu atît mai considerabilă cu cît sursele energetice tradiționale sînt exploatate într-un ritm mult mai mare decît acela cu care ele se refac în natură. Legătura dintre dezvoltarea energetică a țărilor și gradul lor de dezvoltare industrială, precum și nivelul lor de viață este indiscutabil.

În prezent consumurile sînt dezechilibrate, deoarece țări reprezentînd cam o treime din populația globului consumă numai ele 4/5 din energia mondială.

Printre noile contribuții energetice care vor trebui să fie puse în slujba omenirii, cele ale valorificării uraniului prezintă posibilități favorabile, pe care va trebui să le folosim. Fenomenele de bază sînt binecunoscute, iar tehnicile de utilizare sînt încă de pe acum accesibile industriei, dar ele vor trebui să devină și din punct de vedere economic comparabile cu mijloacele tradiționale. Pentru aceasta este necesar un considerabil aport în cercetarea fundamentală și în cea aplicată — tehnică și tehnologică.

Stadiul actual al cunoasterii activităților nucleare mă face să fiu încredințat — așa cum am spus în capul acestor rînduri ale mele — că uraniul va ajunge să ofere Omului atari posibilități încît, satisfăcîndu-i nenumărate nevoi, să-i facă viața din ce în ce mai ușoară, îndreptățindu-l să spună, pe drept cuvînt: Pămîntul a devenit mai bun, mai generos.

În vreme ce rachetele terestre ating Luna și Venus, în Bolivia mai poți asista cum se ară cu mîna.

IN CIUDA FOAMETEI CARE MAI BÎNTUIE CU FURIE, EU CRED CĂ PĂMÎNTUL ESTE AMELIORABIL, ne mărturisește profesorul **JOSUE DE CASTRO.**

— Cu toate că eu sînt acela care am atras atenția opiniei mondiale asupra flagelului pe care îl reprezintă foamea, *ne spune Josue de Castro*, nu împărtășesc deloc părerea savanților care afirmă că, pînă în anul 2000 numărul oamenilor ajungînd la cifra de 6—7 miliarde. omenirea va pieri de foame, căci Pămîntul nu va mai fi în stare să-i hrănească.

Profesor la Universitatea din Brazilia și director al Institutului de nutriție, Josue de Castro a consacrat foametei din țara lui și din lume o serie de studii științifice, ceea ce a determinat alegerea sa, în 1951, ca președinte al Organizației Națiunilor Unite pentru alimentație și agricultură (F.A.O.) și i-a adus mai multe premii internaționale. Autor a unui număr impresionant de lucrări, dintre care cităm «Problema alimentației în Brazilia» (Rio de Janeiro, 1933), «Geografia umană» (Rio de Janeiro, 1939), «Alimentatia și aclimatizarea omenească» (Milano, 1946), «Alimentația la Tropice» (Mexico, 1946), «Geopolitica foamei» (Paris, 1951), Josue de Castro a ajuns să se bucure de o notorietate mondială datorită,

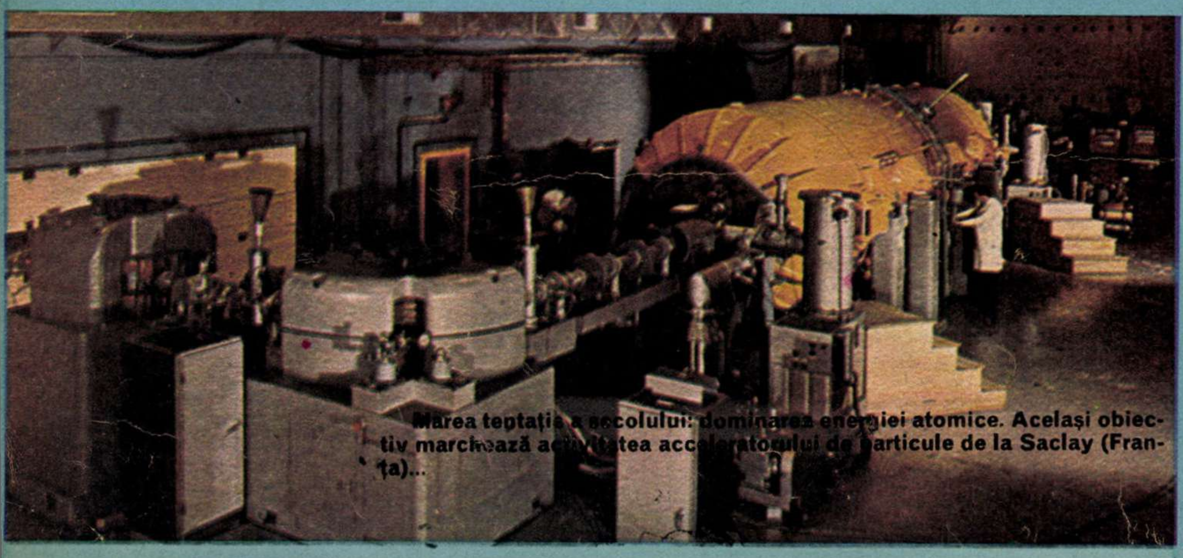
Marea tentație a secolului: dominarea energiei atomice. Același obiectiv marchează activitatea acceleratorului de particule de la Saclay (Franța)...

...și a Institutului de Fizică Atomică din București

în special, lucrării sale «Geografia foamei» (tradusă şi la noi). Cartea aceasta a fost prima care a sfărîmat conspiraţia tăcerii ce înconjura foamea de care suferă două treimi din populaţia globului.

— Foamea, reia interlocutorul nostru, aşa cum am avut de atîtea ori prilejul s-o arăt în atîtea lucrări ale mele, bîntuie cu furie în multe regiuni ale lumii, constituind o adevărată ruşine a civilizaţiei noastre.

Aceasta nu înseamnă însă că ea nu poate fi înlăturată. Dimpotrivă, există, chiar şi acum, nenumărate posibilităţi spre a transforma regiuni care figurează azi printre primele pe harta înspăimîntătoare a foamei în zone bogate în produse agricole.

E de ajuns să ne gîndim la Amazonia patriei mele, ale cărei legende şi mistere contrazic atît de paradoxal realitatea unei regiuni cu o populaţie rară, a cărei viaţă oscilează între graficele tuberculozei, paludismului, leprei şi mortalităţii infantile, al cărei şeptel şi agricultură sînt încă cele mai primitive din Brazilia, ale cărei cataracte captabile urmează abia să fie exploatate, ale cărei căi ferate urmează abia să fie tăiate prin ţinuturile cele mai bogate, acolo unde întîlnim oamenii cei mai harnici şi unde industria nu foloseşte decît patru sau cinci din materiile prime ale pădurii.

Aşa cum am avut ocazia să arăt în lucrarea mea «Geografia foamei», spre a se ajunge aci e nevoie de un program de transformare economică şi socială a Amazoniei. În primul rînd, o îmbunătăţire a condiţiilor alimentare ale regiunii, care ar antrena o dezvoltare a populaţiei. Fără o alimentaţie suficientă şi corectă, Amazonia nu va fi niciodată altceva decît un deşert demografic. Fără un plan de populare raţională şi de fixare colonizatoare a elementului uman de pămînt nu se vor putea îmbunătăţi resursele alimentare locale.

Aceste probleme sînt indisolubil legate una de alta şi e imposibil să le rezolvi fără o examinare serioasă a tuturor aspectelor lor. Creşterea producţiei locale este un obiectiv absolut realizabil. Prin organizarea centrelor coloniale de pe acum stabilite pe baza unor planuri economice si tehnice binecunoscute, prin exploatarea raţională a pescuitului pe scară mare, prin ameliorarea raselor existente ale şeptelului local, prin introducerea metodelor agronomice moderne şi corespunzătoare privind munca şi conservarea solului, prin utilizarea fructelor sălbatice şi conservarea fructelor şi legumelor cultivate, Amazonia ar produce un excedent de produse alimentare care ar ajunge nu numai pentru hrana populaţiei actuale, ci şi pentru valurile de emigranţi care ar urma să fie trimişi şi fixaţi aci.

A şi fost întocmit un plan cincinal pentru redresarea economică a regiunii prin utilizarea raţională a mijloacelor tehnice şi a celor umane capabile să schimbe peisajul ei economic. Dacă pînă acum rezultatele obţinute sînt departe de a se putea numi un succes, în special în ce priveşte îmbunătăţirea standardului de viaţă şi al alimentaţiei populaţiei locale, aceasta se datoreşte doar incompetenţei realizatorilor planului de revalorificare a acestei vaste regiuni (5 057 470 Km^2, adică 59,38% din suprafaţa Braziliei).

În ciuda acestui insucces, eu rămîn încredinţat că planul despre care am vorbit mai sus e realizabil. Din 1961, cînd a apărut ultima ediţie a acestei *«Geografia da fome»* au trecut cîţiva ani în cursul cărora am fost cu toţii martorii unor revoluţionare acţiuni de transformare a unor deşerturi în grădini înfloritoare. Dacă omul nu a ajuns încă să stăpînească Natura, o poate însă transforma după nevoile lui.

Iată, deci, ce mă determină să susţin că, în ciuda dramei geografice a Amazoniei — alarmanta disproporţie dintre întinderea sa uriaşă şi raritatea populaţiei —, a foametei care mai bîntuie cu furie nu numai în Brazilia ci, în general, în America Latină, Pămîntul nostru este ameliorabil. Şi că se va ameliora într-adevăr.

ERA ROBOŢILOR VA DESCHIDE LARG PORŢILE SPRE UN VIITOR STRĂLUCIT, declară **FRANÇOIS LE LIONNAIS,** preşedintele Asociaţiei scriitorilor ştiinţifici din Franţa.

— Este de ajuns să ne gîndim la roboţi ca să şi vedem una dintre căile ameliorării vieţii pe Pămînt, *ne declară François Le Lionnais. Matematician şi inginer chimist al Universităţii din Strasbourg, înzestrat cu o cultură universală, el a fost şeful Serviciului de învăţămînt şi de difuzare a ştiinţelor al organizaţiei U.N.E.S.C.O. Expert al Comisiei naţionale franceze pentru U.N.E.S.C.O., consilier ştiinţific al Muzeelor naţionale din Franţa şi al Radioteleviziunii franceze, membru consultativ al Limbajului ştiinţific la Academia de Ştiinţe şi preşedinte al Asociaţiei scriitorilor ştiinţifici din Franţa, François Le Lionnais desfăşoară o bogată şi vie activitate, fiind şi autorul unui număr însemnat de lucrări.*

— Într-adevăr, acţiunile roboţilor moderni, oricît de inegale ar fi ele, sînt uluitoare, mai ales dacă ne gîndim că ei n-au fost creaţi decît în ultimele două sau trei decenii şi că actualmente se depun eforturi serioase ca să fie depăşiţi. Să luăm, de pildă, compoziţia literară sau muzicală artificială. Ea nu se află, desigur, decît la începuturile ei. Dar oricît de mediocre ar părea amatorilor rafinaţi unele rezultate obţinute, ele pot satisface încă de pe acum pe profan. Fireşte, aventura acestor roboţi n-a modificat sau transfigurat arta. Dar estetica, psihologia şi sociologia artei descoperă în ea noi surse.

Traducerea automată dintr-o limbă într-alta nu pretinde nici ea că redă de pe acum subtilităţile poeziei. Ea n-a depăşit încă stadiul unei simple corespondenţe între două dicţionare. Ea poate totuşi să ţină seama de nuanţele gramaticale şi a început să ştie să aleagă între diferitele sensuri ale aceluiaşi cuvînt. Încă de pe acum ea aduce apreciabile servicii în domeniul publicaţiilor ştiinţifice şi tehnice şi începe să se introducă în gazetăria curentă şi în romanul fără pretenţii literare.

Roboţii sînt capabili nu numai de raţionamente deductive complicate — cum ar fi cele ale jocului de dame sau ale şahului — dar şi de şiretlicuri folosite în alte jocuri, ei putîndu-se dovedi superiori celor mai ingenioşi dintre noi. Este foarte greu să se aprecieze dinainte consecinţele acestui fapt. Fără să mă angajez în profeţii riscate, pot spune însă că marile întreprinderi economice vor fi din ce în ce mai mult interesate să ia hotărîri după ce vor fi consultat calculatoare electronice.

Să mai citez aci şi maşinile autoreproducătoare, care, cufundate în mijlocul unei grămezi de materiale brute, aflate în dezordine, vor putea detecta pe cele care le convin, să le despartă de celelalte, să le fasoneze, să le asambleze şi, în cele din urmă, să fabrice alte maşini identice cu ele însele?

Atîtea succese realizate de pe acum şi alte, multe, care se desenează la orizont, atîtea făgăduinţi de minuni şi mai uluitoare încă trebuie să ne umple nu numai de admiraţie, dar şi de încredere în viitor. De la apariţia focului şi pînă la prima revoluţie industrială, marile descoperiri şi marile invenţii din trecut au îngăduit transformarea destinului societăţilor şi a vieţii noastre cotidiene, substituind omului, în munci grele sau periculoase, maşina. Această a doua revoluţie industrială ale cărei zori le zărim acum şi care făgăduieşte înlocuirea omului în operaţiuni ale gîndirii, uneori lungi, monotone şi plicticoase, trebuie să ne bucure, căci ea va deschide larg porţile spre un viitor strălucit.

Desigur, există printre noi mulţi care îşi manifestă neîncrederea, ba chiar îngrijorarea faţă de această eră a roboţilor, pe care am descris-o aici sumar. Nu auzim uneori evocîndu-se înspăimîntătoarea ipoteză a unei revolte a roboţilor? Nu face să ne oprim la această teamă. Fineţea unui automat nu trebuie să fie confundată cu posesiunea unei conştiinţe subiective, a unui sistem de criterii şi a unei voinţe. Opere ale geniului uman, roboţii pe care i-a creat el vor rămîne totdeauna sclavii lui supuşi.

Creditul pe care amatorii de apocalipsuri îl acordă eventualităţii unei revolte a roboţilor aduce o gravă şi neîndreptăţită injurie omului. Nu-i absolut necesar ca specia umană să fie perfectă spre a putea domina tehnica modernă. Va fi de ajuns ca ea să se comporte aşa cum s-a comportat în cursul istoriei. Asociat cu aservirea energiilor naturale, automatismul suplu ne va elibera de nenumărate servituţi, ceea ce va reprezenta, fireşte, o însemnată contribuţie la îmbunătăţirea vieţii oamenilor pe bătrînul nostru glob.

Anchetă realizată
de PAUL B. MARIAN

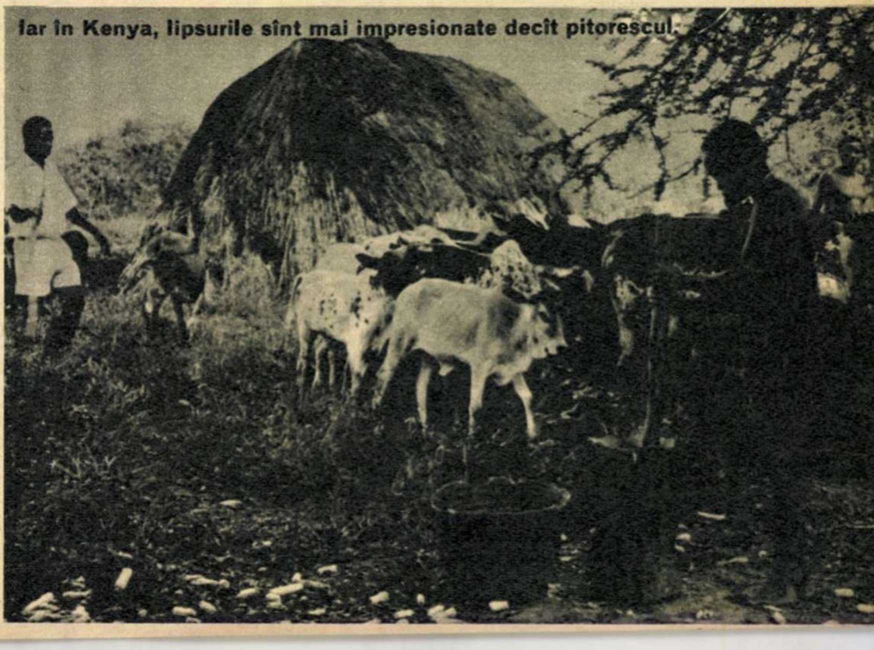

Iar în Kenya, lipsurile sînt mai impresionate decît pitorescul.

PLANETA

Scenariu: **HORIA ARAMĂ**

7

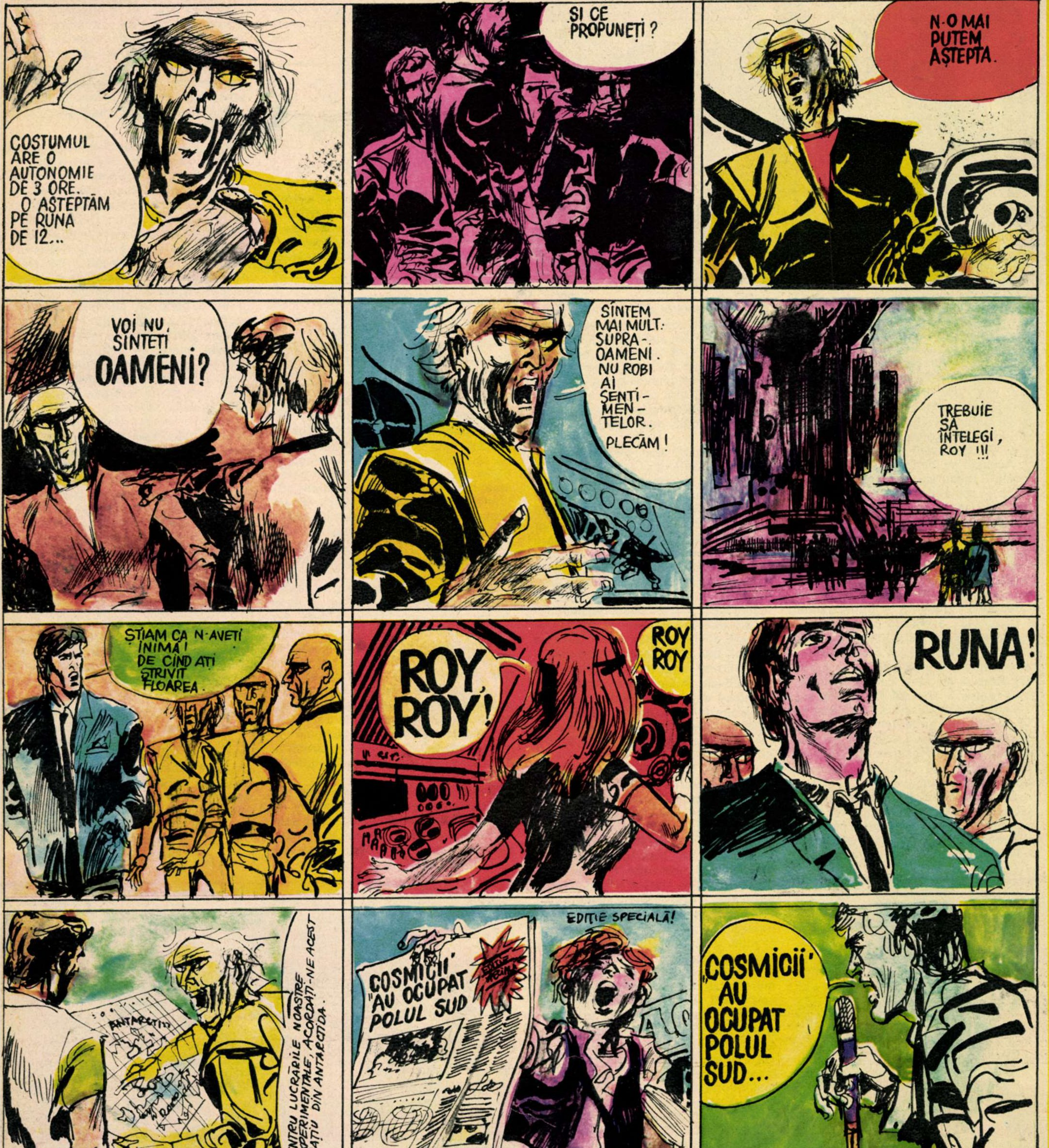
COSTUMUL ARE O AUTONOMIE DE 3 ORE. O AȘTEPTĂM PE RUNA DE 12...
ȘI CE PROPUNEȚI ?
N-O MAI PUTEM AȘTEPTA.
VOI NU SÎNTEȚI OAMENI?
SÎNTEM MAI MULT: SUPRA-OAMENI. NU ROBI AI SENTIMENTELOR. PLECĂM !
TREBUIE SĂ ÎNȚELEGI, ROY !!!
ȘTIAM CĂ N-AVEȚI INIMĂ ! DE CÎND AȚI STRIVIT FLOAREA.
ROY, ROY!
ROY ROY
RUNA!
ANTARCTIDA
PENTRU LUCRĂRILE NOASTRE EXPERIMENTALE, ACORDAȚI-NE ACEST SPAȚIU DIN ANTARCTIDA.
EDIȚIE SPECIALĂ!
COSMICII' "AU OCUPAT POLUL SUD
„COSMICII' AU OCUPAT POLUL SUD...

RAPITA

8

Desene: POMPILIU DUMITRESCU

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE:

PĂMÎNTUL ESTE VIZITAT DE SOLI EXTRATEREȘTRI. EI AFIRMĂ CĂ AU FOST PRIMII OCUPANȚI AI PLANETEI NOASTRE. DOVADA SE AFLĂ SUB PIRAMIDELE EGIPTULUI ȘI ALE MEXICULUI. ÎN CURSUL UNEI EXPEDIȚII ÎN CĂUTAREA ATLANTIDEI, RUNA DISPARE ÎN VALURILE OCEANULUI.

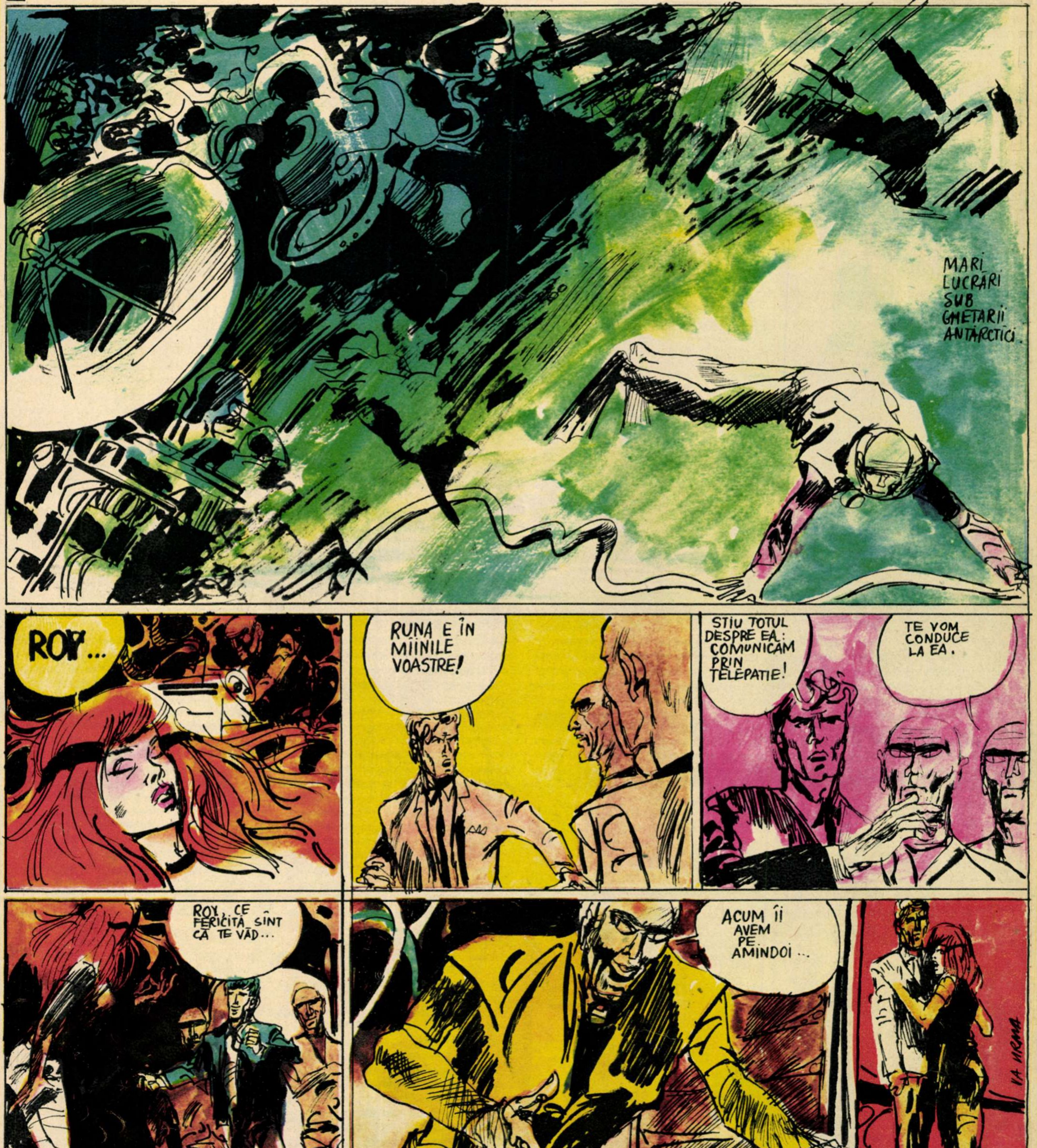
MARI LUCRĂRI SUB GHETARII ANTARCTICI.
ROY...
RUNA E ÎN MÎINILE VOASTRE!
ȘTIU TOTUL DESPRE EA: COMUNICĂM PRIN TELEPATIE!
TE VOM CONDUCE LA EA.
ROY, CE FERICITĂ SÎNT CĂ TE VĂD...
ACUM ÎI AVEM PE AMÎNDOI...

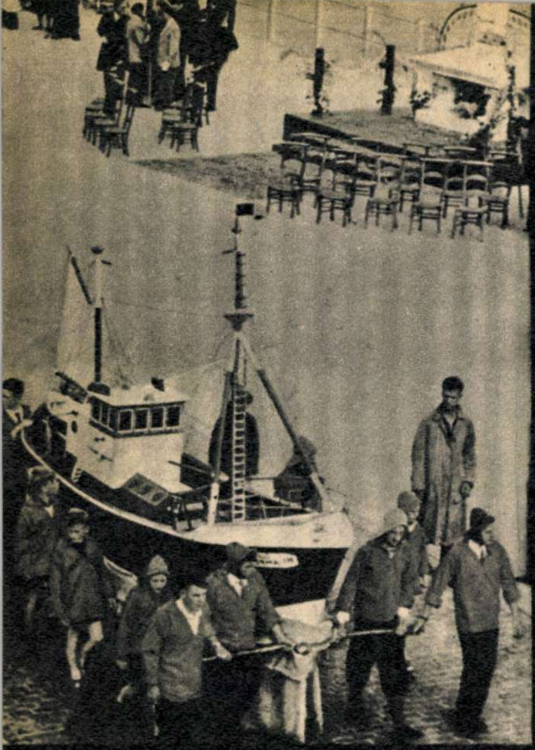

1

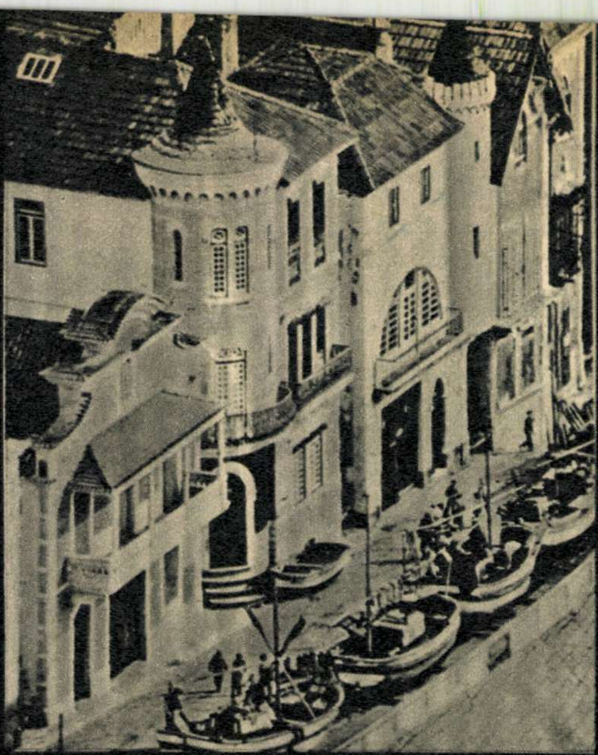

2

3

MICROENCICLOPEDIE

Popoare și obiceiuri

● În fiecare an, înainte de a începe sezonul de pescuit, în porturile belgiene de pe coastele Mării Nordului se organizează serbări în cinstea apelor mării. Membrii diferitelor asociații de pescari defilează pe străzile orașelor purtînd pe umeri plasele, năvoadele, undițele și chiar ambarcațiuni — bineînțeles, în miniatură (foto 1). De obicei aceste mici corăbii sînt lucrate de copiii pescarilor care învață în școlile profesionale. În timpul vacanțelor, pescarii își iau copiii în largul mării pentru a-i deprinde cu îndeletnicirea moștenită din tată în fiu — pescuitul.

● În orășelul portughez Nazare nu există locuitor care să nu posede o barcă. Pentru acești pescari bărcile sînt ca și bicicletele pentru olandezi. Ele pot fi văzute peste tot: pe străzi, în fața caselor, la intrările magazinelor și chiar la porțile școlilor (foto 2).

Cînd pescarul pleacă în larg, barca este trasă pe plajă cu un cărucior special.

● Orașele și satele din nord-vestul Italiei situate de-a lungul golfului Genova — numit și «Riviera dei fiori» (Coasta florilor) —, sînt cele mai importante exportatoare de flori din întreaga Europă. Zilnic, trenuri speciale și avioane transportă în Elveția, Danemarca, Norvegia și Suedia flori de sezon.

La San Remo, în fiecare an, la începutul lunii septembrie, are loc o serbare dată în cinstea florilor. În această zi toți marii cultivatori de flori din regiune se întrec în a prezenta vizitatorilor minunate care alegorice executate din tuberoze, gladiole, anemone și trandafiri de toate culorile (foto 3).

● Cu 50 de ani în urmă s-a stabilit în regiunea nisipoasă, plină de mărăciniș și cactuși, numită Imperial Valley, situată la sud de Salt Lake City din S.U.A., elvețianul Maggio. După o muncă titanică, el și copiii lui au reușit să transforme acest pustiu într-un teren favorabil culturii de morcovi.

Astăzi în regiune se găsesc mai multe mii de emigranți care se ocupă exclusiv cu cultivarea morcovilor. Ei au întemeiat orășelul Haltville, unde, în fiecare an, spre sfîrșitul lunii februarie, are loc serbarea morcovilor. În acea zi fermierii elvețieni statorniciți aici, îmbrăcați în costumele lor naționale, cinstesc sărbătoreasca zi prin cîntec și dansuri (foto 4).

● Deseori, familiile de indieni din Mexic statornicite la mari depărtări de centrele populate vin după cumpărături la oraș.

În acele zile strada este locul în care se odihnesc, iau masa, se sfătuiesc (foto 5).

● Polinezienii știu că peștii sînt atrași de lumină. De aceea, pentru prinderea lor întrebuințează, de multe ori, făclii aprinse. Drept momeală mai este folosită și un soi de caracatiță numită raraka, adică «flacăra vie». În timpul zilei, copiii colindă printre stîncile de corali din jurul lagunei și adună în borcane sute de exemplare de raraka, pe care apoi le oferă pescarilor.

Obiceiul de a pescui cu făclii aprinse și cu raraka este moștenit din vechime (foto 6).

● La răsărit de lacul Tuz Gölü, situat în mijlocul Anatoliei (Turcia asiatică), se așterne drumul pe care cu 2 300 de ani în urmă au mărșăluit spre inima Asiei armatele lui Alexandru cel Mare. Astăzi regiunea adăpostește turmele de oi ale celor din tribul iuruk, care colindă stepele de la poalele munților Taurus. Aceștia își petrec întreaga zi călare pe măgarii care însoțesc turmele. În primii șapte ani de viață, copiii sînt purtați de mamele lor într-un sac numit hetché (foto 8). Cum împlinesc 8 ani ei pot călări și singuri. Atunci primesc în dar din partea părinților lor cîte un măgar.

● La poalele munților vulcanici Virunga din republica Ruanda trăiesc cei mai înalți oameni din Africa. Este vorba de goliații tribului tuti care fac parte din populația bantu. Ei sînt înalți de peste 2 m.

Negri tuti sînt crescători de vaci, capre și oi. Agricultura este aproape

4

5

6

inexistentă la ei. În luna martie a fiecărui an — spre sfîrșitul sezonului secetos — acești negri dau foc ierburilor uscate, pregătind astfel terenul pentru sezonul ploilor, care durează din aprilie pînă în octombrie. După ce au pîrjolit cîmpul, ei cinstesc apropierea sezonului ploios cu serbări și dansuri care țin aproape o săptămînă (foto 9).

● În India elefantul muncește în medie cinci ore pe zi. În munca sa el se servește de colți, de trompă și de picioare pentru a trage, împinge sau ridica trunchiuri de copac sau alte poveri. Rația de alimente zilnică a elefantului se compune din 300 kg de iarbă sau trestie de zahăr, 4 kg făină de grîu și 100 g de sare.

În India și Ceylon elefantul este considerat animal sacru și în cinstea lui se organizează în fiecare an o serbare care poartă numele de Dasara. În timpul serbării, care ține zece zile, picioarele, capul și trompa elefantului sînt pictate în culorile cele mai vii. Vesmințele cu care este împodobit elefantul în aceste zile ale Dasarei sînt croite din cele mai frumoase țesături și împodobite cu bijuterii (foto10).

● Pentru țăranul pakistanez cămila este la fel ca renul pentru lapon și calul pentru arab. Ea îi procură hrana zilnică și îl ajută în agricultură și în transport. Caravanele de cămile care duc mărfurile dintr-un oraș în altul fac uneori drumuri care durează cîte trei luni. Pentru foloasele pe care acest animal, renumit prin rezistența sa, le aduce omului, pakistanezii au ales o zi a anului spre a-l sărbători. Atunci animalele, împodobite cu cele mai frumoase șei, sînt expuse în piețele publice în fața unei asistențe vesele, după cum se poate vedea și în fotografia nr. 11.

● Pînă în urmă cu cîțiva ani, marea majoritate a copiilor din Malayezia rămîneau neștiutori de carte. Numărul școlilor era foarte mic, iar condițiile de viață se asemănau cu cele din societatea feudală. O dată cu obținerea independenței, școlarizarea copiilor din acest stat a devenit o preocupare principală. Școlarii își poartă cu plăcere uniformele care păstrează pitorescul costumului tradițional. La Kota-Bharu, de pildă, fetele poartă uniforma numită baju. Din costum nu lipsesc nici umbreluța și nici sarongul (foto 7).

Pagini îngrijite
de **ECATERINA ROȘCA**

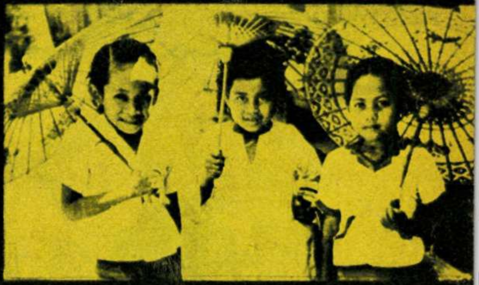

7

8

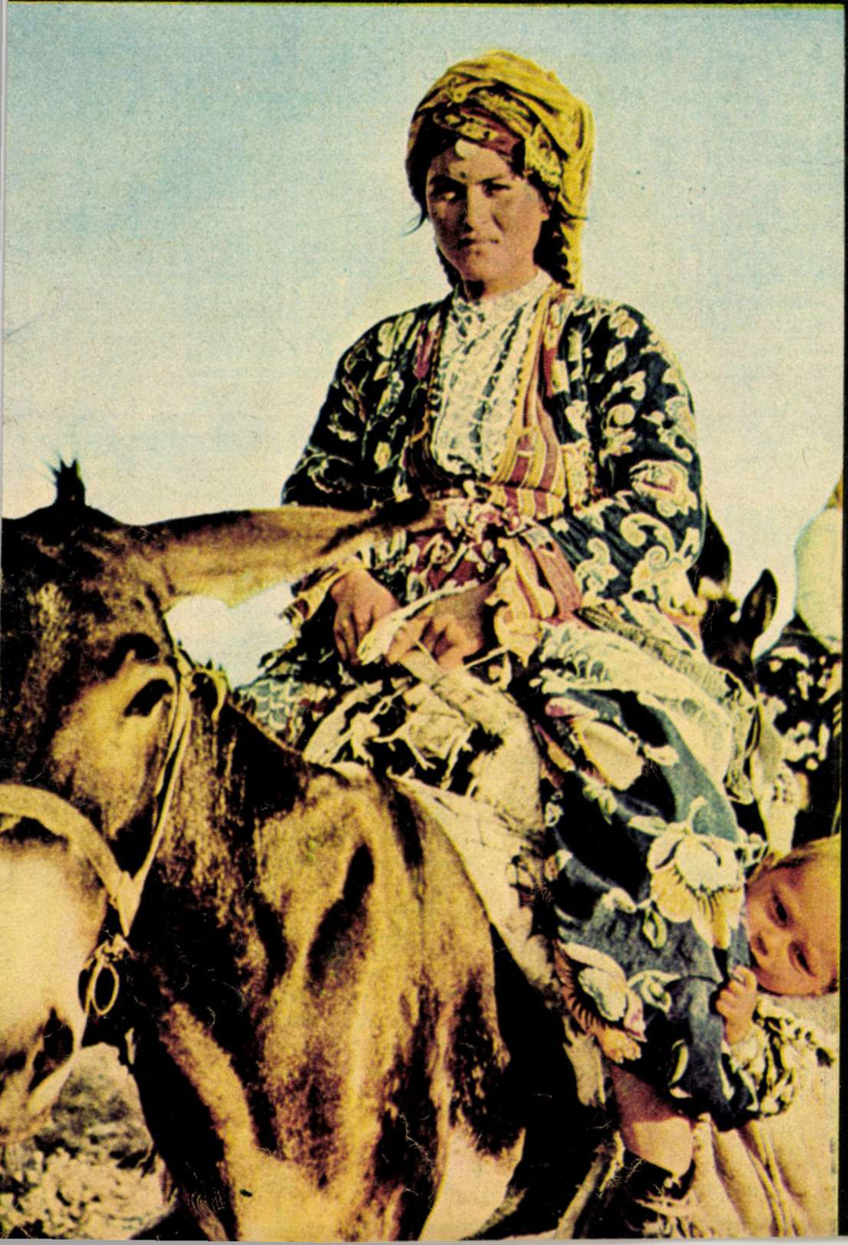

9

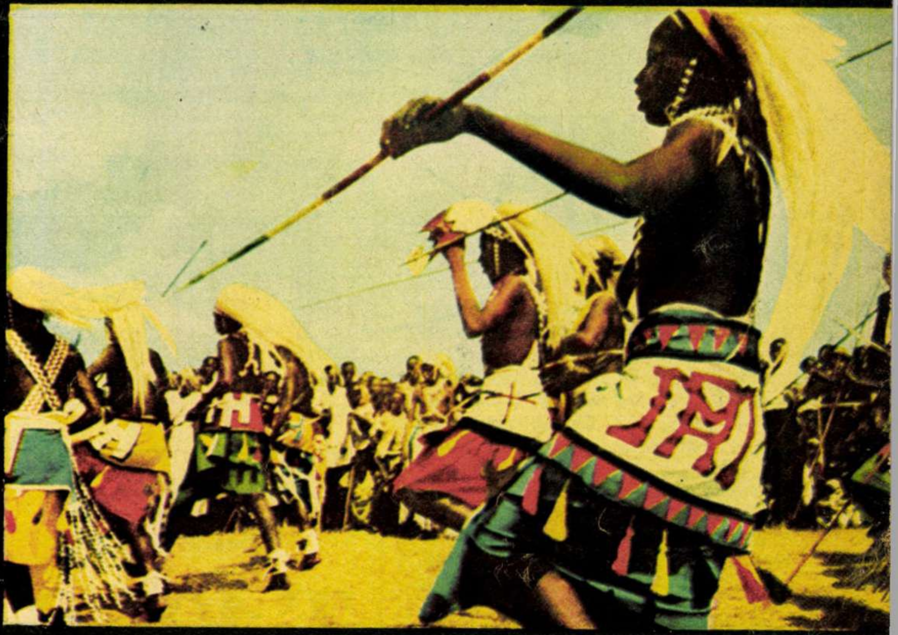

10

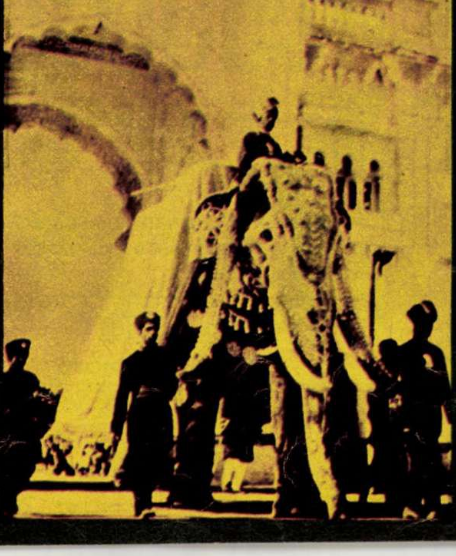

11

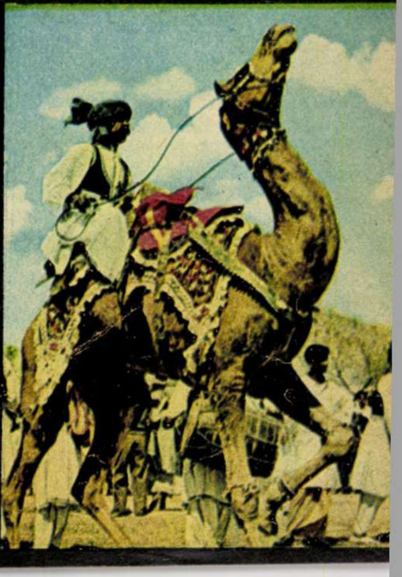

MOZAIC ZOOLOGIC

MOZAIC ZOOLOGIC

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
1	R	I	N	O	C	E	R	I	■	P	U	F
2	■			G		L	R	■	O	A	I	E
3		■		A		I	■					■
4	C	T	■	R		C					■	F
5				I	■	C	E	R	B	■	A	L
6	U	D	E	■		■				S	S	U
7		■				A			■	T	A	T
8	L	T	■	N	O	R	A	■	F	A	P	U
9	■					A			E	■	H	R
10	A					■	P	O	Z	I	■	E
11	P	A	S	A	R	E	■	C	O	C	O	S
12	A				■				S	O		E

ORIZONTAL: 1) Mamifere cu cornul pe nas — Din veşmîntul puilor; 2) Încăpăţinatul... urechiat! (pl.) — Mesadă naturală pentru oi; 3) Pasăre cu mersul legănat (pl.) — Mioriţă! 4) Cap de ţipar! — Masiv muntos în care s-a delimitat un minunat parc naţional, ce abundă în monumente ale naturii; 5) Rumegător nordic (pl.) — ...şi altul, cu coarnele mult ramificate; — Şaguna Laurenţiu; 6) Stropite — Autorul suitei «Impresii din copilărie»; 7) Înaltă şi graţioasă — Pînă la capăt! 8) La tigru! — Soţia în raport cu părinţii soţului — Credinţă primitivă după care unele animale sau plante şi insecte sînt socotite sfinte; 9) Păsări de curte — Alifie; 10) A însufleţi — Bărboşi proverbiali! 11) Felină domestică — Vestitorul zorilor! 12) Partea superioară a unui edificiu; — Păsările, de la ieşirea din ou şi pînă la maturitate.

VERTICAL: 1) Proverbiali pentru prostie! — Mediu de viaţă pentru peşti şi alte animale; 2) Din timp — Din familia caprei — Vînat alungat spre locul de pîndă; 3) Dromader — Excrescenţă a pielii — Panteră din Carpaţi (pl.); 4) Cîine de vînătoare foarte iute la fugă (pl.) — Lupul faţă de oi! 5) Băţ cu cîrlig folosit de ciobani la prinderea oilor (pl.) — Oac... oac! 6) Pasăre răpitoare de zi — A lucra pămîntul — Ape! 7) Cap de rinocer! — Cel mai mare mamifer terestru; 8) Rîul copilăriei lui I. Creangă — Rumegător din Tibet acoperit cu păr lung (pl.); 9) Şerpi... vegetali — Arici! 10) Om de stat englez — A şedea — Rîu în Argentina; 11) Singură! — A adînci — Opere! 12) Nota a patra — Zboară din floare în floare.

Dicţionar: ICO.

Prof. TEODOR AXIOTI

OCUPĂ LOCUL

Jocul se poate desfăşura pe un teren sau în sală. Numărul participanţilor variază între 15—40 de copii.

Toţi jucătorii se aşază în formaţie de cerc, cu faţa spre interior, la intervale de 1—2 lungimi de braţ, în funcţie de spaţiul şi numărul participanţilor. Jucătorul rămas în afara cercului, ocolindu-l în pas alergător, loveşte la un moment dat pe umăr un jucător din cerc. Cel lovit fuge în jurul cercului în sens invers. Cine ajunge primul, ocupă locul rămas gol. Al doilea sosit continuă jocul.

REGULI:

Pentru a face jocul mai atrăgător, se mai pot stabili diferite reguli. Astfel, în locul în care se întîlnesc , în timp ce aleargă spre locul din cerc rămas gol, cei doi jucători trebuie să execute anumite mişcări sau gesturi. De exemplu:

— să-şi dea o mînă şi să-şi spună «bună ziua»;

— să-şi dea ambele mîini;

— să se apuce de mîini şi să se învîrtească o dată pe loc;

— să facă o îndoire de genunchi etc.

* * *

POPESCU ŞI IONESCU IAR MI-AU MÎNCAT „LECŢIA".

IOSIF TEODORESCU

GEOGRAFICĂ

(Biverb: 3, 8)

$\frac{T}{R^{c}}$ 1969

CARTE DE VIZITĂ

(Anagramă: 7-4;4-4)

Aflaţi prin anagramare profesia tovarăşului Mocănescu şi oraşul în care o exercită:

MOCĂNESCU E. TITU
Amara

Aritmogrif floral

	8	6	7	1	9	10	2	
5	6	3	11	2	12	13	4	2
	12	2	4	3	6	11	2	
		14	7	4	9	2		
5	2	4	15	2	4	9	10	2
	2	12	9	5	7	12	2	
	7	4	16	6	13	9	9	
	15	2	4	7	2	17	2	
3	2	1	13	2	4	18	11	2
		10	18	4	10	2		
		2	15	2	8	2		

Înlocuind cifrele prin litere, veţi afla de la A la B numele unei flori mici, albe, plăcut mirositoare, iar pe orizontal numele altor flori.

● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ●

OGARUL ŞI IEPURELE

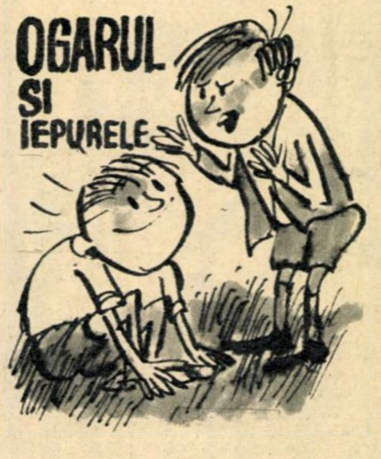

Este indicat să se joace pe un teren înzestrat cu diferite obstacole naturale. La nevoie, se poate juca însă şi într-o sală mai mare. Spaţiul de joc se delimitează prin semne vizibile şi poate fi pătrat, dreptunghiular sau circular, cu o suprafaţă de 200—500 mp.

Dintre jucători se alege un prinzător, care este «ogarul» şi un urmăritor — «iepurele». Ceilalţi jucători se împrăştie pe întreaga suprafaţă de joc, stînd ghemuiţi.

Ogarul urmăreşte iepurele, care aleargă printre jucători, folosind eschive. În momentul în care este ameninţat să fie prins, se aşază ghemuit în faţa unui jucător, scăpînd în felul acesta de urmărire. Din acest moment, ogarul urmăreşte jucătorul în faţa căruia s-a aşezat iepurele.

Jocul continuă sub forma unor alergări scurte, cu eschive şi schimbări de direcţie.

Reguli:

— dacă ogarul reuşeşte să prindă iepurele, rolurile se inversează;

— iepurele este considerat prins atunci cînd ogarul îl atinge cu mîna;

— jucătorii care stau ghemuiţi nu au voie să plece înainte ca iepurele să se fi aşezat în faţa lor.

UN ROBINSON MODERN

Islandezul Arni Johnson, învățător și ziarist, în vîrstă de 24 de ani, este «domnitorul» insulei Surtsey care, la 14 noiembrie 1963, a ieșit la suprafață din Oceanul Atlantic, la sud de Islanda. La 5 ani după acest eveniment, Arni Johnson s-a instalat pe această insulă într-o casă construită de el însuși. Primind o sumă de 400 dolari lunar, el supraveghează insula din însărcinarea Institutului de științe din Reykjavik.

Principala lui sarcină este să asigure dezvoltarea naturală a faunei fără influențe exterioare. Persoanele străine nu au voie să viziteze insula. Nimănui nu-i este permis să debarce pe insulă cu fructe sau semințe, căci viața pe Surtsey trebuie să fie adusă de păsări sau de mare. Într-o zi Arni a descoperit insecte care aduseseră pe corpul lor polen galben. Primele plante au și început să se dezvolte: patru feluri de iarbă, o micșunea și un crin.

De asemenea și-au găsit locul pe insulă o șopîrlă și o focă.

Știați?

CONSTRUCTORII SUEDEZI

intenționează să construiască un pod lung de 18 km, care va uni două din cele mai importante insule din Marea Baltică.

Podul va fi dublu: pe partea sa inferioară va trece o cale ferată dublă, iar pe cea superioară — o autostradă. Construcția va avea înălțimea de 68 m deasupra nivelului mării.

RÎUL FĂRĂ PEȘTI

Rio Vinegre (Rîul oțetului) care curge în Columbia își îndreptățește pe deplin denumirea. Apa acestui rîu este foarte acidă. În ultimul timp s-a stabilit că ea conține 11 la mie acid sulfuric și 9 la mie acid clorhidric.

LA ROMA...

...funcționează cea mai veche farmacie din lume. Ea există din anul 1070.

UN COSTUM ÎN 30 DE SECUNDE!

În orașul Leeds, din Anglia, s-a construit și utilat o secție experimentală de croitorie complet modernizată. O stereocameră ia într-o clipă măsurile clientului, o mașină electronică de calculat prelucrează datele, iar un dispozitiv cu laser croiește țesătura aleasă.

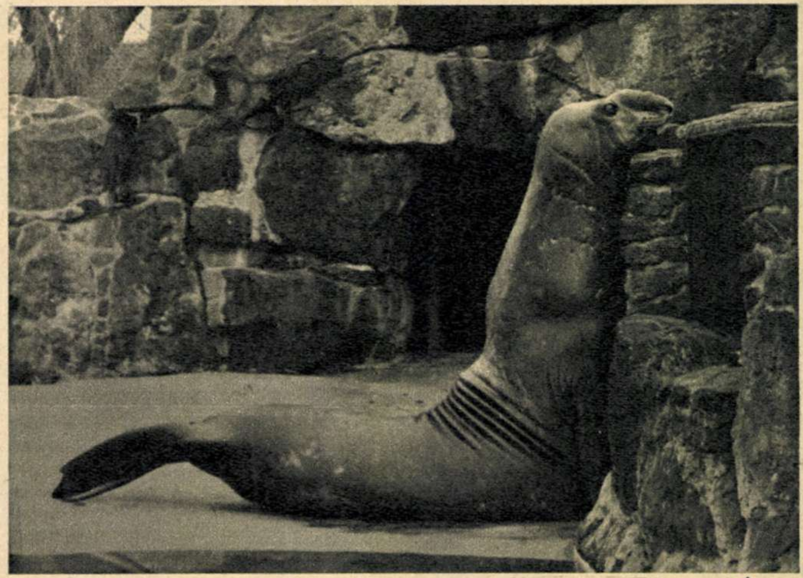

Ce se petrece dincolo de zid? pare să se întrebe elefantul de mare al Grădinii zoologice din Berlin. ▲

●●●●●●●●●●●●●●●●●●●●●●●●●●●●●●●●●●

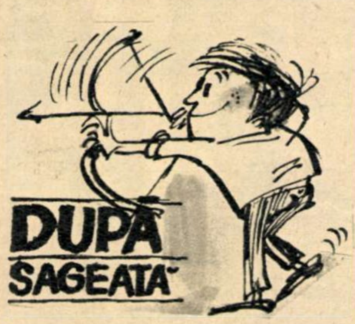

DUPĂ SĂGEATA

Este un joc cu arcul. Se joacă pe cîmp sau pe un teren cu pămînt afînat, fără obstacole sau denivelări prea mari.

Fiecare echipă de cîte 8—10 jucători primește cîte un arc și o săgeată. Pe teren se marchează o linie de start, iar la 20—30 de pași de ea se înfig în pămînt două stegulețe. Distanța dintre stegulețe va fi de 10 pași.

Doi jucători, cîte unul din fiecare echipă, vin la linia de start. La semnalul conducătorului jocului, fiecare trage cu arcul pe care îl are, în așa fel încît săgeata să zboare printre cele două stegulețe și să cadă cît mai departe de linia de start.

După ce a dat drumul săgeții, jucătorul lasă arcul pe linia de start, aleargă după săgeata adversarului și, ridicînd-o de pe pămînt, se întoarce cît mai repede.

După aceasta urmează altă pereche de jucători ș.a.m.d.

Cîștigă echipa care realizează cel mai mare număr de puncte.

Reguli:

— jucătorul care ajunge mai repede la linia de start, aducînd săgeata trasă de adversar, aduce 1 punct echipei sale;

— jucătorul care trimite săgeata în afara spațiului marcat de stegulețe aduce 1 punct echipei adverse; ca pedeapsă, el va duce ambele săgeți la start.

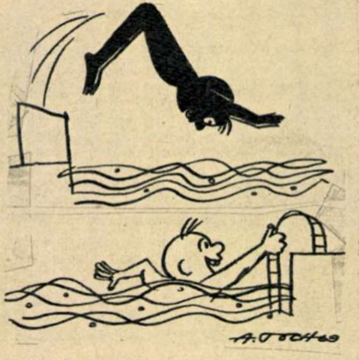

FĂRĂ CUVINTE

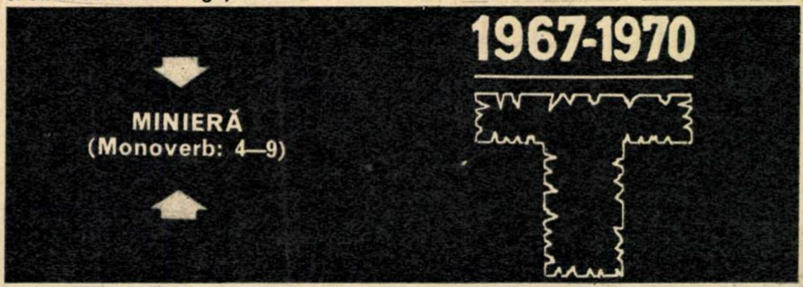

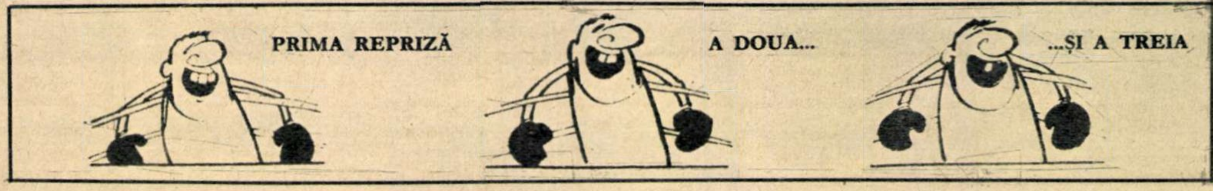

ÎNTREBARE PENTRU UN ISTEȚ

Unchiul Vasile a fost întrebat:

— Pe cine reprezintă fotografia aceasta?

Unchiul Vasile a răspuns:

— Tatăl celui din fotografie este unicul fiu al tatălui celui care vorbește.

Cine este reprezentat în fotografie?

* *

PUNE NASUL LA LOCUL LUI!

Pe o bucată de carton se va desena un portret fără nas. Nasul va fi confecționat dintr-o bucată de lemn sau pur și simplu dintr-un cartof străpuns la mijloc cu un cui. Legați la ochi pe rînd, jucătorii vor trebui să așeze nasul la locul potrivit.

CINE SPUNE O POVESTE

Fiecare elev spune o poveste în care anumite cuvinte, alese de toți participanții la joc, să nu fie folosite. De exemplu: da, nu, și, sau, nici. Povestitorul care folosește unul din cuvintele interzise iese din concurs. Atunci își începe povestea următorul participant și așa mai departe. Cel care a spus cea mai frumoasă și interesantă poveste fără întrebuințarea cuvintelor interzise va fi cîștigătorul.

CÎT DE LUNG ESTE UN MINUT

Un jucător ține un cronometru sau un ceas cu secundar și la a 60-a secundă spune: «start». Ceilalți trebuie să aprecieze durata unui minut spunînd tare «acum». La sfîrșit, cel ce cronometrează va spune cine a apreciat cel mai bine durata minutului.

ECHILIBRUL

Pe un băț lung va fi plimbat un balon fără a-l lăsa să cadă. Cine-l poate susține cel mai îndelung cîștigă.

TIC-TACUL CEASORNICULUI

Undeva, în încăpere, se ascunde un ceasornic, potrivit să sune peste 5 minute. Înainte de a se ascunde ceasul, un jucător legat la ochi este trimis afară. Revenit în încăpere, va trebui să găsească ceasul pînă nu sună!

11

ARCAȘII LUI ȘTEFAN CEL MARE

Scenariul: COSTACHE ANTON **Desene: PUIU MANU**

ÎN TIMP CE CĂLUGĂRUL MANOILĂ SE ASCUNDE LA O PRISACĂ, SPRE A LĂSA SĂ SE CREADĂ CĂ A PLECAT LA LIOV ȘI MAI DEPARTE ÎN FRANCIA, CĂPITANUL COȘTEA GÎNJU, OANĂ CERB ȘI TOMA PITICU SE ÎNTORC LA SUCEAVA ȘI, STRECURÎNDU-SE ÎN CASA VORNICULUI ISAIA, VĂD CU OCHII LOR CARE SÎNT BOIERII CE URZESC PIEIREA DOMNULUI ȚĂRII.

— ȚI-AU CRESCUT PLETELE ȘI BARBA, PĂRINTE MANOILĂ, DA' O SĂ TREBUIASCĂ SĂ LE TAI ȘI SĂ INTRI IAR ÎN STRAIELE LUI PAN MASCHIEWICI, NEGUȚĂTORUL DIN LIOV, AȘTEPTAT CU NERĂBDARE SĂ SE ÎNTOARCĂ DIN FRANCIA DE CĂTRE DOMNIA SA VORNICUL ISAIA.

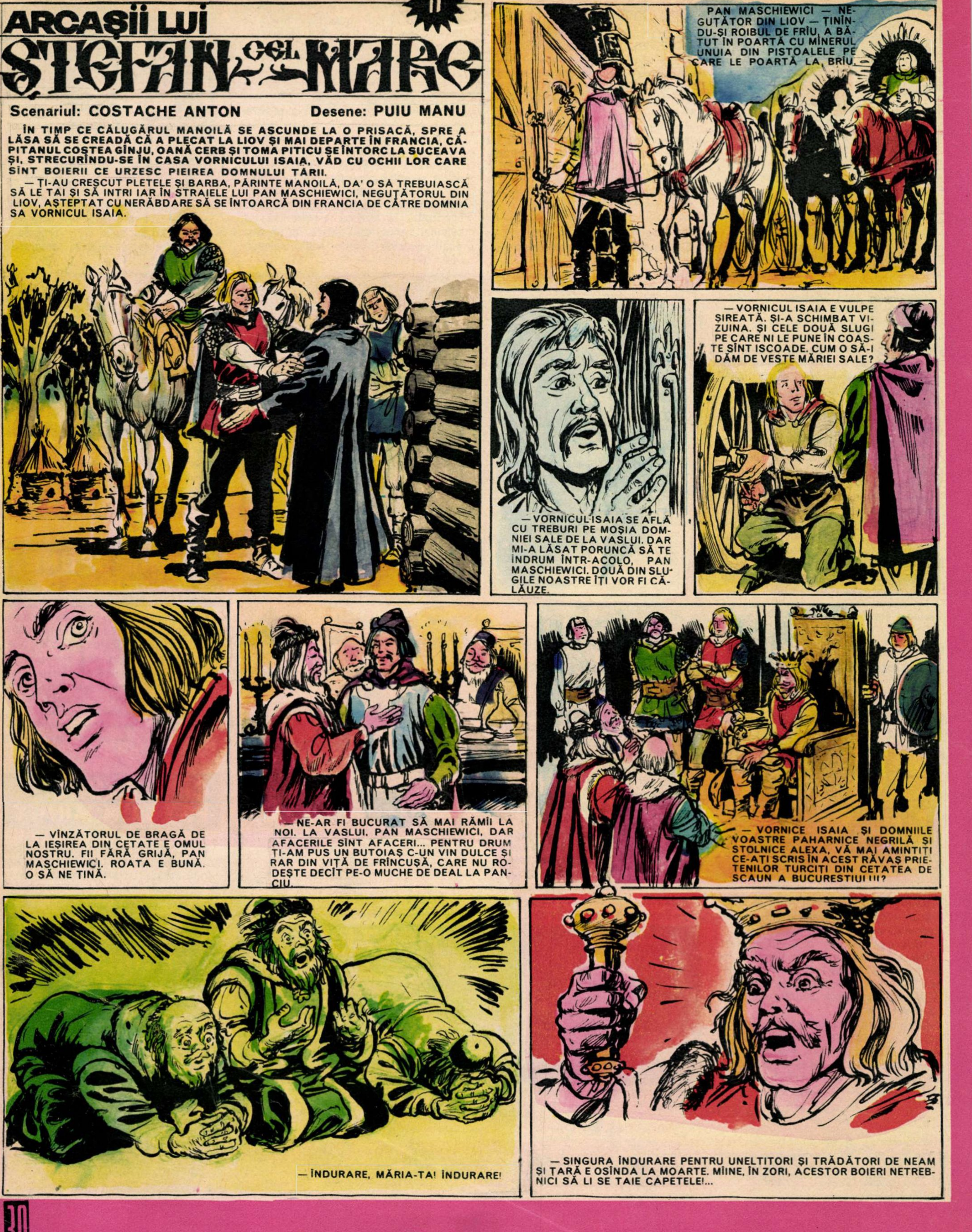
PAN MASCHIEWICI — NEGUȚĂTOR DIN LIOV — ȚINÎNDU-ȘI ROIBUL DE FRÎU, A BĂTUT ÎN POARTĂ CU MÎNERUL UNUIA DIN PISTOALELE PE CARE LE POARTĂ LA BRÎU.
— VORNICUL ISAIA SE AFLĂ CU TREBURI PE MOȘIA DOMNIEI SALE DE LA VASLUI. DAR MI-A LĂSAT PORUNCĂ SĂ TE ÎNDRUM ÎNTR-ACOLO, PAN MASCHIEWICI. DOUĂ DIN SLUGILE NOASTRE ÎȚI VOR FI CĂLĂUZE.
— VORNICUL ISAIA E VULPE ȘIREATĂ. ȘI-A SCHIMBAT VIZUINA. ȘI CELE DOUĂ SLUGI PE CARE NI LE PUNE ÎN COASTE SÎNT ISCOADE. CUM O SĂ-I DĂM DE VESTE MĂRIEI SALE?
— VÎNZĂTORUL DE BRAGĂ DE LA IEȘIREA DIN CETATE E OMUL NOSTRU. FII FĂRĂ GRIJĂ, PAN MASCHIEWICI. ROATA E BUNĂ. O SĂ NE ȚINĂ.
— NE-AR FI BUCURAT SĂ MAI RĂMÎI LA NOI. LA VASLUI, PAN MASCHIEWICI, DAR AFACERILE SÎNT AFACERI... PENTRU DRUM ȚI-AM PUS UN BUTOIAȘ C-UN VIN DULCE ȘI RAR DIN VIȚĂ DE FRÎNCUȘĂ, CARE NU RODEȘTE DECÎT PE-O MUCHE DE DEAL LA PANCIU.
— VORNICE ISAIA ȘI DOMNIILE VOASTRE PAHARNICE NEGRILĂ ȘI STOLNICE ALEXA, VĂ MAI AMINTIȚI CE-AȚI SCRIS ÎN ACEST RĂVAȘ PRIETENILOR TURCIȚI DIN CETATEA DE SCAUN A BUCURESTIUI !!!?
— ÎNDURARE, MĂRIA-TA! ÎNDURARE!
— SINGURA ÎNDURARE PENTRU UNELTITORI ȘI TRĂDĂTORI DE NEAM ȘI ȚARĂ E OSÎNDA LA MOARTE. MÎINE, ÎN ZORI, ACESTOR BOIERI NETREBNICI SĂ LI SE TAIE CAPETELE!...

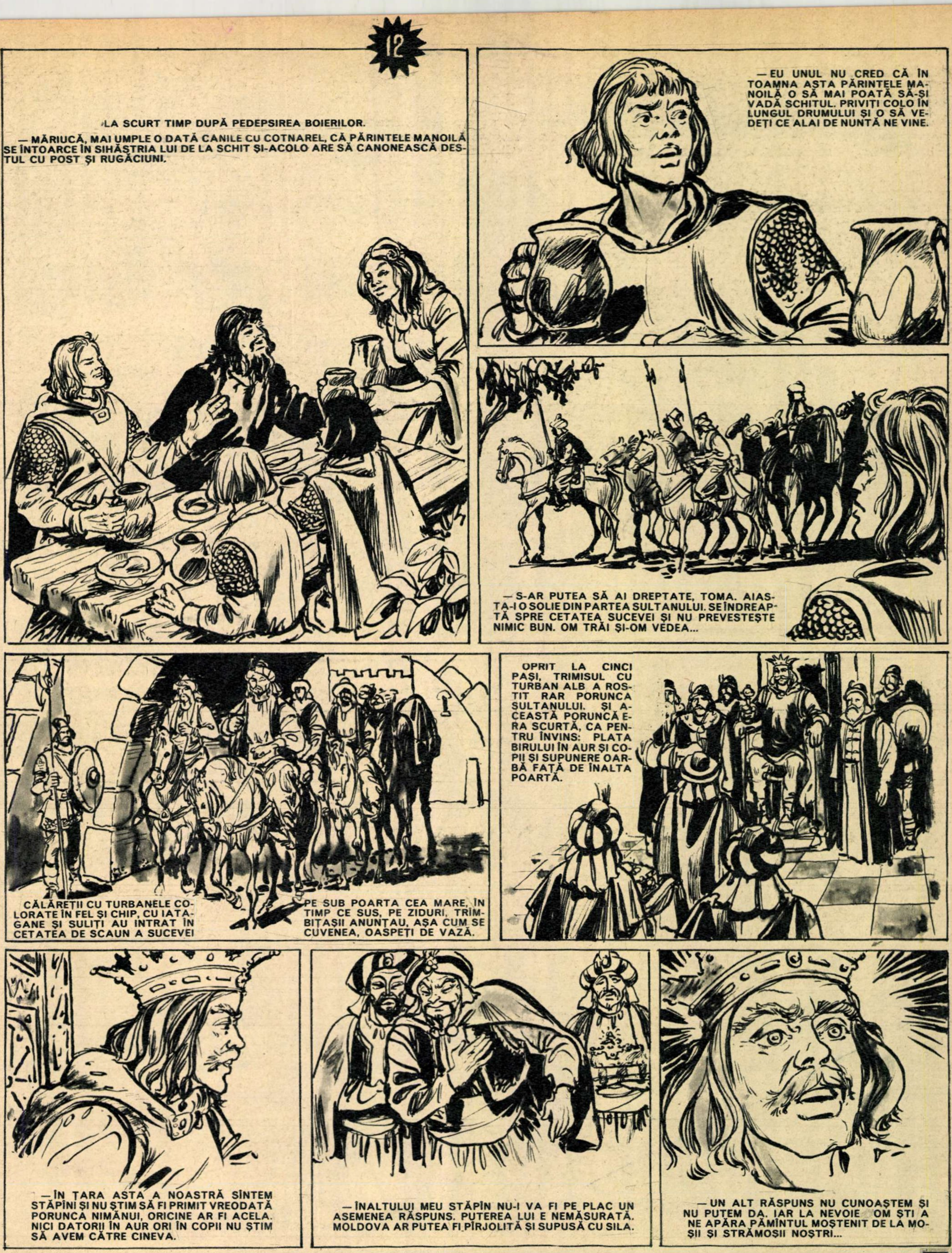
12
LA SCURT TIMP DUPĂ PEDEPSIREA BOIERILOR.
— MĂRIUCĂ, MAI UMPLE O DATĂ CANILE CU COTNAREL, CĂ PĂRINTELE MANOILĂ SE ÎNTOARCE ÎN SIHĂSTRIA LUI DE LA SCHIT ŞI-ACOLO ARE SĂ CANONEASCĂ DESTUL CU POST ŞI RUGĂCIUNI.
— EU UNUL NU CRED CĂ ÎN TOAMNA ASTA PĂRINTELE MANOILĂ O SĂ MAI POATĂ SĂ-ŞI VADĂ SCHITUL. PRIVIŢI COLO ÎN LUNGUL DRUMULUI ŞI O SĂ VEDEŢI CE ALAI DE NUNTĂ NE VINE.
— S-AR PUTEA SĂ AI DREPTATE, TOMA. AIASTA-I O SOLIE DIN PARTEA SULTANULUI. SE ÎNDREAPTĂ SPRE CETATEA SUCEVEI ŞI NU PREVESTEŞTE NIMIC BUN. OM TRĂI ŞI-OM VEDEA...
CĂLĂREŢII CU TURBANELE COLORATE ÎN FEL ŞI CHIP, CU IATAGANE ŞI SULIŢI AU INTRAT ÎN CETATEA DE SCAUN A SUCEVEI
PE SUB POARTA CEA MARE, ÎN TIMP CE SUS, PE ZIDURI, TRÎMBIŢAŞII ANUNŢAU, AŞA CUM SE CUVENEA, OASPEŢI DE VAZĂ.
OPRIT LA CINCI PAŞI, TRIMISUL CU TURBAN ALB A ROSTIT RAR PORUNCA SULTANULUI. ŞI ACEASTĂ PORUNCĂ ERA SCURTĂ, CA PENTRU ÎNVINS: PLATA BIRULUI ÎN AUR ŞI COPII ŞI SUPUNERE OARBĂ FAŢĂ DE ÎNALTA POARTĂ.
— ÎN ŢARA ASTA A NOASTRĂ SÎNTEM STĂPÎNI ŞI NU ŞTIM SĂ FI PRIMIT VREODATĂ PORUNCA NIMĂNUI, ORICINE AR FI ACELA. NICI DATORII ÎN AUR ORI ÎN COPII NU ŞTIM SĂ AVEM CĂTRE CINEVA.
— ÎNALTULUI MEU STĂPÎN NU-I VA FI PE PLAC UN ASEMENEA RĂSPUNS. PUTEREA LUI E NEMĂSURATĂ. MOLDOVA AR PUTEA FI PÎRJOLITĂ ŞI SUPUSĂ CU SILA.
— UN ALT RĂSPUNS NU CUNOAŞTEM ŞI NU PUTEM DA. IAR LA NEVOIE OM ŞTI A NE APĂRA PĂMÎNTUL MOŞTENIT DE LA MOŞII ŞI STRĂMOŞII NOŞTRI...

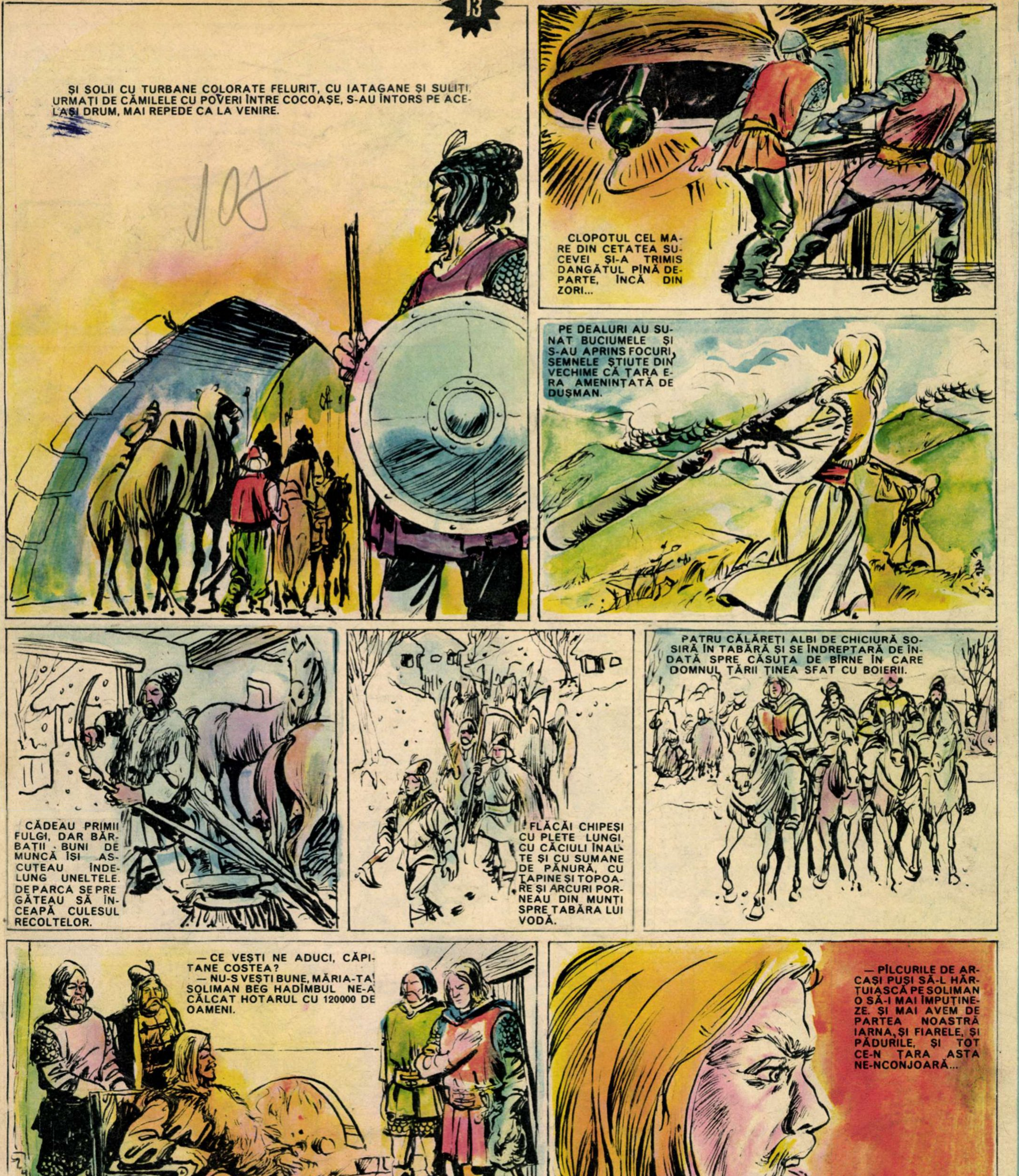
13
ŞI SOLII CU TURBANE COLORATE FELURIT, CU IATAGANE ŞI SULIŢI, URMAŢI DE CĂMILELE CU POVERI ÎNTRE COCOAŞE, S-AU ÎNTORS PE ACELAŞI DRUM, MAI REPEDE CA LA VENIRE.
CLOPOTUL CEL MARE DIN CETATEA SUCEVEI ŞI-A TRIMIS DANGĂTUL PÎNĂ DEPARTE, ÎNCĂ DIN ZORI...
PE DEALURI AU SUNAT BUCIUMELE ŞI S-AU APRINS FOCURI, SEMNELE ŞTIUTE DIN VECHIME CĂ ŢARA ERA AMENINŢATĂ DE DUŞMAN.
CĂDEAU PRIMII FULGI, DAR BĂRBAŢII BUNI DE MUNCĂ ÎŞI ASCUŢEAU ÎNDELUNG UNELTELE. DE PARCĂ SE PREGĂTEAU SĂ ÎNCEAPĂ CULESUL RECOLTELOR.
FLĂCĂI CHIPEŞI CU PLETE LUNGI, CU CĂCIULI ÎNALTE ŞI CU SUMANE DE PĂNURĂ, CU ŢAPINE ŞI TOPOARE ŞI ARCURI PORNEAU DIN MUNŢI SPRE TABĂRA LUI VODĂ.
PATRU CĂLĂREŢI ALBI DE CHICIURĂ SOSIRĂ ÎN TABĂRĂ ŞI SE ÎNDREPTARĂ DE ÎNDATĂ SPRE CĂSUŢA DE BÎRNE ÎN CARE DOMNUL ŢĂRII ŢINEA SFAT CU BOIERII.
— CE VEŞTI NE ADUCI, CĂPITANE COSTEA?
— NU-S VEŞTI BUNE, MĂRIA-TA! SOLIMAN BEG HADÎMBUL NE-A CĂLCAT HOTARUL CU 120000 DE OAMENI.
— PÎLCURILE DE ARCAŞI PUŞI SĂ-L HĂRTUIASCĂ PE SOLIMAN O SĂ-I MAI ÎMPUŢINEZE. ŞI MAI AVEM DE PARTEA NOASTRĂ IARNA, ŞI FIARELE, ŞI PĂDURILE, ŞI TOT CE-N ŢARA ASTA NE-NCONJOARĂ...

107

(VA URMA)

Redacţia: Bucureşti, Piaţa Scînteii nr. 1, telefon 17 60 10. Redactor şef: Mihai NEGULESCU. Redactor şef-adjunct: Petre GHELMEZ. Secretar general de redacţie: Ovidiu ZOTTA. Administraţia: Editura SCÎNTEIA, Bucureşti, Piaţa Scînteii nr. 1, telefon 17 60 10. Tiparul: Combinatul Poligrafic CASA SCÎNTEII. Redactor de număr Horia ARAMĂ. Redactor artistic Pompiliu DUMITRESCU, Tehnoredactor: Rozalia BARANY.

2 lei

Cutezătorii

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR.

25

91

JOI, 19 IUNIE
1969, ANUL III

Sărbătoarea pionieriei

SCRISOAREA TOVARĂŞULUI NICOLAE CEAUŞESCU ADRESATĂ ORGANIZAŢIEI PIONIERILOR CU PRILEJUL CELEI DE-A XX-a ANIVERSĂRI

Cu prilejul celei de-a XX-a aniversări a creării Organizaţiei Pionierilor din România, în numele Comitetului Central al Partidului Comunist Român, al Consiliului de Stat şi al Consiliului de Miniştri ale Republicii Socialiste România, adresez calde felicitări sutelor de mii de purtători ai cravatelor roşii, cadrelor didactice, comandanţilor de detaşamente şi unităţi, Consiliului Naţional al Organizaţiei Pionierilor, tuturor activiştilor care îşi consacră energia şi priceperea misiunii nobile de formare şi educare a copiilor, a noilor generaţii.

Tineretul ţării noastre se formează şi se dezvoltă astăzi în climatul prielnic al societăţii socialiste, din care a dispărut pentru totdeauna exploatarea omului de către om, în care poporul, liber şi stăpîn pe soarta sa, îşi făureşte viaţa nouă, tot mai prosperă şi infloritoare, se bucură de roadele muncii lui, îşi croieşte viitorul potrivit voinţei şi aspiraţiilor sale.

Una dintre cele mai mari înfăptuiri ale societăţii noastre socialiste — rezultat al profundelor transformări economice, sociale şi politice săvîrşite în pătrarul de veac care a trecut de la eliberarea ţării de sub jugul fascist — constă în faptul că s-au asigurat întregului tineret accesul la cultură şi civilizaţie, posibilităţi nelimitate de instruire şi afirmare a energiei, talentului şi avîntului său creator în slujba societăţii, a înfloririi patriei. Grija şi solicitudinea cu care partidul şi statul, întregul nostru popor înconjoară tineretul, condiţiile create pentru pregătirea şi educarea noilor generaţii în spiritul celor mai înaintate idealuri de progres reprezintă una din expresiile elocvente ale profundului umanism al orînduirii noastre socialiste.

În anii socialismului, ca rezultat al dezvoltării economiei, învăţămîntului, ştiinţei şi culturii, al uriaşei activităţi educative desfăşurate sub conducerea partidului, în patria noastră s-a format un tineret cult, profund devotat partidului, poporului, cauzei socialismului, hotărît să-şi închine întreaga putere de muncă, cunoştinţele,înfăptuirii vastului program de edificare a orînduirii noi, de ridicare a bunăstării materiale şi spirituale a întregului popor. Educarea şi formarea în spirit comunist a schimbului de mîine al patriei reprezintă una din marile realizări ale poporului, partidului nostru, ale regimului socialist.

În vasta operă de pregătire multilaterală şi modelare a conştiinţei tineretului, Organizaţia Pionierilor a adus şi aduce, alături de şcoală şi familie, o contribuţie preţioasă la activitatea pentru cultivarea în rîndul copiilor a idealurilor de dreptate ale partidului nostru, a dragostei faţă de muncă, faţă de avuţia socialistă, faţă de patrie. Partidul, întregul nostru popor dau o înaltă apreciere patriotismului şi spiritului de abnegaţie cu care cadrele didactice îndrumă şi sprijină activitatea pionierească, contribuie la educarea noilor generaţii de constructori ai socialismului.

La această aniversare, adresez comandanţilor de unităţi pioniereşti, cadrelor didactice, activiştilor, îndemnul de a munci şi învăţa cu aceeaşi pasiune şi spirit de răspundere pentru a face din tinerele vlăstare ale patriei — făuritori de nădejde ai socialismului şi comunismului pe pămîntul României, oameni de tip nou, animaţi de principiile eticii partidului comunist, de concepţia materialist-dialectică despre lume şi viaţă a clasei muncitoare, de ideile internaţionalismului socialist, ale solidarităţii cu forţele revoluţionare înaintate de pretutindeni care luptă pentru viitorul luminos al omenirii. Nu poate exista satisfacţie mai mare pentru dascăli , pentru activiştii organizaţiei pioniereşti, pentru întreaga noastră societate ca aceea de a asigura viitorului ţării o generaţie hotărîtă să lupte fără preget pentru propăşirea României socialiste.

Este o îndatorire de onoare a tuturor celor care răspund de educarea tineretului, de a insufla copiilor sentimentul nobil al patriotismului socialist, pasiunea pentru cunoaşterea tradiţiilor eroice din istoria patriei, a tezaurului ştiinţei şi culturii naţionale, năzuinţa de a-şi aduce contribuţia la îmbogăţirea operei create de înaintaşi, ajutîndu-i totodată să urmeze exemplul de curaj şi abnegaţie al comuniştilor în munca pentru binele poporului, pentru progresul societăţii.

Mă adresez vouă, sutelor de mii de purtători ai cravatelor roşii, tuturor copiilor ţării, chemîndu-vă să vă dedicaţi cu toată fiinţa voastră, cu tot patosul tinereţii, studiului pentru însuşirea comorilor ştiinţei şi artei, a tot ce a creat mai de preţ omenirea de-a lungul secolelor, a marilor cuceriri ale cunoaşterii contemporane. Numai pregătindu-vă temeinic de pe băncile şcolii veţi putea prelua şi duce cu succes înainte făclia progresului material şi spiritual al României socialiste, veţi putea desăvîrşi ţelurile cărora îşi consacră astăzi forţele şi energia întregul nostru popor.

În faţa tineretului, a întregului popor se deschid perspective însufleţitoare; Congresul al X-lea al Partidului Comunist Român va trasa noi jaloane pe drumul dezvoltării forţelor de producţie, înfloririi vieţii spirituale, adîncirii democraţiei socialiste, afirmării multilaterale a personalităţii umane, pentru manifestarea energiilor creatoare ale tinerei generaţii, ale întregului popor.

Îmi exprim convingerea că Organizaţia Pionierilor, cadrele didactice care conduc şi îndrumă nemijlocit activitatea unităţilor pioniereşti, intelectualitatea, toţi cei chemaţi să participe la educaţia copiilor nu vor precupeţi nici un efort în opera de formare a unui tineret demn de epoca în care trăim, de destinul măreţ al patriei noastre socialiste, capabil să îndeplinească înalta sarcină încredinţată de partid de a asigura progresul continuu al ţării, triumful idealurilor comunismului în România.

NICOLAE CEAUŞESCU

Secretar general
al Comitetului Central
al Partidului Comunist Român
Preşedintele Consiliului de Stat
al Republicii Socialiste România

Sărbătoarea pionieriei

Un milion şi jumătate de pionieri — şi alături de ei milioane de tineri care au purtat cu drag şi mîndrie cravata roşie în cele două decenii de pionierie — au sărbătorit, duminică, Ziua pionierilor, înconjuraţi de părinteasca bucurie şi emoţie a întregului popor.

SLAVĂ EROILOR PATRIEI

Marile bulevarde ale Capitalei s-au transformat în fluvii de voioşie, de culoare şi de cîntece; treizeci de mii de pionieri se îndreptau spre Monumentul Eroilor Patriei, de lîngă Academia Militară, spre a participa la evocarea istorică «Slavă eroilor patriei». Aici au sosit oaspeţi dragi, conducători ai partidului şi statului, pe care pionierii i-au întîmpinat cu îndelungi ovaţii şi urale, exprimînd recunoştinţa neţărmurită a copiilor patriei noastre faţă de Partidul Comunist Român, părintele iubit al tinerelor vlăstare, care le asigură o copilărie luminoasă, plină de încredere în viitor.

Erau prezenţi tovarăşii Emil Bodnaraş, Chivu Stoica, Virgil Trofin, Ilie Verdeţ, Leonte Răutu, Mihai Gere, Dumitru Popa.

La sărbătoarea pionierilor români au participat, de asemenea, acad. Ştefan Bălan, ministrul învăţămîntului Ion Iliescu, prim-secretar al C.C. al U.T.C., ministru pentru problemele tineretului, membri ai conducerii Ministerului Învăţămîntului, Uniunii Tineretului Comunist şi Consiliului Naţional al Organizaţiei Pionierilor, reprezentanţi ai organizaţiilor locale de partid şi de stat, conducători ai unor instituţii centrale şi organizaţii obşteşti, generali si ofiţeri superiori.

Erau de faţă delegaţii ale organizaţiilor de pionieri din Bulgaria, Cehoslovacia, Iugoslavia, R.D. Germană, Polonia, Ungaria şi Uniunea Sovietică, precum şi Tibor Lakatos, secretar general al Comitetului internaţional al organizaţiilor de copii şi tineret.

Sunetele prelungi de trompetă au vestit începerea ceremonialului pionieresc. Pa catarg s-a înălţat drapelul patriei, în timp ce pionierii intonau solemnul imn al tricolorului românesc.

S-a prezentat apoi raportul. A luat cuvîntul preşedintele Consiliului Naţional al Organizaţiei Pionierilor, Virgiliu Radulian. După ce a transmis tuturor pionierilor ţării salutul organizaţiei, cu prilejul tradiţionalei sărbători, vorbitorul a spus:

Sărbătorim astăzi Ziua pionierilor şi cea de-a XX-a aniversare a organizaţiei, prilej de manifestare a devotamentului purtătorilor cravatelor purpurii faţă de patria noastră scumpă, Republica Socialistă România, faţă de popor şi faţă de părintele înţelept şi drag al copiilor, Partidul Comunist Român.

Cu adîncă emoţie am luat cunoştinţă cu toţii de scrisoarea adresată de tovarăşul Nicolae Ceauşescu, în numele Comitetului Central al Partidului Comunist Român, al Consiliului de Stat şi al Consiliului de Miniştri ale Republicii Socialiste România, organizaţiei noastre. Mesajul pe care l-am primit cu bucurie nestăvilită ne înflăcărează inimile şi ne întăreşte voinţa spre noi fapte demne, pioniereşti, închinate poporului şi propăşirii patriei, cauzei Partidului Comunist Român.

Mulţumim din inimă partidului pentru încrederea acordată şi pentru aprecierea muncii comandanţilor, a cadrelor didactice şi a pionierilor. In numele celor peste 1 500 000 de purtători ai cravatelor roşii şi al celor 80 000 de comandanţi de pionieri, Consiliul Naţional al Organizaţiei Pionierilor exprimă conducerii de partid şi de stat recunoştinţă fierbinte pentru condiţiile minunate create celei mai tinere generaţii şi educatorilor ei, pentru viaţa plină şi senină a copiilor ţării, pentru lupta dîrză dusă ca viitorul lor să fie fericit, într-o patrie liberă şi înfloritoare, în mers victorios spre zările luminoase ale comunismului.

Încredinţăm conducerea de partid şi de stat, pe tovarăşul Nicolae Ceauşescu personal, că vom munci mai departe cu spor, dăruindu-ne toate forţele noastre pentru a face din fiecare pionier un fiu de nădejde al patriei şi al poporului, un luptător conştient şi înflăcărat pentru cauza Partidului Comunist Român.

...Cu adîncă emoţie, copiii asistă la aprinderea de către pionieri purtători de făclii a unei flăcări în memoria eroilor patriei. Defilează apoi detaşamente de pionieri fruntaşe, sînt depuse la monument coroane şi jerbe de flori, omagiu adus celor care, prin viaţa şi jertfa lor, sînt un nobil exemplu pentru generaţiile de azi.

Prin graiul ales al cîntecului şi poeziei, pionierii evocă — sub şiruri de steaguri care încep cu însemne dacice şi flamuri romane — glorioase episoade din istoria patriei, eforturile şi sacrificiile poporului român în zbuciumata lui existenţă şi luptă pentru dobîndirea şi apărarea libertăţii şi independenţei sale.

Emoţionanta înlănţuire de scene istorice este încununată de evocarea eroicei lupte a comuniştilor din ilegalitate şi a marii izbînzi obţinute acum 25 de ani de poporul nostru condus de Partidul Comunist Român — eliberarea pentru totdeauna a patriei, aşezarea pietrei de hotar a zorilor socialismului.

Marele ceremonial pionieresc se încheie într-o atmosferă de vibrant şi cuceritor entuziasm. Un mare număr de pionieri urcă la tribuna oficială amenajată pe platou şi oferă buchete de flori conducătorilor de partid şi de stat prezenţi şi celorlalţi oaspeţi. Răsună din nou urale şi ovaţii furtunoase, se intonează cîntece închinate partidului şi patriei. Văzduhul este săgetat de petarde şi artificii strălucitoare. Pionierii flutură steaguri roşii şi tricolore. Întreaga manifestare a confirmat încă o dată sentimentele de caldă recunoştinţă şi nemărginitul ataşament al tinerei generaţii faţă de încercatul nostru partid comunist, conducătorul poporului român spre un viitor fericit.

Voios, torentul sutelor de interpreţi înfăţişează apoi viaţa de fiecare zi a copiilor din România socialistă — rîvna la învăţătură, bucuria de a te întrece pe stadion, de a-ţi petrece vacanţa într-o tabără pionierească, de a drumeţi pe minunatele meleaguri ale patriei.

CU TOATE PÎNZELE SUS

La 15 iunie toţi pionierii Constanţei au avut aceeaşi vîrstă: a entuziasmului şi viitorului, înscriind pe stadionul «1 Mai» cu propriile lor trupuri cifrele XX şi XXV, simbolul marilor sărbători. Entuziasmul unei

(Continuare în pag. 8—9)

DE LA O POVESTE... UN MUZEU!

ALECU HORNEȚ, cl. a VIII-a, com. Ciorăști, jud. Vrancea

Soarele coboară încet, încet, către apus. O boare topește arșița care a dăinuit toată ziua. În curînd se lasă amurgul. Pe cer se ivește luna. Din cînd în cînd clipește cîte o stea pînă se aprinde. Sub mirosul îmbătător al salcîmilor, patru băieți ascultă o poveste adevărată din trecutul satului nostru.

— Acum șaizeci de ani și mai bine, povestește moș Radu, eram așa ca voi, de vreo 15 ani. Țăranii se ridicaseră la luptă... Boierul satului, de frică, și-a pregătit fuga. În grabă, a ascuns o parte din arme în temnița conacului...

Atît le-a fost de ajuns băieților care ascultaseră povestea. Dimineața au și pornit cu sape spre malul rîului. Au început să sape. N-au găsit nimic. Apoi au săpat mai departe și... iată o sabie încovoiată de călăreț... o baionetă... o armă veche... o ștampilă și cîteva vase de lut și de aramă. Aceste obiecte le-au dus la școală. Acum, stau alături de cîteva costume naționale locale și alte cîteva exponate descoperite tot de noi, alcătuind un mic colț de etnografie, folclor și istorie. Cei 4 descoperitori sînt colegii noștri, pionierii: Nicolae Constantin, Tudor Georgel, Sîrbu Radu și Bălescu Constantin.

INSEMN IN TIMP

Drumul spre pisc a fost greu și anevoios. Timp de două zile elevii cercului de turism din cadrul Școlii generale nr. 8 Hunedoara au forțat muntele obligîndu-i potecile să li se aștearnă sub pași. Urcușul continua într-un cadru natural exuberant. Torenții se zbenguiau sonori prin albiile strîmte. Privirile plecau hoinare peste covoarele pajiștilor cu brîndușe și ghiocei. Și mai sus, zona coniferelor, cu nămeții încă netopiți. Expediția înainta pe potecile înguste, printre stînci. Haide, băieți! Haide!... Lîngă nămeți — soare torid! Bronzul s-a împrăștiat peste chipurile copiilor. Și iată că piscul e la trei pași... la doi... e sub pași! Placa comemorativă este fixată cu dibăcie pe fruntea piscului. O dată isprăvită treaba, copiii privesc cu satisfacție spre însemnul crestat pe aripa timpului: «În cinstea celei de a XX-a aniversări a înființării Organizației pionierilor din R.S. România. **Din partea echipei de turism a Școlii generale nr. 8 Hunedoara». Printre temerarii expediției: Silviu Ștefanovici, comandantul unității, Mihai Țopescu, Gladovszky Carol, Ion Popescu, Ionel Cașu, Ioachim Ficuț, Iosif Puie și Dorel Popescu.**

Succes, copii, spre viitoare piscuri!

GEORGE FILIP

O GRĂDINĂ BOTANICĂ ȘCOLARĂ

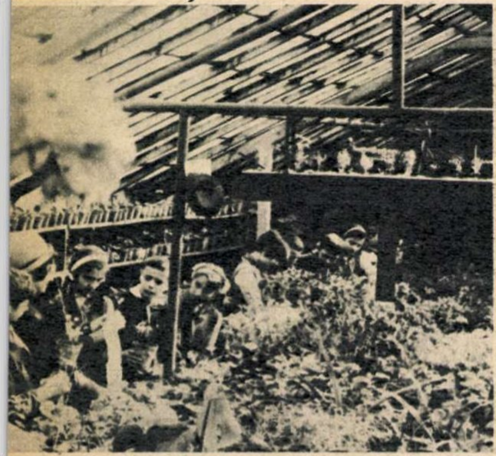

O veste extraordinară a dat roată orășelului nostru. Vom avea o grădină botanică! Da, o grădină botanică, cu fel de fel de specii de plante.

Degrabă, s-a început lucrul. Conduși de tovarăși profesori, elevii din oraș, mai mari, mai mici, au pornit să dea ajutor. Zi de zi, detașamente de pionieri erau prezente sus, pe deal, acolo unde va fi grădina. Noi, cei de la cercul de științe naturale, am fost în primele rînduri. Pînă acum am ajutat la construirea serelor, am adunat din pădure material pentru gardurile vii, am ajutat la amenajarea locului unde va fi sectorul plantelor japoneze, a cactușilor, la plantarea merilor pitici. Nici nu vă închipuiți cît de bucuroși sîntem la gîndul că în curînd ne vom desfășura activitatea de cercetare într-o grădină botanică școlară! Tot aici vom petrece clipe plăcute, de recreere, plimbîndu-ne printre cei mai frumoși arbori, printre cele mai frumoase flori.

Și cine știe, poate peste ani, unii dintre noi se vor întoarce în calitate de cercetători ai plantelor, aici, în orășelul nostru.

LUDOVICA CIOBANU, cl. a VII -a C, secretara cercului de științe naturale, Școala generală nr. 1, Jibou, jud. Sălaj

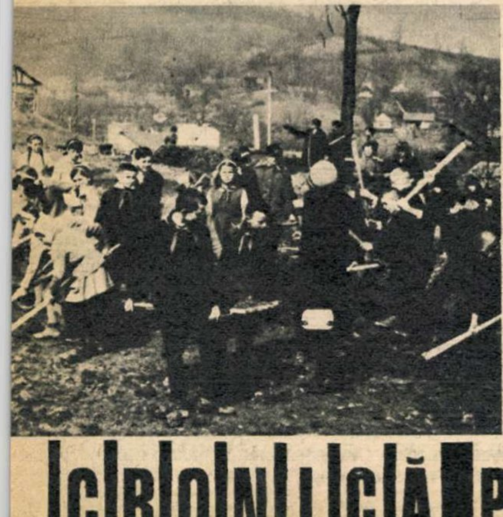

Vreți să deveniți buni înotători? Clubul sportiv «Cutezătorii», de la Palatul pionierilor, își deschide pentru voi cursurile de învățare a înotului, la bazinul din incinta Palatului pionierilor, pentru copii între 5—15 ani.

Cursurile încep pe data de 20 iunie a.c. și sînt împărțite pe cicluri, după cum urmează:

Ciclul 1 de la 20 iunie la 9 iulie.
Ciclul 2 de la 10 iulie la 28 iulie
Ciclul 3 de la 29 iulie la 15 august

Înscrieri se primesc zilnic între orele 9—11,30 și 15—17,30 la Palatul pionierilor, str. Dr. Gh. Marinescu nr. 2, sector 6, telefon 14.17.58.

RODICA MARIAN, cl. a VI-a

ION MATEUȚ, cl. a V-a

TIBERIU SZEKER, cl. a VI-a

ALEX. SABOU, cl. a VI-a

DOINA POȘTAȘ, cl. a VI-

Bucuriile VACANȚEI

ȘI IATĂ, **VACANȚA MARE,** ACEASTĂ FERMECATĂ ÎMPĂRĂȚIE DE... 90 DE ZILE, ȘI-A DESCHIS LARG PORȚILE. ȘI MIILE DE PIONIERI ȘI ELEVI, DE PE ÎNTREG CUPRINSUL ȚĂRII, AU DAT BUZNA PE ELE, LUÎND-O CU ASALT, NERĂBDĂTORI SĂ SE-NFRUPTE PE SĂTURATE DIN ACEASTĂ ZDRAVĂNĂ «PORȚIE» DE TIMP LIBER. «BINE TE-AM GĂSIT, MARE! BINE V-AM GĂSIT, APE, POIENI, PEȘTERI, DRUMURI, UZINE! DE-ACUM O SĂ FIM NEDESPĂRȚIȚI, DRAGĂ MINGE! BUCUROȘI DE OASPEȚI, BUNICILOR...?»

VOR FI 90 DE ZILE DE BASM. O SPUNEM ACUM, PE DEPLIN CONVINȘI, DUPĂ CE AM CUNOSCUT MULTE DIN PLANURILE DE VACANȚĂ ALE PIONIERILOR ȘI ELEVILOR, DIN CARE SPICUIM DOAR CÎTEVA.

LA MIJLOC DE CODRU DES

Uite-așa au hotărît dumnealor, 160 de pionieri maramureșeni: să-și lase satele și orașele de baștină și să-și mute domiciliile în inima munților Țibleșului. Vor să demonstreze tuturor că ei pot trăi foarte bine și-n mijlocul codrilor, dormind în corturi, pregătindu-și singuri mîncarea, spălîndu-se în apa rece a izvoarelor și înlocuind desertul cu zmeură culeasă de pe domeniile... urșilor. Și încă ceva mai vor: ca-n cele două săptămîni, în care vor străbate aproape 100 de kilometri, trecînd prin toate cele 8 puncte fixe instalate aici din vreme, să cerceteze cît mai amănunțit fauna și flora acestei importante zone geografice a țării.

UNDIȚA DE AUR

Vai de peștii din Siret! Că dac-ar ști ce-i așteaptă, s-ar da cît mai la fundul apei și-ar ține, toată vara, post negru. Că pionierii gălățeni le-au pus gînd rău. Într-una din zilele acestei veri (nu divulgăm data, c-ar putea să afle peștii și atunci n-ar mai fi vai de ei, ci vai de pescarii amatori), cîteva sute de pionieri și elevi din satele de pe malul Siretului și din Galați, își vor arunca undițele în apa rîului. Și acela care va scoate cei mai mulți și mai mari pești, va deveni posesorul «Undiței de aur».

SESAM, DESCHIDE-TE!

Și iată din nou în actualitate magica formulă a lui Ali-Baba. Pentru că în vacanța aceasta mii de pionieri, participanți la cele două mari concursuri organizate de către revista noastră — «Expedițiile Cutezătorii» și «Trofeele vacanței» — vor străbate țara în lung și-n lat și vor încerca să deschidă porțile ferecate care ascund comori arheologice, istorice, etnografice, botanice, zoologice, folclorice. Sesam, deschide-te! Și chiar dacă nu vor rosti aceste cuvinte, pentru că deși au vîrsta cînd mai citesc basme, ei nu mai cred în miracole, sîntem convinși totuși că atunci cînd se vor întoarce și vor deșerta sacii în fața noastră, comorile descoperite de ei ne vor lua ochii. Ne vor lua ochii, mai mult decît i-au luat lui Ali-Baba bogățiile din peștera fermecată...

RALIU DE CARTURI

Și iată că, din nou, la noi în țară vom avea prilejul să vedem și să admirăm niște piloți de curse de... 12 sau 14 ani. Și va trebui să-i privim cu toată seriozitatea de care sîntem în stare. Pentru că dînșii nu sînt, la vîrsta aceasta, numai niște... ași ai volanului, ci, totodată, și niște experimentați constructori. La volanele «mașinilor» lor, pionierii din Zalău, autorii cunoscutelor carturi, se vor întrece în vara aceasta într-o pasionantă competiție contra cronometru, care va dura cîteva zile și se va desfășura pe un traseu lung de 80 de kilometri.

TURUL CICLIST

Dar cei care n-au carturi? Nu-i nimic, mai există și biciclete. E adevărat, lor le lipsesc caii-putere, nu merg decît dacă învîrți singur pedalele. Cu toate acestea au o mulțime de avantaje, printre care, două sînt esențiale: nu fac pene de motor sau de benzină și nu zboară cu cine știe cîți kilometri pe oră. Așa că de pe șeile lor poți admira în voie frumusețile peisajelor prin care treci. Probabil că acestea sînt și motivele pentru care un mare grup de pionieri din Dolj au hotărît să străbată în această vacanță întregul lor județ pe biciclete.

C. DIACONU

AGENDA «EXPEDIȚIILE CUTEZĂTORII»

După cum era de așteptat, concursul «Expedițiile Cutezătorii» a stîrnit un interes deosebit în rîndurile pionierilor și comandanților din întreaga țară, dornici de drumeție și de afirmare în diversele domenii de cercetare pe care le oferă această originală și inedită competiție. Pînă la data limită de înscriere la acest concurs (30 mai a.c.) și-au anunțat participarea 14 județe cu un total de 28 de echipaje: Harghita — 3 echipaje; Gorj — 1 echipaj; Vaslui — 3 echipaje; Caraș-Severin — 2 echipaje; Arad — 2 echipaje; Maramureș — 1 echipaj; Covasna — 1 echipaj; Timiș — 1 echipaj; Mureș — 1 echipaj; Argeș — 3 echipaje; Iași — 2 echipaje; Tulcea — 3 echipaje; Alba — 3 echipaje; Bistrița-Năsăud — 1 echipaj; Teleorman — 1 echipaj.

Deoarece unele consilii județene ale pionierilor au reclamat că termenul de înscriere a fost prea scurt pentru rezolvarea tuturor problemelor organizatorice și financiare necesare participării la acest concurs, comisia organizatorică a «Expedițiilor Cutezătorii» a hotărît să prelungească acest termen pînă la 30 iunie a.c. Pentru aceasta, consiliile județene ale pionierilor vor trimite la Consiliul Național, pînă la data mai sus menționată, numele echipajului, itinerariul pe care îl va străbate (defalcat pe zile), numele membrilor, numele comandantului etc. (a se vedea regulamentul expedițiilor, publicat în nr. 20 al revistei noastre).

INSCRIPȚIA POZNAȘĂ

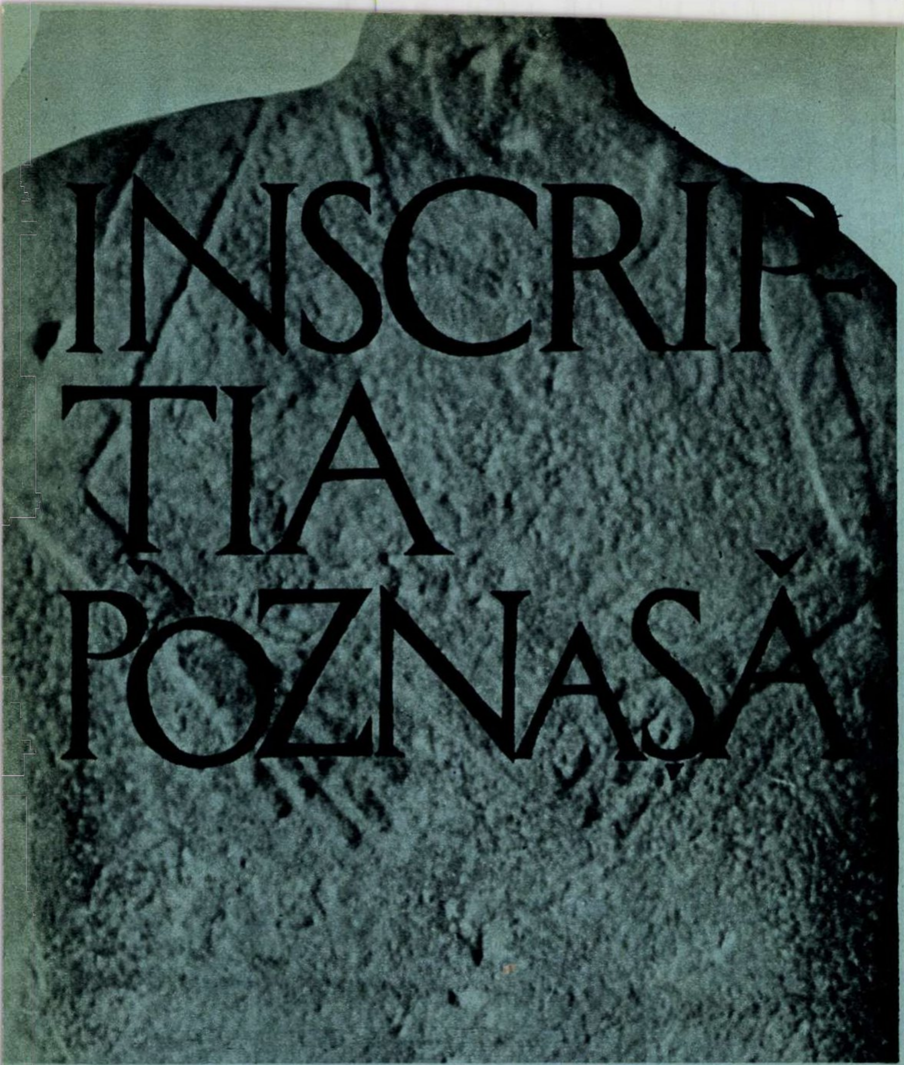

Nu știu care sînt relațiile dintre clasele paralele la alte școli, dar știu că în școala unde învăța Nelu Holban, cei de la A cu cei de la B erau parcă două tabere, care luptau pentru întîietate. În ultima vreme, disputa se ducea pe tărîmul sportului și avea sorți să se continue tot pe terenurile de sport.

Dar, într-o zi, un secret formidabil avea să mute lupta în domeniul chimiei și arheologiei. Dacă se adevereau cele spuse de Mihai Alexe, apoi cei de la A dobîndeau o asemenea glorie încît colegii din B ar fi fost eclipsați pentru totdeauna. Despre ce secret era vorba? Acum, că totul a trecut, pot să vi-l dezvălui...

Unchiul lui Mihai era escavatorist și, de cîteva săptămîni, lucra pe malul rîului care trecea pe lîngă oraș. Cu uriașa cupă a escavatorului scormonea nisipul și-l încărca în niște camioane care-l cărau pe noul șantier de locuințe. Într-o zi însă, colții cupei dăduseră la iveală un bloc de marmură, pe care se afla o inscripție latină.

Asemenea pietre se mai găsiseră, nu lîngă rîu, ce-i drept, ci în mijlocul orașului, care era clădit pe vatra unui fost castru roman. Deci, nimic senzațional, veți zice. Ei, dar dacă ați fi citit inscripția de pe blocul de marmură, n-ați fi luat lucrurile atît de ușor ci, întocmai ca Mihai, ați fi simțit că inima vă bate cu putere, gata să iasă din piept. Asta pentru că pe blocul de marmură scria:

HIC IN STIRIO AUR M TUS EST

Mihai știa ceva latină. Știa, de asemenea, că pe vremea romanilor rîul ce trecea pe lîngă oraș se numea Stirius. Și mai știa că rîul acesta, în care se scăldau vara copiii, cobora din Apusenii bogați în aur. Citind inscripția latină, lui Mihai nu i-a fost greu să înțeleagă ce voia să spună. E adevărat că între AUR M și TUS erau goluri — apa rosese literele — dar pentru un băiat isteț a înțelege sensul inscripției era un fleac. Ce putea să însemne «HIC IN STIRIO AUR M TUS EST» decît că «HIC IN STIRIO AUR MULTUS EST», sau, pe românește: «Aici, în Stirio, este mult aur»!

Ca un făcut, la lecția de chimie li se predase tocmai despre amalgame, așa că cei din A, intrați în posesia fabulosului secret puteau, pur și simplu, să extragă aurul din locul unde se găsise piatra cu inscripția. Cum? Simplu; luînd nisip, udîndu-l și turnînd peste el mercurul care, unindu-se cu aurul, făcea amalgam.

— Dar de unde mercur? a întrebat careva.

— Ei, și tu! În fiecare casă există cel puțin un termometru, a intervenit Val Dobre, poreclit, nu pe degeaba, «istețul».

— Eu cred că facem o prostie și o să rîdă cei de la B de noi. Dacă ar fi existat aur în rîu, timp de două mii de ani se găsea careva mai isteț decît noi care să descopere asta, a încercat să răcorească mințile colegilor săi Nicu Vlad, prîslea clasei, poreclit «țînțarul».

— Totdeauna ai fost contra! au tăbărît ceilalți pe el. N-avem nevoie de ajutorul tău...

Așadar, glasul rațiunii, rostit prin prîslea al clasei, nu fusese ascultat. De aceea, noaptea care a urmat a fost o adevărată noapte a sfîntului Bartolomeu pentru multe termometre din oraș, care s-au spart «din greșeală»...

Secretul trebuie păstrat cu strășnicie. De aceea, prima grijă a lui Mihai Alexe a fost să-l roage pe unchiul său să nu spună, deocamdată, nimănui despre descoperirea sa. În al doilea rînd, s-a hotărît evitarea oricărei discuții cu cei de la B, care, aflînd marele secret, le-ar fi putut-o lua înainte, smulgîndu-le gloria. În al treilea rînd. Nelu, Mihai și încă doi s-au documentat citind tot ce au putut găsi despre șteampurile care au existat pînă nu de mult pe Valea Arieșului din Apuseni. Cunoșteau deci locul unde se afla aurul, aveau cele necesare pentru a-l «capta» și cunoșteau și... tehnologia.

Se știe însă că marile tragedii ale istoriei s-au petrecut pentru că adeseori s-a găsit cîte un... trădător. Din păcate, nici întîmplarea pe care v-o relatez n-a făcut excepție de la regulă...

*

Sîmbătă, în preziua expediției proiectate de cei din A, cineva a informat pe unul din B — pe Emil Grigorescu. Ca șef al clasei, Emil a luat imediat măsuri și... după o «recunoaștere» la locul cu pricina, și o vizită la muzeul orașului, a organizat și el o expediție care a pornit duminică în zori, cu aproape două ore înaintea celor din A. Emil și colegii săi — în total trei — erau înarmați cu cîte două... tablete de ciocolată, iar «șeful» avea și o mașină de perforat... dosare.

— De ce ne-ai spus să aducem ciocolată? a întrebat Sandu Oprescu.

— Răbdare și vei vedea, i-a răspuns Emil.

Ajungînd la locul cu pricina, Emil a cerut să se mănînce imediat ciocolata. A fost un efort strașnic,dar dacă le-o cerea șeful...

— Așaaa! Și-acum dați-mi staniolul în care a fost învelită ciocolata, a cerut Emil și, scoțînd mașina de perforat, a început să facă sute de confeti din staniol, pe care, împreună cu ceilalți, le-au răsucit între degete, transformîndu-le în bobițe mici, ca meiul.

— Răspîndiți bobițele în nisip, aici, unde se află piatra cu inscripția, a cerut Emil. Așaa! Și-acum, haideți acasă...

Colegii lui l-au privit mirați.

— Păi... cum adică? Noi nu... noi nu cercăm să scoatem aur? Asta-i bună! s-a burzuluit Georgică Stancu. Ne scoli cu noaptea în cap, ne duci la rîu să mîncăm cîte două tablete mari de ciocolată, faci staniolul confeti și... hai acasă! Naiba să mai înțeleagă! Puteam mînca ciocolata și acasă, zău așa!

Emil a zîmbit.

— Georgică, eu am impresia că tu nu înveți cît trebuie la chimie. Altfel n-ai mai întreba...

Răspunsul lui Emil a sporit și mai mult nedumerirea colegilor săi. Dar, au tăcut chitic.

Firesc ar fi, ca în continuare să povestesc cum s-a desfășurat expediția celor din A. Dar, n-aș vrea să lungesc

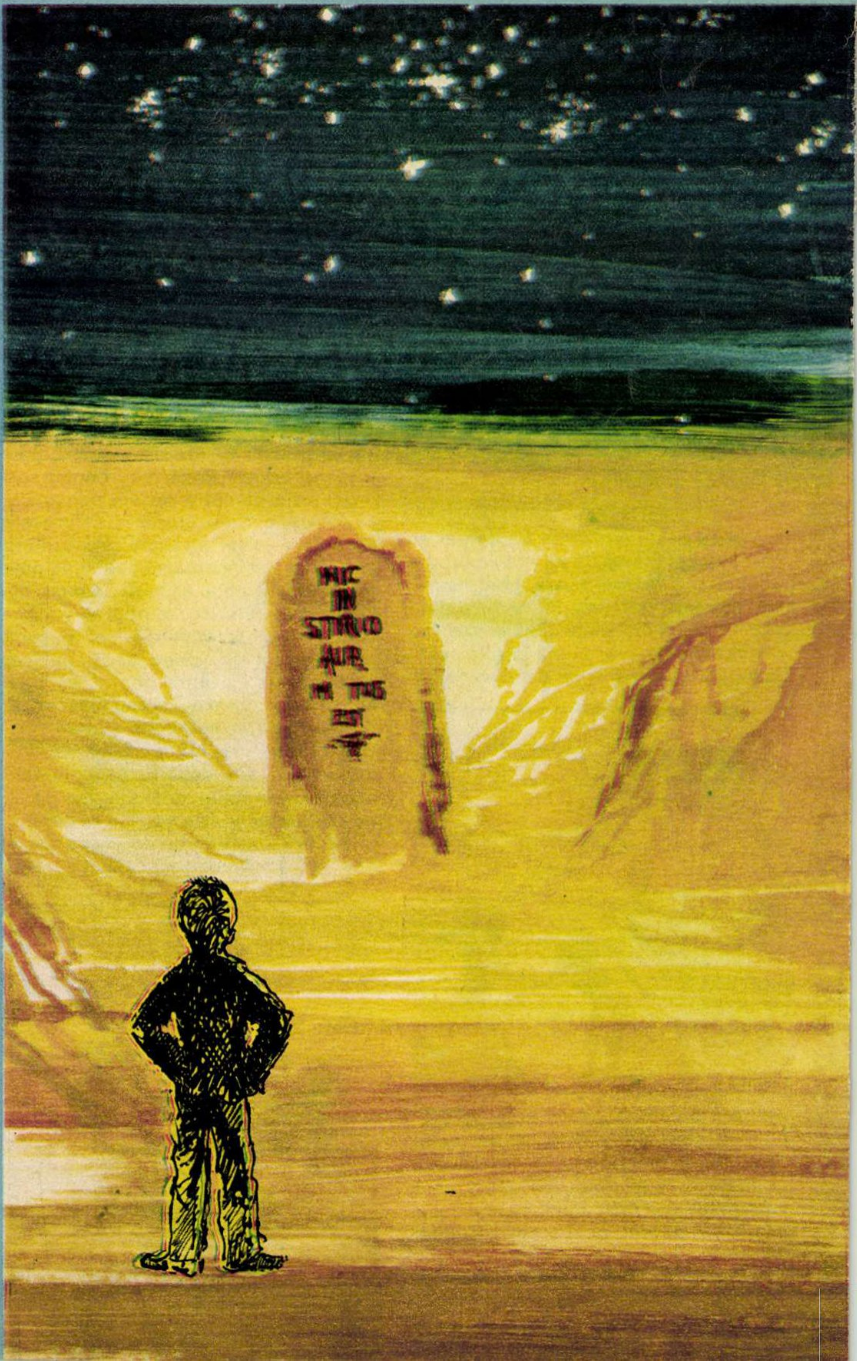

povestirea. De ce? Pentru că totul s-a desfăşurat conform planului. După ce au ajuns la rîu, «isteţul» a luat o probă de nisip de lîngă piatra cu inscripţia latină, a turnat apă şi apoi mercur şi minunea s-a produs.

— Mercurul s-a întărit! A format amalgam cu aurul! a exclamat el.

— Dar de ce-i aşa alb? Parcă la ora de chimie zicea...

Nelu şi Val, care în ziua aceea lipsiseră nemotivaţi de la ora de chimie, au ridicat din umeri.

— O fi prea mult mercur, de aia-i alb aşa, a murmurat Nelu.

— Da, da. Asta-i, a întărit isteţul».

•

Triumfători, a doua zi, luni, la ora de chimie, cei din A au pus pe catedră cîteva bucăţi mici argintii, explicînd profesoarei cum le-au obţinut. Aceasta a privit «corpurile delicte».

— Ia spuneţi-mi, copii, care din voi a mîncat mai multă ciocolată? a întrebat ea.

Mihai şi colegii lui înmărmuriră.

— Care ciocolată? Păi noi... să vedeţi... Acolo... O inscripţie.

Dîndu-şi seama că la mijloc nu e o glumă de-a elevilor săi, profesoara a ascultat pînă la capăt povestea, ba le-a cerut să scrie pe tablă inscripţia de pe blocul de marmură. Şi iar s-a pornit pe rîs. De data asta rîdea din toată inima.

— Probabil că e o piatră votivă, din acelea care se puneau la capătîiul morţilor. Traducerea voastră e bună pînă la un punct HIC IN STIRIO înseamnă: «Aici în Stiria»... dar AUR M TUS trebuie completat astfel: «Aurelianus «MORTUS», nu «multus» est, adică aici a murit Aurelian, — probabil înecat. Iar ceea ce aţi adus voi e un amalgam de staniu. Nelu Holban, tu nu ştii că mercurul formează amalgam şi cu staniul?... Unde ai fost la ora de chimie?

•

La prima pauză, vestea despre păţania celor din A a făcut înconjurul şcolii. Cu cîteva clipe înainte de intrarea la clasă, Nelu Holban a primit un bileţel din partea lui Emil, de la B.

«Amînăm meciul de azi pentru poimîine. Am trei indisponibili. Motivează că ieri au mîncat prea multă ciocolată. Emil.»

«Deci cei de la B ne-au făcut-o», a murmurat Nelu şi, inciudat, a strîns bileţelul în pumn atît de tare încît a simţit că unghiile i se înfig în carne. În clipa următoare, pumnul i s-a desfăcut şi bucăţica de hîrtie a căzut pe bancă. Cîteva secunde Nelu a rămas cu privirile în gol, apoi a netezit bileţelul şi, întorcîndu-l, a scris pe dosul lui, apăsat, fără nici un tremur:

«De acord. Amînăm meciul. Şi la noi sînt cîţiva indisponibili. Au de învăţat la chimie. N-am vrea ca în viitor, din cauza lor, să vi se îmbolnăvească toată echipa.»

După ce a recitit cele scrise, a început să împăturească bileţelul, netezindu-l îndelung cu palma, ca pentru a înlătura orice urmă care i-ar fi putut trăda supărarea de adineauri.

Ştia că disputa dintre cei de la A şi cei de la B nu se va sfîrşi aici. Cîndva, cei de la A îşi vor lua revanşa. Dar pînă atunci, cel mai cuminte lucru era să zîmbească, să pară nepăsător. Să zîmbească, în ciuda faptului că undeva, în adîncul sufletului său, Nelu simţea o mare tristeţe.

SEVER NORAN

PLOAIA

E grea...
E grea ploaia
Crestură de cer şi de apă
Coloane de apă ce se-nfig în lutul muşcat,
înnegrit, de timp.
Şi aerul mort şi fierbinte
Flămînd îl muşc, tremurînd îl adun
Atom cu atom, picătură cu picătură,
Avid să-l am singur eu!
Ploaia se zbate
Ritmic pe corpul îndurerat
Nu mai sînt acum eu
Eu sînt acum ploaia
Sînt pămîntul
Şi mă respir fără cruţare...
Am fost eu
Dar acum m-am găsit.

DAN VOINESCU
cl. a IX-a
Liceul „Mihail Eminescu"
Bucureşti

Pasiuni

de ALECU POPOVICI

Băiatul meu e autorul unor performanţe...

La început, au fost timbrele. A adunat cu sîrg, plicuri, între scoarţe de cărţi, apoi în clasoare. Un clasor, două clasoare, trei clasoare şi aşa pînă la 7... Pasiunea timbrelor l-a ţinut destul de mult. Circa trei luni. Apoi, deodată, totul s-a terminat. Brusc. Aşa cum a şi început. Într-o zi cineva mi-a spus la redacţie:

— Nu vă supăraţi, aveţi pe spate o Costa-Rica!

— O ce?

— O ţară, adică mai bine-zis un timbru. V-aţi aşezat undeva pe o marcă.

Am dat s-o dezlipesc. — «Şi în cot aveţi un Monaco!» — «Vai de mine, asta e de cînd m-am rezemat de birou!»

Musafirii mei, plecau avînd lipite pe talpa pantofului nu preţul de cost, nici numele fabricii, ci, cele mai diverse ţări din lume! Ba unul a plecat cu un timbru pe un nasture şi altul cu o marcă la borul pălăriei.

CAMPIONATELE EUROPENE DE BOX
35b
175L
55b
BUCUREŞTI 69
POSTA ROMANA

Care va să zică, s-a terminat cu colecţia — adică cu filatelia.

Au urmat ilustratele cu chipuri de actori: în culori, sepia, alb şi negru, diapozitive, sau chiar unele în relief. Le păstra ca ochii din cap, le aranja, le ştergea de praf toată ziua ca un adevărat colecţionar pasionat ce se afla. Asta a durat ceva mai mult: trei luni şi jumătate. Apoi, vai, într-o zi am găsit deodată cea mai frumoasă «piesă» din colecţie — capul unui actor blond cu ochii albaştri — de nerecunoscut. Băiatul îi desenase mustăţi stufoase, un cioc şi o lulea în colţul gurii din care ieşea un fum gros ca din cazanul primei locomotive a lui Stevenson. L-am găsit pe «Sfîntul» cu coarne de drac, pe Jean Marais cu nasul strîmb ca Funés şi pe Florin Piersic cu o gură mare ca Bănică atunci cînd cîntă tangouri.

S-a terminat şi cu colecţia de fotografii!

Au urmat discurile... Plăci cu Armstrong, cu Margareta Pîslaru, Drăghici, Nat King Cole, Fărîmiţă Lambru, Luminiţa Dobrescu, Sincronii. Doamne, cum mă mai feream acum cînd mă aşezam pe un scaun... Mă uitam de 7 ori înainte de a mă aşeza; cînd dădeam jos o carte de pe dulap, eram pregătit să prind cu cealaltă mînă un disc... şi pasiunea asta a durat cred, vreo 5 luni. Într-o zi, venind obosit acasă, m-am întins pe pat. De sub pătură a răsunat strigătul disperat al cîtorva orchestre deodată. Se spărseseră, sub greutatea mea respectabilă, două duzini... S-a terminat deci şi cu discurile... Au urmat benzile de magnetofon pînă ce într-o noapte, pe întuneric, m-am împiedicat, apoi am fost prins (ca într-o cursă) între zeci de benzi întinse toate printre scaune. A urmat colecţia de modele de automobile. Pînă cînd, ca uriaşul din poveste, am sfărîmat dintr-un singur pas un «Mercedes», un «Citroën» şi un «Rolls Royce» — modele 1904.

Credeţi că toate acestea l-au descurajat?

Aş! Fiul meu e consecvent.

Acum colecţionează figuri celebre de... colecţionari!

Sărbătoarea pionieriei

(URMARE DIN PAG. 3)

generații care a crescut fără griji, bucurîndu-se de dragostea generoasă a partidului, generație încrezătoare în viitorul luminos pentru care se pregătește cu stăruință, cu seriozitate încă de acum, din anii cei mai tineri. Bucuria sărbătorii pionierești a dăinuit pînă tîrziu în jurul focului de tabără gigantic, care și-a înălțat aripa flăcărilor pînă aproape de soclul statuii lui Ovidiu. Bucuria a răsunat pe scena plutitoare în cîntecele și dansurile micilor artiști ai Constanței.

Ansamblul artistic a avut, bineînțeles, o denumire marinărească: «Toate pînzele sus». Și vîntul a fost prielnic. Același vînt al hărniciei și talentului care a dus la succes cunoscutele formații artistice constănțene — nelipsite în acest spectacol — în marea confruntare pe țară din luna trecută: corul Școlii generale nr. 10, brigada Școlii generale nr. 12, taraful Școlii generale nr. 1. Mai notați în această mare cavalcadă a bucuriei: un mare ansamblu coral, o formație ritmică a estradei Casei pionierilor, două tarafe, șase formații școlare, un corp de balet, o fanfară, toboșari etc. Și un amănunt semnificativ: un public vesel de 10 000 de inimi, personaje principale ale sărbătorii marine care au urmărit fascinate goana lampioanelor escadrilei de șalupe, a ritmat cu clocotul scenei și cu tempoul valurilor și a adus în triumf briza sărbătorii cu coloane de torțe aprinse din portul Tomis pînă în Piața Ovidiu.

CUTEZATORII PRINTRE NOI

Liniștea e perfectă. Ai crede că o baghetă cu puteri ascunse reușește să țină în nemișcare peste trei sute de copii. Ca prin farmec, scaunele nu mai scîrțîie.

Cel care a reușit să pună stăpînire pe gîndurile și neastîmpărul firesc al copiilor este un om modest, prietenos. Vorbește cu voce egală despre niște lucruri extraordinare.

...Șuieratul trenului se aude, gara Radna capătă contur și zece soldați români din detașamentul de la Păuliș, conduși de comandantul Virgil Andronescu, se furișează cu mitralierele în șanțuri. Un răpăit scurt. Deruta, dezordinea pun stăpînire pe cei 380 de fasciști aflați în tren. Lupta se încheie cu prinderea dușmanilor și capturarea munițiilor. Numai 10 români! Nemților nu le vine să creadă!

Multe din amintirile ofițerului sînt legate de copii curajoși, care au adus mari servicii apărării patriei.

Cei din sală (au venit la Călărași și pionierii din comuna Sărata, județul Dolj) vor alte și alte amănunte. Ei știu că povestitorul a fost rănit grav de 7 ori, are nenumărate decorații.

Cum? Cînd? Întrebările curg. Și fiecare răspuns al omului care a trecut prin acele vremuri grele, ale războiului de eliberare de sub jugul fascist, face ca acum, la marea lor sărbătoare, pionierilor să le fie și mai clar prezentul, și mai luminos.

CÎNTEC ȘI JOC

Mii de pionieri au sosit de pe întreg cuprinsul județului Bistrița-Năsăud la mult așteptata sărbătoare. În acordurile puternice ale muzicii, într-un adevărat torent de culori, cei 360 de pionieri, dansatori de pe Valea Șieului ne captivează cu frumusețea dansurilor. Jocurile lor, cînd năvalnice, cînd domoale, se înscriu armonios în imensa horă a uriașului ansamblu pionieresc, între cei peste 2 500 de fete și băieți, care se întrec în cîntec și joc de ziua lor.

De altfel zvonul de sărbătoare răsună pînă departe în cuprinsul județului, la serbări cîmpenești, în jurul focurilor de tabără... La Șieu Odorhei, de pildă, Ziua pionierilor vine să împlinească interesanta activitate desfășurată de pionieri sub titlul «Cinstind memoria eroilor». Monumentele ridicate în cinstea celor căzuți pentru libertate sînt înconjurate de flori, semn al dragostei și recunoștinței pentru eroii patriei.

ÎNTR-O FRUMOASĂ SEARĂ DE IUNIE...

La kilometrul 17, șoseaua ce duce de la Brașov spre Sighișoara ajunge la poalele unei coline. Aici este așezată comuna Feldioara. Legenda pare să domine aici totul. Sus pe colină este o cetate ce amintește de victoria lui Petru Rareș asupra oștilor habsburgice. Astăzi, duminică 15 iunie, ruinele cetății au o destinație specială. Tot ce este copil în Feldioara, mulți cu părinții și prietenii lor, în seara aceasta de iunie urcă spre cetate. Goarnele sună, focul de tabără își trimite zărilor limbile de foc, și celebrul dialog dintre Mircea cel Bătrîn și Baiazid se derulează în prezența noastră grație talentului pionierilor interpreți Ștefan Goșman, Ion Cosmin, Vaida Ludovic, Gerhardt Wagner și al atîtor altora. Montarea, în cinstea Zilei pionierilor, a acestei evocări, a cerut săptămîni de muncă.

Seara, tîrziu, cînd focul nu-și mai înălța flăcările spre bolta cerului, un șir nesfîrșit de torțe coboară din cetate... Basmele colorează întotdeauna zilele copilăriei și cine știe, dacă peste ani, un povestitor nu prea în vîrstă nu va spune: «Îți amintești? Era într-o frumoasă seară de iunie...»

MICII MEȘTERI MARI

La Baia Mare, în localul Casei de cultură a sindicatelor, s-a deschis expoziția pionierilor din județul Maramureș. Exponatele (lucru de mînă, lucrări tehnice, sculptură, pictură etc.) sînt executate de copii în cadrul cercurilor de specialitate de la Casa pionierilor sau din școli. Rămîi impresionat de frumusețea exponatelor, de talentul și măiestria celor care au dat viață expoziției.

În mod deosebit îți atrag atenția obiectele executate de cercul de mîini îndemînatice de la Liceul nr. 3. Bluze și ștergare lucrate cu motive străvechi, covorașe, lăzi de zestre, machete de porți maramureșene și de case țărănești. Tot aici poți găsi diferite lucrări de radiotehnică, aero și navomodele.

Micii meșteri mari s-au întrecut pe ei înșiși.

*

În această neuitată duminică, 15 iunie 1969, un milion și jumătate de pionieri au arătat, pe întreg cuprinsul patriei, că sînt hotărîți să devină oameni capabili, puternici, fermi, cu care poporul și partidul nostru să se mîndrească. Copiii s-au exprimat în graiul ales al poeziei, al cîntecului și al dansului, dar dacă serbările lor au fost mai mult niște ample serbări, aceasta se datorește faptului că, în zilele obișnuite, aceleași nobile idealuri sînt exprimate de pionieri prin rîvna la învățătură, prin străduința de a se deprinde să muncească și să se comporte exemplar.

De la trimișii noștri: ILEANA PIȚA, ELENA MĂNESCU, LIDIA NOVAC, E. SKIBINSKI, M. NEGREA, S. ALEXANDRU.

Fotografii de GR. PREPELIȚĂ

▲ O imagine de la primul raliu pionieresc de carturi.

▲ Marele premiu cîștigat de pionierii din Baia Mare la concursul Minitehnicus.

▲ La expoziția „Universul pionieriei"

București — aspect de la carnavalul pionierilor.

Cu prilejul celei de a XX-a aniversări a Organizației Pionierilor, redacția revistei «Cutezătorii» a fost distinsă cu Diploma de onoare. ▼

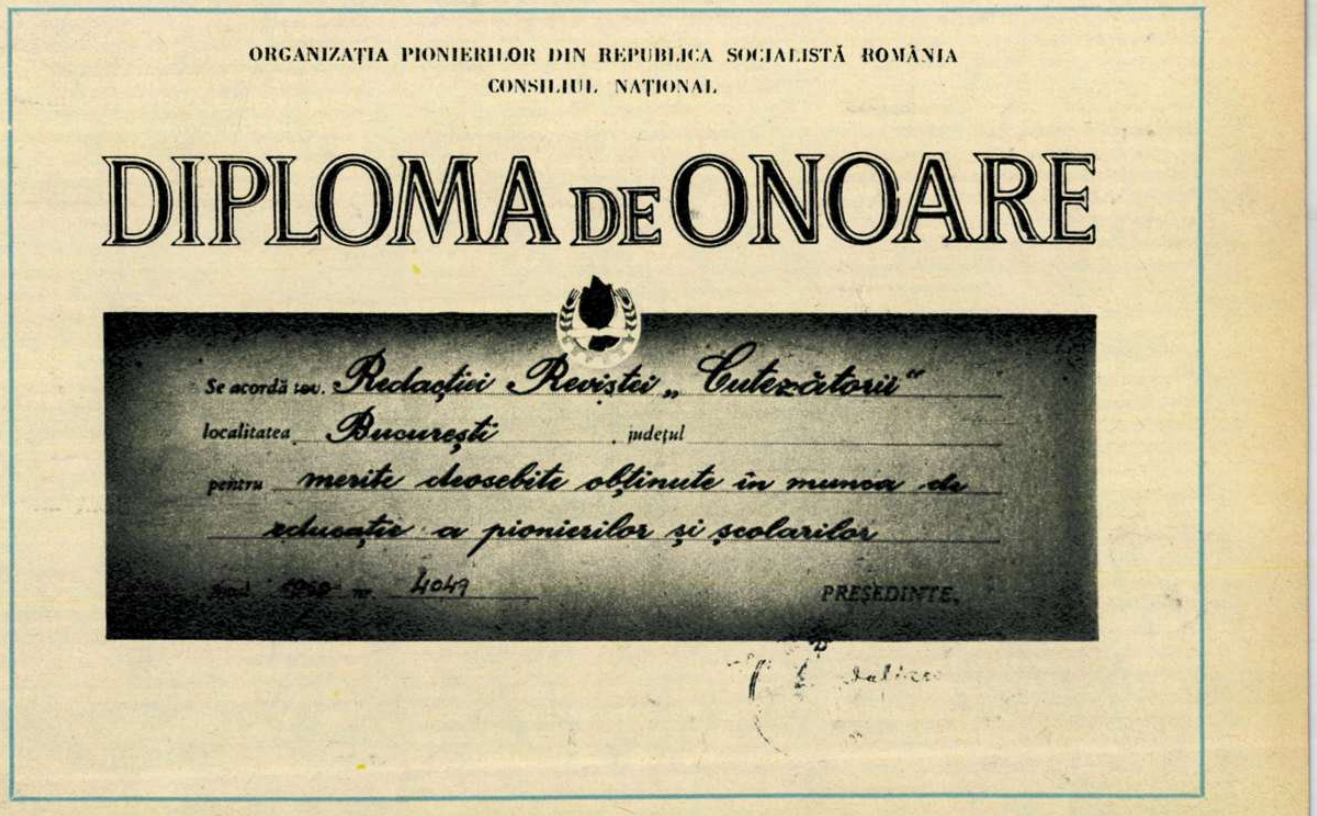

ORGANIZAȚIA PIONIERILOR DIN REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA
CONSILIUL NAȚIONAL

DIPLOMA DE ONOARE

Se acordă tov. Redacției Revistei „Cutezătorii"
localitatea București județul
pentru merite deosebite obținute în munca de educație a pionierilor și școlarilor
Anul 1969 nr. 4049
PREȘEDINTE,

Enigmaticul ZERO

DACĂ UNU ESTE EGAL CU UNU, CIFRA ZERO NU ESTE DELOC EGALĂ CU... ZERO! CUM ÎNSĂ OMENIREA A ÎNCEPUT SĂ INVEȚE A SOCOTI NUMĂRÎND PE DEGETE, ERA FIRESC CA ZERO SĂ LIPSEASCĂ DINTRE NUMERELE DE BAZĂ ALE ORICĂRUI SISTEM DE NUMERAȚIE. UNELE SCRIERI ANTICE S-AU PUTUT DISPENSA DE ZERO, CA DE PILDĂ SCRIEREA LATINĂ, ÎN CARE 100 SE NOTEAZĂ PRIN C, IAR 1 000 PRIN M.

ACUM DOUĂ SUTE DE ANI CURTEA DE CONTURI A FRANȚEI MAI FOLOSEA PENTRU SCRIEREA NUMERELOR LITERELE LATINE. LA ORA ACEEA SISTEMUL ACTUAL AL CIFRELOR AVEA TOTUȘI PESTE O MIE DE ANI DE EXISTENȚĂ.

ZERO ESTE CEL MAI INTERESANT DINTRE SIMBOLURILE CARE FORMEAZĂ FAMILIA CIFRELOR MODERNE. DESCOPERIREA LUI MARCHEAZĂ O DATĂ MEMORABILĂ ÎN ISTORIA CUNOAȘTERII. BIOGRAFIA LUI ZERO NU-I DECÎT O CONTINUĂ REVELARE A IMPORTANȚEI ACESTUI SEMN, APARENT FĂRĂ VALOARE, ÎN ABSENȚA CĂRUIA ÎNSĂ CELE MAI PERFECȚIONATE CALCULATOARE ELECTRONICE AR DEVENI INUTILE.

Numărul zero — ca și cifra 0, care e reprezentarea sa grafică — ne sînt la fel de familiare ca și oricare alt număr sau cifră. Dar, curios, acest număr nu a fost descoperit decît tîrziu. Matematicieni celebri ca Tales, Pitagora sau Arhimede nu au cunoscut nici cifra și nici numărul zero, pentru că în timpul orînduirii sclavagiste, și chiar mai tîrziu, oamenii nu cunoșteau decît numerele naturale, adică numerele întregi și pozitive: unu, doi, trei etc. Numărul zero a intrat tîrziu în istoria științei. Dar a influențat aceasta dezvoltarea științei? Mult mai mult decît ne putem imagina. Necunoscînd cifra zero, oamenii aveau dificultăți la scrierea numerelor, nu puteau exprima orice număr și nici nu realizau că numerele sînt infinite. Este drept că învățați din Babilon și China se apropiaseră de ideea scrierii poziționale a numerelor — deci și de cifra zero. Dar învățații Indiei au introdus în știință sistemul actual de numărare. În special matematicianului Bhaskra I (secolul al VI-lea, elev al lui Aryabhata) îi revine meritul de a fi fixat scrierea

O BIOGRAFIE FĂRĂ PRECEDENT

În baza datelor de care dispunem, cifra zero înzestrată cu toate atributele ei actuale apare pentru întîia oară în textele matematice indiene din secolul al VII-lea al erei noastre. Prin istoria nașterii sale, zero se deosebește de celelalte cifre și numere, fiind o creație artificială, conștientă a omului.

Apariția semnului grafic zero este legată de descoperirea sistemului pozițional, a cărui importanță pentru universul spiritual poate fi comparată cu descoperirea focului sau a roții. Conform acestui sistem bine cunoscut vouă, un semn grafic reprezentînd un număr ia valori diferite după locul pe care-l ocupă. Semnul 7 ia felurite valori de pildă, într-un număr ca 777, reprezentînd pe rînd șapte, șaptezeci, șapte sute.

Ce-i de făcut însă atunci cînd avem de exprimat numărul șapte sute șapte, în care zecile sînt absente? În textele matematice din Babilonul antic problema era rezolvată simplu: lipsa numărului era echivalată prin lipsa oricărui semn. Șapte sute șapte devenea astfel 7 7.

Simplu, într-adevăr, dar incomod. Căci deosebirea între 77 și 7 7 nu este ușor de remarcat. Și apoi cum să deosebești numerele șaptezeci, șapte sute, șapte mii cînd le scrii pe toate 7 și nu știi cîte «locuri goale» urmează?

Deși în textele babiloniene lipsește încă un semn pentru zero, erorile de calcul sînt infime. Nu știm nici astăzi în mod precis cum s-au descurcat calculatorii acelor timpuri, cert este însă că s-au descurcat. În general, valoarea acordată în gînd simbolurilor cifrice rezultă din contextul problemelor.

Abia în perioada Seleucida, deci în secolul al II-lea î.e.n., apare — dar numai în textele matematice strict științifice — un semn special pentru a marca lipsa unei cifre, dacă aceasta lipsește în mijlocul unui număr, astfel încît 707 se scria, bunăoară, 7*7. Dar același semn al absenței nu este utilizat niciodată la sfîrșitul unei cifre singulare, (ca, de exemplu, în numărul 700, care ar fi trebuit să fie scris: 7**), așa că acest simbol al lipsei (*) nu are încă semnificația zero.

Este remarcabil faptul că, într-un text astronomic din secolul al VI-lea, «Surya-Siddhanta», în locul cifrelor figurează diverse cuvinte simbolice înscrise într-un sistem pozițional. Astfel în loc de 1 se scrie «luna», în loc de 2 se scrie «aripi» etc. În loc de zero se scrie cuvîntul «kha» = «gaură».

O ipoteză relativ recentă și prea puțin cunoscută încă, enunțată independent de prof. Hans Freudenthal de la Universitatea din Utrecht, Olanda, și prof. Otto Neugebauer, de la Brown University din Providence, S.U.A., vine să răstoarne opinia după care India ar fi locul de baștină al lui zero. Această ipoteză, extrem de plauzibilă, susține că cifra zero este o creație a matematicii eline și că a pătruns în India după cucerirea ei de către Alexandru cel Mare. Într-adevăr, în niște papirusuri astronomice eline datînd din secolul al II-lea al erei noastre apar pentru prima dată semne speciale pentru zero. Dar un simbol anume pentru zero este în mod curent utilizat și de către marele astronom Claudiu Ptolomeu în tabelele sale astronomice alcătuite în jurul anului 150 al erei noastre.

Acest semn este identic cu cel actual, fiind un cerculeț înscris pe locul unde nu se afla nici un semn grafic. Nu este exclus ca acest cerculeț, care însemna aici «spațiul cifric vid», să fi apărut ca o prescurtare a termenului elin «ouden» — nimic, neant, reprezentat prescurtat prin litera sa inițială. Ptolomeu utilizează însă simbolurile aritmetice eline, în care literele alfabetului reprezintă valorile cifrice. Ajuns în India, acest semn al lui zero a fost inclus într-un sistem pozițional zecimal care utiliza simboluri speciale pentru celelalte nouă cifre. Sistemul pozițional zecimal și-a atins astfel împlinirea în aritmetica indiană din secolul al VII-lea și noi am căpătat acces la acest sistem prin intermediul culturii Islamului.

De la apariția cifrei vide, între secolele II—VII, și pînă la acceptarea existenței unui număr zero a trebuit să treacă încă un mileniu. Abia la începutul secolului XIX apare pentru prima dată, într-o celebră carte a lui M. Ohm, constatarea că simbolului cifric zero îi corespunde un număr nul, tot astfel cum cifrei 7 îi corespunde numărul șapte.

Arabii sînt cei care, cu multe secole în urmă, au numit semnul zero «șifr», adică cifra, cum aveau să fie botezate toate cifrele. Astăzi putem spune cu toată certitudinea: cifra zero este... cea mai importantă! Se poate construi un sistem de numerație fără cifrele 2, 3 etc. Dar fără zero nu! Este suficient un singur simbol, de exemplu litera y și un simbol pentru zero, deci o cifră și cifra vidă, pentru a scrie orice număr. Așa procedează marile mașini de calcul în care un mic bec aprins simbolizează cifra 1, iar stingerea lui simbolizează zero. Și dacă recunoaștem importanța calculatoarelor electronice în epoca noastră și pentru viitor, vom înțelege ce grele răspunderi apasă pe umerii firavi ai lui zero.

Conf. univ.
dr. IMRE TOTH

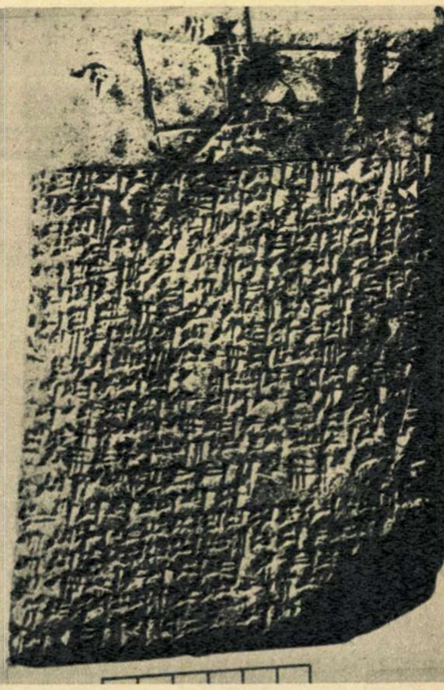

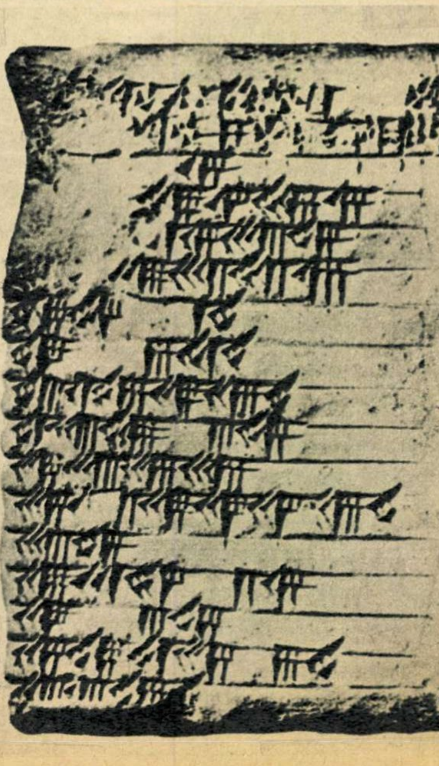

poziţională — şi, implicit, scrierea lui zero. De la hinduşi, ideea de zero este preluată de matematicienii arabi, ajungînd tîrziu în Europa, în evul mediu.

Numai datorită lui zero putem scrie uşor cifrele, putem exprima numere oricît de mari vrem.

Dar zero are şi o imensă importanţă practică: din cifrele utilizate în calculatoarele electronice, jumătate sînt chiar zero, căci aceste minunate maşini amplificatoare ale inteligenţei umane nu utilizează decît două cifre: unu şi zero. Aceasta permite calculatoarelor să atingă fabuloasele viteze de peste zece milioane de operaţii pe secundă.

Astfel acest număr, necunoscut antichităţii clasice romane sau eline, s-a dovedit a fi esenţial nu numai pentru logica matematică, pentru fundamentele matematicii, ci şi pentru aritmetică, pentru tehnică, pentru întreaga ştiinţă contemporană.

Prof. univ.
EDMOND NICOLAU

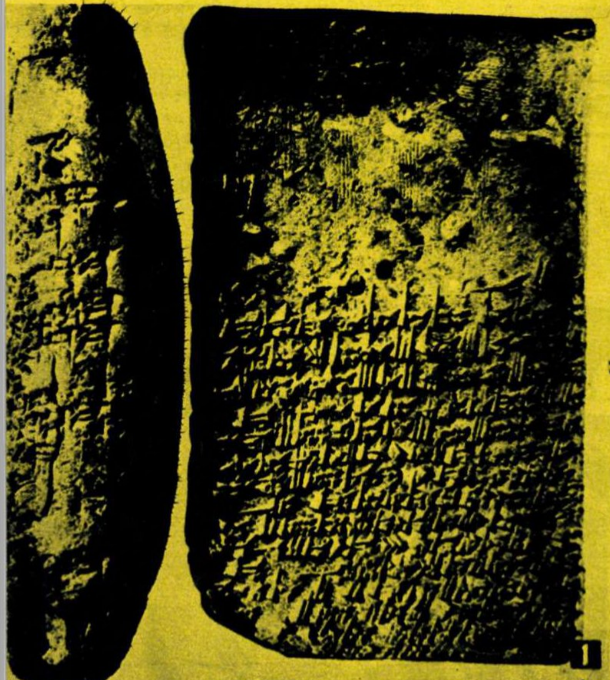
1

3

2

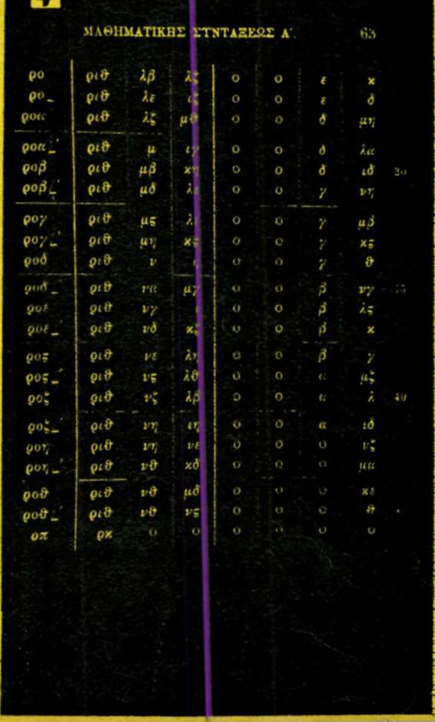
4

ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ Α'. 63

ρο	ριθ	λβ	λζ	ο	ο	ε	κ	
ρο∠'	ριθ	λε	ιζ	ο	ο	ε	δ	
ροα	ριθ	λζ	μθ	ο	ο	δ	μη	
ροα∠'	ριθ	μ	ιγ	ο	ο	δ	λα	
ροβ	ριθ	μβ	κη	ο	ο	δ	ιδ	30
ροβ∠'	ριθ	μδ	λε	ο	ο	γ	νη	
ρογ	ριθ	μς	λζ	ο	ο	γ	μβ	
ρογ∠'	ριθ	μη	κς	ο	ο	γ	κς	
ροδ	ριθ	ν	[illegible]	ο	ο	γ	θ	
ροδ∠'	ριθ	να	μγ	ο	ο	β	νγ	35
ροε	ριθ	νγ	ι	ο	ο	β	λς	
ροε∠'	ριθ	νδ	κζ	ο	ο	β	κ	
ρος	ριθ	νε	λη	ο	ο	β	γ	
ρος∠'	ριθ	νς	λθ	ο	ο	α	μζ	
ροζ	ριθ	νζ	λβ	ο	ο	α	λ	40
ροζ∠'	ριθ	νη	ιη	ο	ο	α	ιδ	
ροη	ριθ	νη	νε	ο	ο	ο	νζ	
ροη∠'	ριθ	νθ	κδ	ο	ο	ο	μα	
ροθ	ριθ	νθ	μδ	ο	ο	ο	κε	
ροθ∠'	ριθ	νθ	νς	ο	ο	ο	θ	
ρπ	ρκ	ο	ο	ο	ο	ο	ο	

① Tăbliţa YBC 4675 din colecţia babiloneană a Universităţii Yale (S.U.A.). Ea conţine o complicată problemă geometrică privind împărţirea în două a unui trapezoid (stînga sus) împreună cu soluţia corectă. Tăbliţa datează foarte probabil din secolul al XVIII-lea î.e.n. În textul soluţiei apar mici stîngăcii de calcul datorită necunoaşterii cifrei zero.

② Tăbliţa Plimpton 322 (din colecţia Bibliotecii Plimpton, Universitatea Columbia, New York), conţinînd triplete pitagorice (trei numere întregi, a, b şi c, legate între ele prin relaţia $a^2 + b^2 = c^2$); tăbliţa a fost executată între secolele XX—XVIII î.e.n. Cifra zero nu este indicată, dar în rîndurile 3 şi 15 apare cîte un spaţiu liber acolo unde ar trebui să figureze cîte un zero.

③ Papirus astronomic grec (Biblioteca Universităţii Lund, Suedia), datînd din secolul al II-lea al erei noastre; în rîndul 6 de sus, ultima coloană, apare un semn de forma $\underset{0}{0\!\!-\!\!\!-\!\!0}$ cu semnificaţia actualei noastre cifre zero.

④ Tabelă astronomică din Almagestul lui Ptolomeu (sec. II). Aci apare pentru prima dată semnul actual 0 pentru zero, împreună cu aplicarea sa consecventă.

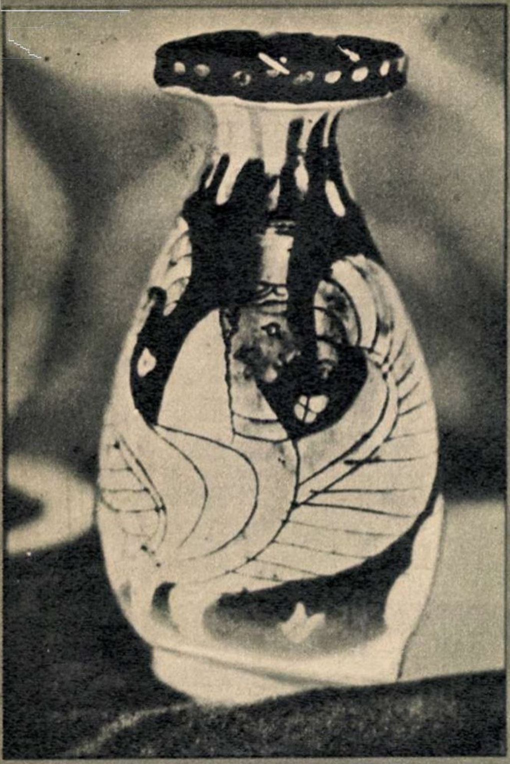

AMFORA SABINA

SERIAL DE AVENTURĂ ȘI DETECTIVISM

de **POP SIMION**

25

Careva e în dublu exemplar

Ospătăria e plină-stup. Oamenii beau bere. «Stela», mănîncă hălci la grătar, în mijlocul unei gălăgii infernale. Pe Adrian îl cam plictisește munca de picol; își scoate fața de masă care îi înfășoară mijlocul în chip de fustanelă și iese la aer, mestecînd un cewing-gumm, cînd îl zărește pe Joo, care tocmai vrea să achite taxa de intrare. Puștiul îl acostează:

— Facem o rișcă, Joo?

— Rișcă? N-am jucat niciodată.

— Păi... alaltăieri... nu dădurăm cu banul? Nu mîncarăm smochine?

— Ce smochine? Hai, cară-te. Mie nu-mi plac smochinele. Mie îmi place șprițul.

«Ceva nu-i în regulă», decide Adrian, foarte descumpănit; aleargă la Sabina, o scoate din local, îi relatează din fir a păr cum cel cu care jucaseră rișca și mîncaseră smochine acum două zile susține sus și tare că el usturoi n-a mîncat și nici gura nu-i miroase (ca să folosim proverbul).

Sabina fuge la Dim; îi cere cu sufletul la gură:

— Dă-mi toate fotografiile lui Joo!

— De ce?

— Vei afla mai tîrziu. N-am timp acum. Hai!

Le primește (un vraf întreg); însoțită de Adrian suie în balconașul de lemn de unde pot studia de aproape chipul lui Joo, pot confrunta fața acestuia cu fotografiile. (Una-i făcută la cîrciumă, alta în plin cîmp, alta pe cînd se bărbierea, alta...) «Asta-i!», tresare Amazoana; un profil bun, exact poziția din care îl privește acum. «Dar unde-i alunița dublă? Nu-i»; constatarea îi dă fetei o emoție mare.

Coboară din balconul de lemn. Fuge acasă la Joachim Gurămică să-i cotrobăiască prin lucruri, să găsească niște «probe» care să lămurească enigma a cărei prizonieră este. Dă să intre.Închis. Escaladează gardul din dosul casei, se cațără pe burlan, intră în balcon și de acolo (cu puțină iscusință) în cea de a șaptea încăpere a edificiului muzeal, unde are o cameră de burlac inginerul arheolog Joachim Gurămică. Deschide ușa dublă. Prima imagine care îi sare în ochi Amazoanei este propria sa imagine (se zărește în oglindă), ca să vină la rînd cea de a doua imagine, aia cu fotoliul, cînd are un gol în stomac și simte că va leșina. Într-un fotoliu adînc, cu brațe, stă țintuit, cu căluș la gură, înfășurat cu legături de cearșafuri, să vezi și să nu crezi! — chiar Joo în persoană, Joachim aflat în pijama și cu fața îmbujorată din pricina eforturilor pe care le face să se smulgă din legături, să scuipe călușul. Amazoana nu mai leșină, n-are sens, trebuie să acționeze într-un fel sau altul. Dă să-l dezlege pe ăl din fotoliu, dar se răzgîndește. Are un plan. Iese în balcon, șuieră (o dată lung, de trei ori scurt), Adrian îi răspunde, ivindu-se de după un boschet.

— Adă telefonul! ordonă Amazoana, în timp ce puștiul aleargă trap și se întoarce cu lucrul cerut.

Nu-i un telefon cum sînt telefoanele, e o unealtă de joacă, un colăcel de sîrmă colorată, avînd la cele două capete căpăcele, mai exact două scoici metalice (vorbești la un cap și asculți la celălalt); fapt e că poți să comunici fără să te deplasezi, adică te joci de-a «hoții și vardiștii», vorbind la telefon de undeva din beci, cu agentul instalat, să zicem, pe acoperișul casei. De astădată «telefonul» Sabinei și al lui Adrian își capătă întrebuințarea pe care o merită; vor convorbi cu ajutorul aparatului din camera lui Joo direct la han, în balconul de lemn.

Colăcelul de sîrmă e derulat în mai puțin de un minut și cei doi se instalează la posturi; Amazoana rămîne lîngă personajul țintuit în fotoliu, iar Adrian își reia locul în balconașul de lemn, micul lui turn de observație. Convorbirea începe; întîi strigă în scoică Sabina:

— Allo, postul A! Mă auzi?

— Da, sînt pe recepție. Aici, postul A!, răspunde, la rîndu-i Adrian.

— Al tău este? (strigă din nou, iar Amazoana).

— Ce?

— Te întreb dacă este. Dacă există.

— Cine?

— Urîtul.

— Este. Sigur că este. Bea bere, confirmă Adrian, acoperit de zgomotul localului. — Dar al tău? Al tău e tot acolo?

— Tot!

— Viu și natural? — vrea să știe băiatul din balconul de lemn.

— Da, mă. E viu. Respiră. Și are aluniță dublă.

— Formidabil!, se aude de la celălalt capăt al «telefonului», după care Amazoana nu mai pricepe nimic, sîrma nu mai funcționează cum ar trebui; îi ajung în auz pocnete și țiuituri, plus unul și același zbieret: Bere! Bere! din care înțelege că acolo se bea bere la halbe și bere la sticlă, poate bere egipteană «Stela», bere multă, iar oamenii cer și mai multă...

Dar să ne mutăm în salon. E agitație în dosul cortinei improvizate. Trebuie să înceapă marele spectacol. Întîiul punct din program: balet, duo balet (nu poți debuta cu scamatorii). Dar lipsește o actriță.

— Unde-i Sabina?!, țipă cu disperare zbânțuita aia de Nitache-Nitouche, după care (neavînd ceva mai bun de făcut), înfulecă vreo cîteva sandvișuri cu șuncă.

Nu-i altă soluție; balerina Nitache-Nitouche va dansa de una singură. Ce situație, domnule!

(va urma)

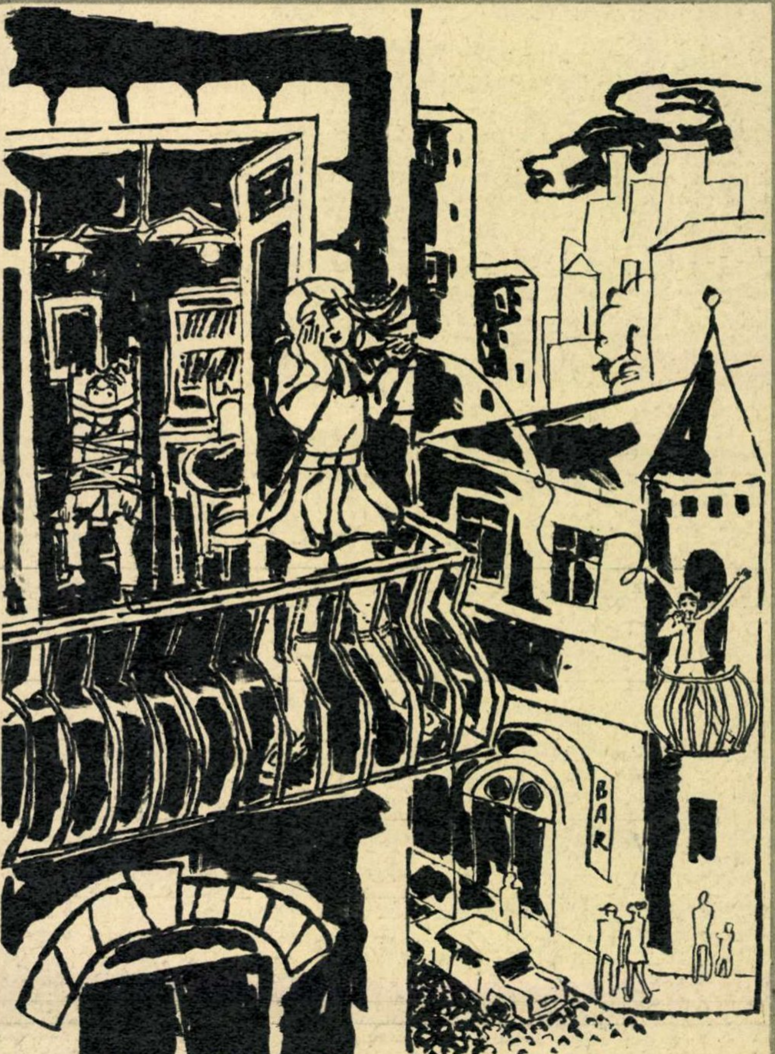

COPII DEASUPRA ȘTACHETEI

MICRO
REPORTAJ
SPORTIV
DE
ILIETRAIAN

Și de data aceasta va fi vorba tot despre ei, despre cei mici, care privesc cu nesaț la voinicia luptătorului, la calmul șahistului, la istețimea boxerului, la rezistența atletului. Este vorba mai ales, despre *cei mai puțin mici*, care au descoperit singuri că pot traversa de 10 ori un bazin de înot, aproape cot la cot cu «idolii», că se pot «juca» la bară ca Ceaslavska; despre ei, pe care săritura peste ștachetă a delfinului Fosbory i-a făcut, pe toți, candidați la zbor... Despre ei, elevii care fac sport, care în fiecare an se întrec, printre altele zeci și zeci de concursuri, cupe și competiții, și în trei mari confruntări: «*Campionatul național pentru școlile generale*», «*Campionatul republican pentru copii*» și «*Concursurile finale ale taberelor*». Ei, cei care de multe ori, peste hotare, poartă tricourile tricolore, avînd prilejul să lupte și să se afirme chiar la 12, 13, 14 sau 15 ani.

ÎN APĂ, CA LA EI ACASĂ

Uneori, ca să te faci înțeles, ai nevoie de multe cuvinte... explicative. De data aceasta însă considerăm că faptele vorbesc singure. De aceea vom fi lapidari.

Eugen Almer, din Reșița. La 15 ani este maestru al sportului, campion și recordmen național la 200 și la 400 m liber juniori și seniori, recordmen la 1 500 m liber. Stimate «maestre», nu uita, Münchenul nu mai e tocmai la orizont, se apropie vertiginos. Îți urăm succes!

Anca Mihăescu, 14 ani, «Dinamo»-București. Specialistă în probele mixte. Recordmenă, cîștigătoare în mai multe concursuri internaționale — la Sofia, Zilina, Nantes. Mulțumim, Anca!

TREI STELE LA... BARĂ ȘI LA SOL

Elisabeta Turcu, 14 ani, «Petrolul»-Ploiești. Performera recentelor campionate internaționale de gimnastică ale României, concurentă la categoria maestre, specialistă în sărituri curajoase. (Bine de reținut de către fetele care ocolesc și-o pietricică).

Felicia Dornea, 14 ani, «Dinamo»-Bacău. Revelația anului, locul 12 la campionatele europene de gimnastică (individual compus senioare), o «muziciană» a gimnasticii, cu mișcări armonioase.

Nicolae Oprescu, 15 ani, «Dinamo»-București, «eroul» internaționalelor de la București, medaliat la sol, săritură, inele, bară. Campion național.

Atît am vrea să adăugăm: că toți trei au început cu gimnastica de înviorare. Dar făcută serios.

MICUL «ALEXANDRU CEL MARE»

Știți cine e? *Nicușor Sișu*, elev în clasa a VIII-a a Școlii generale nr. 173 București. Așa a fost botezat de către celebrul rugbist francez Guy Boniface. Pentru că — ați ghicit — Nicușor practică cel mai bărbătesc dintre sporturi: rugbiul. E căpitanul echipei de pitici «Grivița Roșie». Dar mai ales el este cel mai tînăr arbitru de rugbi. Cu diplomă! Face parte din corpul de arbitri al Capitalei. Mai ales pentru meciuri de divizia B, dar și pentru A. Priviți-l, vă rog, în acțiune.

NEMAIPOMENITUL «JUDOKA»

Nu, nu e vorba nici de Coplan, nici de Jean Marais, nici de vreunul dintre... «Răzbunătorii». Mergeți la complexul sportiv „23 August“ din București să-l vedeți pe *Roberto Duinea*, de 14 ani, elev al Școlii generale nr. 153 din București, «judoka... profesionist». A dat interviuri și a făcut demonstrații la televiziune. «Este extrem de decis, de mobil, de îndrăzneț. Văd în el un viitor mare judoka» — spune Anton Moraru, președintele Federației române de judo. Roberto e de părere că Făt-Frumos trebuie să fi știut judo, pentru că aceasta-i arma specifică cu care poți doborî un adversar mai puternic cu ajutorul forței... acestuia...

Evident, Roberto mai citește încă... basme. Ca și ceilalți, de fapt. Dar vîrsta aceasta nu-i împiedică totuși să se afirme. Care o fi secretul? Să n-o mai facem pe misterioșii. De fapt, voi știți foarte bine că nu-i vorba de nici un secret.

ROBERTO DUINEA

EUGEN ALMER

ANCA MIHĂESCU

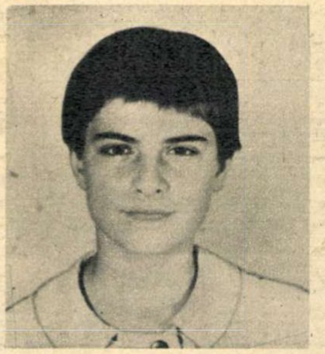

ELISABETA TURCU

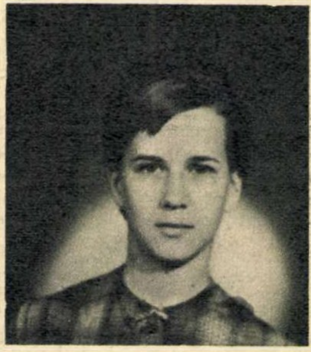

FELICIA DORNEA

NICOLAE OPRESCU

SFATURI TURISTICE

În atenția echipajelor „Expedițiile Cutezătorii“

ECHIPAMENTUL INDIVIDUAL STRICT NECESAR

Ținînd seama de faptul că expedițiile se vor desfășura la altitudinea de peste 500 m (deci în zona de munte), echipamentul individual trebuie să îndeplinească o serie de calități specifice, fără de care expediționarii nu ar putea să-și desfășoare activitatea în cele mai bune condiții. Astfel, el trebuie să fie ușor, pentru zi, dar bun și pentru noapte. Bun pentru vreme frumoasă, dar și pentru zile ploioase. În acest sens recomandăm să luați cu voi următoarele: o cămașă cu mîneci lungi (care se îmbracă pe vreme mai răcoroasă, precum și seara și în care, eventual, puteți dormi chiar); o pereche de chiloți de sport; pantaloni scurți (șorturi pentru fete); 2–3 perechi de ciorapi de bumbac și o pereche de ciorapi de lînă (care se încalță obligatoriu peste cei de bumbac); o pereche de bocanci sau ghete cu talpă de piele nici prea largi, dar nici prea strîmți, în care, înainte de încălțare, se presară pudră de talc (nu sînt recomandați pantofii de tenis sau ghetele de baschet deoarece sînt permeabili, nu mențin strînsă glezna, alunecă pe noroi etc.); o șapcă sau un basc necesare împotriva soarelui sau ploii; un trening complet (în care se doarme noaptea, în corturi, iar pantalonii pot fi purtați ziua, pe vreme mai răcoroasă); un hanorac (în lipsa acestuia se poate lua o canadiană sau o haină de uniformă școlară); o căciuliță de lînă pentru acoperirea capului în timpul somnului; o pelerină ușoară de nylon (foarte bună este aceea de 11 lei, fără mîneci, care poate acoperi și rucsacul); un bidon de apă din plastic (nu termos, deoarece acesta se sparge ușor, e rigid și incomod); săpun, savonieră, pieptăn, pastă și periuță de dinți, prosop, carnet de notițe și creion, 2–3 batiste, ace de siguranță, ace de cusut, sfoară, cheie pentru desfăcutul cutiilor de conserve, lanternă, chibrituri păstrate în cutie metalică, briceag (un cuțit, fiind periculos în caz de cădere) etc.

Tot acest echipament individual va fi transportat în rucsacuri individuale (nu sînt recomandate geamantanele, plasele, sacii de sport, deoarece sînt incomode). Vă atragem atenția că în rucsac, lenjeria se pune într-o pungă de nylon pentru a nu fi udată de ploaie și se așază în așa fel încît să vină pe spatele celui care-l transportă.

MATERIALE ÎN FOLOSUL ÎNTREGULUI ECHIPAJ

Constă din: cortul cu toate accesoriile lui; o lopățică de săpat șanțuri împotriva ploii; o toporișcă pentru spart lemne și bătut țărușii; o găleată smălțuită pentru gătit; un bidonaș perfect etanș în care se ține petrol pentru aprinderea focului.

Între aceste materiale trebuie să existe, obligatoriu, și o trusă cu medicamente (tinctură de iod, antinevralgice, piramidoane, spirt, vată etc.).

REGULI DE CIRCULAȚIE

Pe șoselele publice se va circula în șir indian, pe marginea din partea stîngă. Pe drumurile unde există pericolul căderii stîncilor se va circula tot în șir indian, pe partea opusă pantei și cu distanță de 10–15 m între voi. În această situație se va numi unu sau doi membri ai echipajului care să observe tot timpul panta și, în caz de nevoie, să dea semnalul dinainte stabilit (fluierături sau strigăte). Pantele fără drumuri sau cărări trebuie urcate oblic, în șir indian, în felul acesta urcușul fiind mai ușor și evitîndu-se pericolul de accidentare în cazul desprinderii și rostogolirii unor pietre.

FLORIAN FRAZZEI
profesor de educație fizică

PLANETA RĂPITĂ

Scenariu: HORIA ARAMĂ

9

Desene: POMPILIU DUMITRESCU

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE:

PĂMÎNTUL ESTE VIZITAT DE SOLI EXTRATEREŞTRI CARE AFIRMĂ CĂ AU FOST PRIMII OCUPANŢI AI PLANETEI NOASTRE. RUNA ESTE RĂPITĂ. ROY O REGĂSEŞTE COMUNICÎND CU EA PRIN TELEPATIE, DAR ESTE EL ÎNSUŞI ÎNCHIS PE NAVA COSMICĂ.

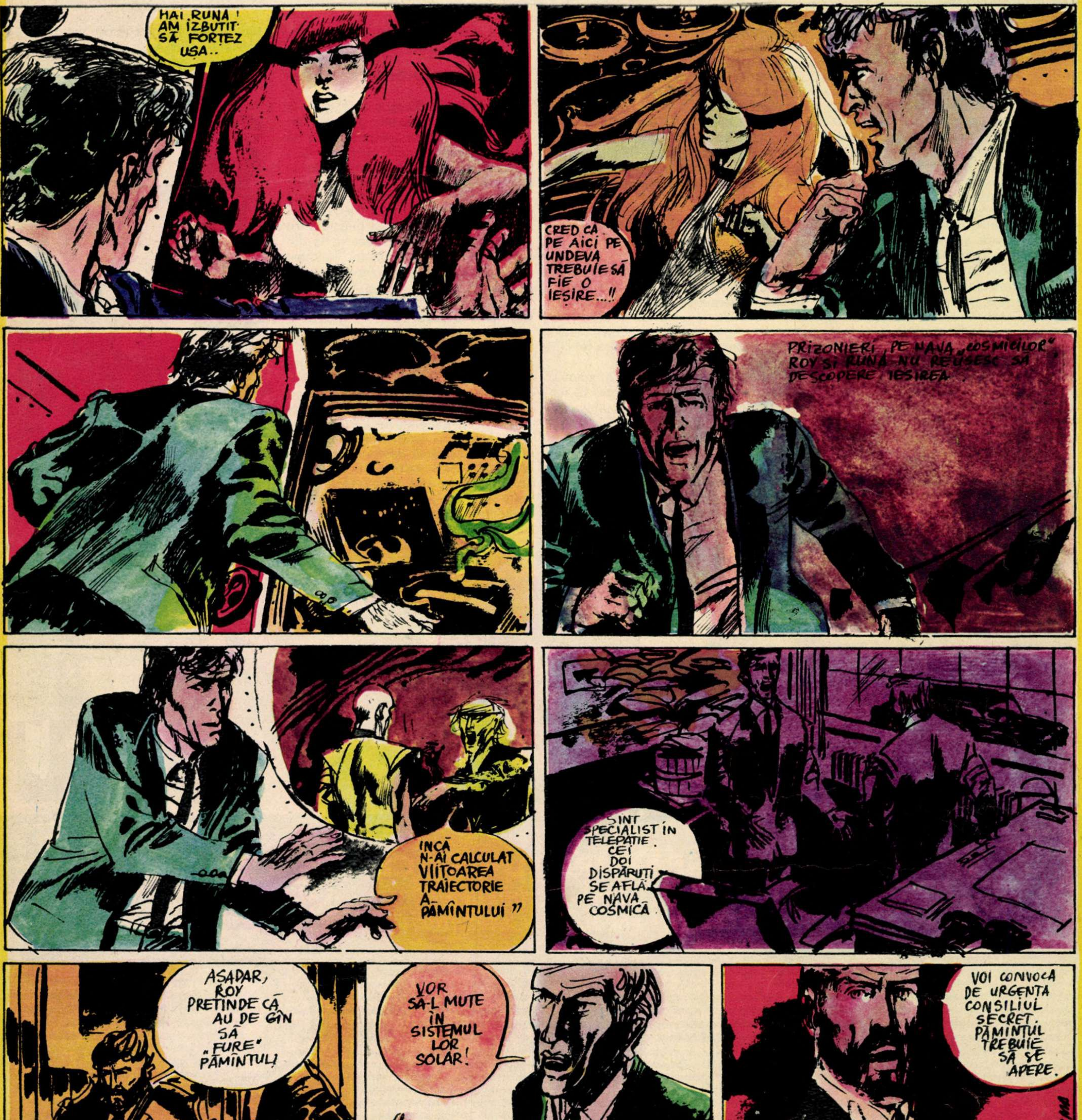
HAI RUNA ! AM IZBUTIT SĂ FORTEZ UŞA..
CRED CĂ PE AICI PE UNDEVA TREBUIE SĂ FIE O IEŞIRE...!!
PRIZONIERI PE NAVA „COSMICILOR" ROY ŞI RUNA NU REUŞESC SĂ DESCOPERE IEŞIREA.
ÎNCĂ N-AI CALCULAT VIITOAREA TRAIECTORIE A PĂMÎNTULUI ”
SÎNT SPECIALIST ÎN TELEPATIE. CEI DOI DISPĂRUŢI SE AFLĂ PE NAVA COSMICĂ
AŞADAR, ROY PRETINDE CĂ AU DE GÎND SĂ „FURE" PĂMÎNTUL!
VOR SĂ-L MUTE ÎN SISTEMUL LOR SOLAR!
VOI CONVOCA DE URGENŢĂ CONSILIUL SECRET. PĂMÎNTUL TREBUIE SĂ SE APERE.